ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Francova_Karolina-JFK15-Vek_mloku.pdb

PDB Name: Francova-JFK15-Vek mloku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.8.2008
Modification Date: 5.8.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

agent
John Francis Kovář
15
VĚK MLOKŮ
Karolina Francová
PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!

Copyright © Karolina Francová, 2008
Cover Art © Petr Vyoral, 2008
Design © Jan Doležálek, 2008
Illustrations © Petr Vyoral, 2008
Edition © 2008
All rights are reserved

ISBN 978-80-7387-103-1

OBSAH

VĚK MLOKŮ 7
PROSBA 8
PSANCI 20
JINÝ SVĚT 34
V PRAZE 45
NABÍDKA, KTERÁ SE NEODMÍTÁ 56
PROMĚNA 69
NA MOŘI 77
MĚSTO MLOKŮ 87
ÚTOK 100
ROZLOUČENÍ 115
ZŘÍDLO MOCI 121

Od: KILLERa Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi - Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem
Agent John F. Kovář:

Statut: Ve vyhnanství, vzhledem k posledním událostem příznak Hledán živý nebo mrtvý zrušen.

Rekapitulace: Agent JFK byl díky zákulisním machinacím odsouzen k vyhnanství (v archivech soubor Podhoubí smrti). Jeho nepřátelé, ilegální klika v řadách Agentury, se ho pokusili zabít, to se však nezdařilo, místo toho JFK odhalil šokující skutečnosti o manipulaci s realitou supertechnického světa v kosmickém měřítku (JFK 12: Stín legendy). Nepřátelé infiltrovaní do vysokých pozic Agentury okamžitě zahájili pokus o definitivní zničení oddělení Bytewské a likvidaci lidí, kteří stále poskytovali Kovářovi neoficiální zázemí. Senior agent Andrea de Villefort zahájila pátrání po Kovářových protivnících na vlastní pěst - to shodou okolností přerostlo v ozbrojenou srážku, při které byly agenturní

vojenské jednotky použity k eliminaci Villefortové a spol. i za cenu velkých ztrát, avšak neúspěšně (archivní záznam JFK 13: Prokletí legendy I - Dámská hra). Přesto se jim podařilo z agenturní báze vypustit magické entity, mající za úkol zjistit, co JFK všechno ví, a poté ho zabít. JFK mezitím v supertechnickém světě pátral po manipulátorech s realitou a po tajemství negace Maurbyho efektu, zprávě, která se navzdory očekávání potvrdila. Prokázal, že svět slouží jako obrovský zbrojní komplex poskytující materiální zabezpečení pro interrealitní invazi sil X-Hawka. Za pomoci Franka Boormana, díky svému maximální nasazení, bezohlednosti a faktu, že obětoval miliony (neověřeno, skutečná čísla mohou být ještě vyšší) lidí, zabránil invazi a zajistil destrukci několika kosmických megaflotil, v archivu pod kódovým označením JFK14: Prokletí legendy II - Hra gentlemanů. Pokud je John Francis Kovář naživu (?), nadále se skrývá před vyšetřovateli Agentury. Nutno za každou cenu vyslechnout! I posmrtně.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa: Tým je rozložen. JFK setrvává v ilegalitě, Frank Boorman zemřel, Whittacker pracuje pro jiné oddělení, profesor von Wonder mimo službu. Bytewská přesto zůstává ve své pozici a její snaha dát tým dohromady je permanentně monitorována.

KILLER

Poznámka: Materiál není určen do lidských rukou, mohl by ovlivnit deformace kauzality.

Karolina Francová
VĚK MLOKŮ

PROSBA
Na své záchraně jsem začala pracovat 28. dubna a měla jsem na to sedm dní. Biblický podtext toho čísla mě jako nevěřící dost iritoval, zvlášť když Bůh sedmý den odpočíval a já budu sedmý den nejspíš mrtvá.
Má záchrana měla i své jméno: John Francis Kovář, věk 37 let, výška 187 cm, hmotnost 98 kg, oči šedé, zvláštní poznávací znamení: trojice jizev na levém předloktí. On to tedy ještě nevěděl, ale já si byla celkem jistá, že je to jediný člověk, na kterého se můžu obrátit. Na kterého se obrátit musím, a to bez ohledu na to, co o něm vím. Nebo spíš právě proto, co o něm vím…
Tramvaj zastavila a já se tvářila, že jedu dál, ale jakmile se ozvalo zabzučení a dveře se začaly zavírat, protáhla jsem se jimi na poslední chvíli ven. Skutečnému agentovi by tenhle trik možná byl k smíchu, jenže já se chtěla nějak ujistit, že mě zatím nikdo nesleduje a měla jsem jen znalosti z televizních seriálů a z vyprávění svých milenců o jejich misích.
Zamířila jsem klidným krokem k parku, na jehož druhé straně se nacházela adresa, kde se JFK při této své ultratajné ilegální návštěvě zdržoval, a snažila se nenápadně sledovat, jestli za mnou někdo nejde. Nebylo ještě tak moc pozdě, ale vzhledem k rychle se blížícímu začátku utkání s Rusy se venku pohybovalo jen málo lidí a mým směrem nešel žádný.
Trochu jsem se uklidnila a v hlavě jsem si za chůze znovu procházela informace z Kovářova osobního spisu.
Příslušník České armády, odešel v hodnosti kapitána po vypršení kontraktu.
Studoval Royal Military Academy v Sandhurstu se zaměřením na komunikaci a management malých vojenských jednotek, vzdělání dokončil na Vysokém učení technickém v Brně.
Člen jednotky rychlého nasazení, v rámci optimalizace výcviku jednotek speciálního určení armád absolvoval pracovní stáž jako výcvikový instruktor SAS.
Veterán války z Iráku a Guatemaly, člen mezinárodní vojenské diplomatické jednotky podřízené nejvyššímu velení NATO.
Jana z personální divize pro Kováře měla slabost a moc dobře věděla, že já ne. Ještě než se JFK etabloval jako psanec, ráda mě přesvědčovala, že není tak špatný, a já se ráda tvářila, že se třeba přesvědčit dám. Na hesle Poznej svého nepřítele bylo hodně pravdy. Jistě, jeho životopis byl velmi působivý, ale podobný měli všichni agenti EF, zejména v oddělení pro krizové situace. Rozhodně to tedy nebyl "ten" důvod, proč jsem se rozhodla Kováře vyhledat.
Bylo mi těžko už mnoho týdnů, teď jsem však byla skutečně zoufalá, a to nejen kvůli zkáze, která už kolovala v mých žilách, ale i kvůli tomu, že se mám s prosbou o pomoc obrátit právě na něj, na chlapa, který měl na svědomí Bertramovu smrt, na toho protivně sebevědomého týpka, jehož jsem nemohla ani vystát. Mohla jsem si stokrát zdůvodňovat, že bez pomoci někoho, jako je on, nemám žádnou naději, ale i tak bych raději prosila samotného Satana než Johna Francise Kováře. Do očí se mi už předem nahrnuly slzy ponížení. Bylo to peklo a já neměla ani ponětí, proč zrovna já. Čím jsem si to zasloužila. Kde jsem udělala chybu.
V tu chvíli mi po zádech přejel mráz, periferním viděním jsem zpozorovala nějaký pohyb za sebou. Ohlédla jsem se. Tolik jsem se bála, že někdo v autě najde Pasqualovo tělo a Agentura začne reagovat dřív, než se připravím, že mě vůbec nenapadlo bát se jiných věcí. Musela jsem ztratit poslední zbytky zdravého rozumu. Za normálních okolností a oblečená tak, jak obvykle chodím, bych se za tmy sama do takovéhohle parku nikdy neodvážila. Ten chlap za mnou si mě vyhlédl bez ohledu na plátěné kalhoty, bundu zapnutou až ke krku a batoh na zádech, ale k mému štěstí, nebo smůle, z Agentury určitě nebyl. Když uviděl, že jsem si ho všimla, zrychlil krok.
Neměla jsem moc času se připravit, ale bylo mi víc než jasné, že utíkat nemůžu. Ano, znala jsem základní pravidlo sebeobrany: Kdo uteče, ten vyhraje. Zapomenout na kabelku, kabát a cennosti a vzít nohy na ramena. Jenže všechny věci v pekelně těžkém batohu na zádech jsem nutně potřebovala. Prostě jsem utéct nemohla, dohonilo by mě i dítě.
Snažila jsem se uklidnit, ale bez ohledu na vystřelovací nůž v kapse bundy mi to moc dobře nešlo. Když jsem ho tam doma strkala, říkala jsem si, že se může hodit, ale na útok na jiného člověka jsem opravdu nepomyslela. Teď jsem však

neměla na vybranou. Efektivní obrana zastaví útočníka do tří minut. Jestli se mi to nepovede, bude zle. Ječet jsem nemohla, protože jsem na sebe nesměla přitáhnout pozornost, takže už opravdu zbýval jen útok. Tak tvrdý, jaký jen dokážu vymyslet a jakého budu schopná.
Vytáhla jsem nůž z kapsy, uvolnila pojistku, aby vyjelo ostří, skryla ho v dlani a obrátila se k tomu chlapovi čelem. Nic víc jsem nestihla. Už byl u mě a popadl mě za levou paži. Věděla jsem, že nesmím dát najevo slabost, ale nikdo mi neřekl, jak toho docílit. Srdce mi bilo jako splašené. Možná bylo dobře, že jsem neměla žádný čas na rozmyšlenou. Nikdo se mě nezastane, nikdo mi nepomůže.
"Tak, kočičko, dnes máš šťastný den, tak jako se mnou si už nikdy neužiješ," zachraptěl.
Modlila jsem se, aby můj hlas nezněl roztřeseně, a pokusila jsem se chlípně usmát: "Jasně, kocoure, mám to ráda zezadu."
Vyvedlo ho to trochu z rovnováhy, vyhodnotil to ale jako příznivý obrat a jeho sevření mírně polevilo. Na nic jsem nečekala a pravačkou s nožem jsem prudce bodla proti němu. Nemířila jsem, jen jsem ostří zabořila tak hluboko do jeho těla, jak jen to šlo. Pak jsem nůž vytáhla a uskočila. O něco za sebou jsem zakopla a těžký batoh mě stáhl k zemi. Snažila jsem se ho aspoň nespustit z očí, protože v tu chvíli jsem byla bezbranná jako brouk na zádech. Nůž jsem při pádu upustila, a abych se mohla zvednout, musela jsem nejdřív na kolena.
Jsem pitomá, pitomá, pitomá, proklínala jsem se a čekala, kdy po mně skočí a vytluče ze mě duši, ale on tam jen stál, chroptěl a oběma rukama si svíral ránu v břiše, z níž se valila krev.
Potom šel k zemi.
Vůbec jsem to nečekala. Jen jsem tam stála a zírala. Nůž měl pouze sedmicentimetrové ostří. Myslela jsem si, že budu muset bodnout víckrát, abych ho donutila k ústupu.
Možná bych mu měla pomoct, napadlo mě, když jsem poslouchala, jak chroptí. Připomněla jsem si jeho výraz, když se ke mně rychlým krokem blížil, a jakékoli pochybnosti zmizely. Popadla jsem batoh a bez ohlédnutí vyrazila pryč. Měla jsem jiné věci na práci, než se starat o násilníka.
Jak jsem se vzdalovala od místa střetu, rozlévala se mi v žilách stále větší úleva a také jakási rozjařenost. Nikdy bych to do sebe neřekla, ale moje dovednosti leží zřejmě i jinde než jen v praktické fyzice. Možná bych to mohla zvládnout i sama a nikoho bych se nemusela doprošovat. Jenže moje čestnější a realističtější já mi předložilo seznam Kovářových dovedností.
Na rozdíl ode mě měl třeba řidičák na všechny typy aut a pilotní průkaz pro malá motorová letadla. Dosáhl ERD kvalifikace v potápění. Ovládal nejrůznější bojová umění. Byl na tom také o hodně líp než já s cizími jazyky.
Poradí si snáz než já a já potřebuju toho nejlepšího možného. Kovářova EF certifikace napovídala, že jeho výcvik a schopnosti jsou víc než dostačující, a tak jsem pokračovala původním směrem.
Musela jsem se jen trochu usmát, když jsem si vybavila údaje z jeho spisu o psychické stabilitě. Známka 0.3 s poznámkou psychologa: příliš shovívavý k ženám. Nedělalo to z něj blbce, ale mně to dávalo o něco větší naději, že mi pomůže. Vlastně to byla moje jediná šance, protože jsem byla přesvědčená, že ani on mě nemůže vystát. Naše antipatie byly vzájemné. Ale já byla žena a on muž se slabostí pro ženy. Toho jsem se musela držet, až ho budu přesvědčovat.
Konečně jsem z parku vyšla na osvětlenou ulici a jako bych opět vkročila do normálního světa, do světa, kde jsem zdravá a kde mě muži nepřepadávají, ale vždy udělají, co chci. Do světa, který jsem ztratila a který si budu muset vybojovat zpět. Motto Agentury tak pro mě získalo nový rozsah.
A pak to přišlo. Měla jsem tušit, že moje reakce na to přepadení a vraždu je nepřirozená, a čekat to. Moje euforie se rázem rozplynula a vzápětí už jsem cítila, jak mi při vzpomínce na kaluž krve a chroptícího chlapa na zemi hrdlem stoupá žluč. Naklonila jsem se k odpadkovému koši vedle chodníku a zvracela. Po celém těle mi vyrazil ledový pot, srdce mi bušilo a ruce se mi chvěly, že jsem ani nemohla vytáhnout balíček papírových kapesníků, abych si utřela ústa. Za sebou jsem tak nějak matně a zastřeně slyšela mladý ženský hlas:
"Je vožralá nebo sjetá, vykašli se na to."
Nebyla jsem opilá, ale v tu chvíli by mi panák něčeho ostřejšího bodl. Vzpomněla jsem si na nůž s mými otisky, který jsem tam nechala, na louži krve a mrtvé tělo uprostřed cesty, kde pejskaři venčí svoje miláčky, a bylo mi čím dál hůř.
Teprve teď jsem si všimla, že mám na sobě jeho krev. Ne moc, ale stačilo to, aby mě slabost donutila posadit se, i když času teď zbývalo ještě míň. Musela jsem zmizet dřív, než mě začne hledat nejen Agentura, ale i policie. Snažila jsem se dýchat pomalu a pravidelně a myslet na něco jiného, něco uklidňujícího.
Vybavil se mi drobný, bledolící muž, s vystouplou bradou a orlím nosem. V jeho těkavých jiskřivých očích jsem viděla starost. Věděla jsem, že Carl Maria von Wonder by mi pomohl. Stačilo by k tomu jediné moje slovo. Nemusela jsem tu být, mít na rukou krev a chystat se prosit Kováře. Ale co by s Carlem bylo, až by se přišlo na to, že všechno věděl a stejně mi pomohl? V Agentuře se prohřešky netrestaly srážkou z platu na tři měsíce. Nemohla jsem do toho zatáhnout jediného člověka, kterého jsem měla opravdu ráda a jehož jsem si tolik vážila.
Zvedla jsem se plná nové odvahy. Upravila jsem se, jak jen to šlo, a přešla ulici. Odhodlaně jsem otevřela vstupní dveře čísla 215 a vystoupala po schodišti do třetího patra. Dveře byly staré a zanedbané a na nich visela zašlá mosazná cedulka se jménem Věra Gardoňová. Kovářovo momentální rozptýlení.
Vyplivla jsem žvýkačku, která měla přebít pach zvratků, a zazvonila jsem.
Chvíli to trvalo, ale pak se přece jen ozvaly kroky, v zámku se otočil klíč a dveře se otevřely. V nich stála mladá žena, černovláska, nakrátko ostříhaná, pěkně nalíčená a pěkně oblečená v tenoučkém saténovém župánku s motivy čínských draků. Děs, něco takového bych na sebe nikdy nevzala.
"Přejete si?" zeptala se dost překvapeně.
A aby taky ne. Těžko mohla očekávat neznámou ženskou oblečenou jako na stanování v přírodě, s těžkým báglem na zádech. Navíc jsem si nedělala iluze, že by z mé rtěnky zůstalo víc než jen načervenalý nádech rozmazaný kolem rtů a

líčení teď vypadalo spíš jako černé kruhy pod očima z nevyspání. Prostě jsem byla divnej zjev. Těžko si mohla myslet, že se dostavila podváděná manželka nebo zhrzená milenka, což byly kategorie osob, před kterými by asi dveře ihned zase zabouchla.
"Promiňte, že vás tu ruším," řekla jsem co nejzdvořileji. "Hledám bratra, jsem v průšvihu a moc s ním potřebuju mluvit."
"Tak to jste se musela splést," odpověděla. "Tady žádný váš bratr není. Bydlím sama."
Byla tak přesvědčivá, že jsem jí málem uvěřila, ale pak mi to došlo. Kovář tam byl a nejspíš mě i poznal po hlase, ale neměl jediný důvod lidem z Agentury věřit. Musela jsem se něčím prokázat, aby mě aspoň vyslechl. Naštěstí jsem se na to připravila. Moje posedlost vším, co se ho týkalo, se mi teď hodila. Jen jsem byla tak rozhozená, že mi to došlo trochu pozdě.
"Řekněte mu, že sice nemám modrou krev, ale i tak mi může věřit," pronesla jsem pomalu a nahlas, aby mě slyšel.
Nemohla jsem si samozřejmě být úplně jistá, jestli to zabere, ale modrá krev byl kód, který JFK a jeho přátelé momentálně používali, když potřebovali někomu zajistit důvěru. Nikdo mi ho neprozradil, byla jsem prostě trpělivá a pozorné naslouchání a sbírání drobných střípků informací všude, kde se dalo, přineslo výsledky. Jistě, měla jsem to dát do hlášení o něm, stejně jako všechno ostatní, ale prozrazení toho hesla mohlo přinést potíže i lidem, kteří Kovářovi pomáhali, a proti těm jsem nic neměla a do průšvihu je přivést nechtěla. I já už vykoukla z ulity své práce a došlo mi, že v Agentuře není všechno tak idylické a že ti, s nimiž jsem tak lehkomyslně začala spolupracovat, nejsou ti hodní.
"Pusť ji dál," ozval se zevnitř mužský hlas.
"Tak…" ještě trochu váhala, ale pak přece jen ustoupila, abych mohla projít. "Tak prosím."
Boty jsem si nezouvala, nerada bych se dostala do situace, že budeme s Kovářem odcházet narychlo a já poběžím bosa. Vrhla na mě vyčítavý pohled, když jsem udělala špinavé stopy na naleštěné plovoucí podlaze, ale nahlas neřekla nic. Tak jsem předstírala, že její pohled nevidím. Asi jí na Kovářovi záleželo, když byla tak tolerantní k jeho "sestře".
Obývák jasně vypovídal o tom, že si večer užívali. Na stole stály dvě skleničky, láhev od šampaňského a miska s posledními dvěma opuštěnými jahodami. Jak banální, pomyslela jsem si. Nějak jsem od Kováře čekala něco jiného, ale třeba to taky byla její práce, vždyť ona byla přece hostitelka. Mnohem víc než ta banalita mi ale vadilo, že jsem tam nenašla láhev ginu. V mé situaci by se hodila víc.
Vzápětí se ve dveřích z vedlejší místnosti, snad ložnice, co já vím, objevil samotný Kovář. Byl oblečený do pevného a na pohled praktického oděvu, obutý do vysokých šněrovacích bot a přes rameno měl hozený batoh. Asi předpokládal problémy, když se ozvalo zazvonění na dveře, a můj hlas mu na klidu moc nepřidal. Ani jsem se mu nedivila, koneckonců jsem pracovala pro Agenturu, nebyli jsme zrovna přátelé a on se nacházel v ilegalitě. Ani bych nevěděla, že se vrátil, kdybych nepracovala na svém postu a nebyla nucená sbírat informace pro ty hajzly, co mě pak začali vydírat a do postele mi vnutili De Cata. Byla jsem prostě naivní, když jsem si myslela, že s nimi mám společný cíl - zdiskreditovat Kováře a vyštvat ho z Agentury.
Pěkná ironie, došlo mi. Místo, abych jim hned poslala zprávu, že je tady, snažím se jeho pobyt krýt a ještě mu pomůžu se odtud vypařit.
"Kdo tě poslal?" zeptal se bez okolků. "Villefortová?"
"Jde o soukromou věc," odpověděla jsem.
"Kdo ti dal heslo?" nenechal se odvést od tématu.
Bála jsem se vyslovit konkrétní jméno, ale mlčet jsem také nemohla.
"Možná nevíš, že jsem některým lidem kolem tebe pomohla. Třeba když jsem tenkrát odvedla pozornost toho Gadskiho člověka a přikryla tak nenahlášený průchod Villefortové a Rustové," připomněla jsem mu.
Z jeho výrazu jsem poznala, že o tom ví a že to jako odpověď pro tuto chvíli bude stačit.
"Vypadáš děsně," prohodil a sedl si vedle mě dost blízko, aby se naše stehna dotkla. Neuhnula jsem.
Náš sourozenecký vztah nekomentoval.
"Jsem v průšvihu," přiznala jsem.
"Udělala bys ségře nějakej čaj?" obrátil se na svou milou.
Vrhl další zkoumavý pohled na mě a dodal: "Počítám, že radši s kapkou něčeho ostřejšího."
Neprotestovala jsem, vlastně jsem k němu v tu chvíli poprvé necítila žádnou zášť. Byl vysoký a mohutný, cítila jsem z něj příjemné teplo a připadala jsem si najednou bezbranná, malá a chráněná. A světe div se, líbilo se mi to.
Věra Gardoňová, pokud to opravdu bylo její jméno, zmizela v kuchyni a Kovář mi nedal žádný čas na naplánování strategie.
"Tak co chceš?"
"Už jsem říkala, že jsem v průšvihu," trochu jsem se od něj odtáhla, i když jsem spíš měla udělat pravý opak. "Potřebuju pomoct."
"Ode mě?" byl ohromen.
"Jo, od tebe," potvrdila jsem a sklopila zrak.
Nemohla jsem se na něj dívat, opět to byl ten Kovář, který měl na svědomí Bertramovu a Chuckovu smrt a jehož jsem nemohla vystát. Nechtěla jsem, aby si všiml, jak je mi protivný.
"Proč žádáš o pomoc právě mě?" zeptal se. "Nejsem tak blbej, abych si myslel, že sis mě jen tak přes noc zamilovala. Zvlášť když jsme ji ani nestrávili spolu."
"A kdybych se s tebou vyspala?" probodla jsem ho pohledem. "To bys mi pomohl? To se necháš přesvědčit tak průhledným způsobem?"
"Rád," zazubil se. Můj hněv mu byl k smíchu. Byla bych mu s chutí vyškrábala oči, ale potřebovala jsem ho, a tak jsem se ovládla.
"To by pro tebe nebylo bezpečné," řekla jsem pečlivě ovládaným hlasem.

"Ty teda musíš být v posteli divoká," bavil se dál.
"A ty jsi idiot!" už jsem to nevydržela. "Myslíš si, že bych tu byla, kdybych měla na vybranou?! Máš pocit, že je pro mě jednoduché žádat o pomoc právě tebe?! Tak to seš vedle! Kdybych měla na vybranou, radši bych se utopila v jámě plný hnoje, než s tebou byla v jedný místnosti!"
Přestal se smát.
"Jsem-v-děs-ným-prů-se-ru!" odsekávala jsem slabiky a pak jsem se rozbrečela. Bylo toho na mě asi vážně moc. Nedalo se to zastavit. Betram, Chuck, Pasquale, bylo to jako prokletí. Jako by každej chlap, kterej se mnou vleze do postele, musel umřít. A k tomu můj vlastní život. Vzlykala jsem jako malá.
Jeho milenka vyběhla z kuchyně, když slyšela můj výbuch.
"To bude dobrý," uklidnil ji JFK. "Nech nás, prosím tě, o samotě."
Pokusil se mě vzít do náruče, ale odstrčila jsem ho a raději jsem vstala, abych od něj byla dál. Takhle jsem si to nepředstavovala. Nevěděla jsem, jak napravit škodu. Přišla jsem ho přesvědčovat a prosit a místo toho tu na něj řvu, nadávám mu a vyvádím.
"Promiň," omluvila jsem se mu se staženým hrdlem.
"V pohodě," mávl rukou. "Tak o co vlastně jde?"
"Já jsem teď nějakou dobu žila s Pasqualem De Cato," začala jsem. To, že jsem s Pasquim byla na žádost těch vyděračskejch hajzlů a jen abych dostala na lopatky jeho, to jsem zatím vynechala. "Nevím, jestli ho znáš."
"Moc ne," připustil. "Je to takovej tmavovlasej Ital? Pracuje v Divizi pro rezidentní spolupráci, ne?"
"Jo, to je on," přikývla jsem a znovu jsem se posadila, jen tentokrát naproti němu. "Byl na misi, a když se vrátil, tak jsme si spolu udělali takovou malou dovolenou. Prodloužený víkend. A on…"
Nešlo to snadno, měla jsem Pasquala v podstatě ráda, byl docela fajn. Jeho smrt jsem pořád ještě měla před očima. Ačkoli… kdyby mi ten parchant na tý svý blbý misi nezahejbal, nemusela jsem tu teď stát. Vlastně si to zasloužil.
"A on…?" připomněl se JFK.
"Včera v noci zemřel," řekla jsem stroze. "A věř mi, že ne na infarkt."
Okamžitě zpozorněl: "Někdo ho zabil?"
"Zabil?" nejdřív jsem nechápala, jak na to přišel, ale pak mi došlo, že z mého nesouvislého vyprávění si ani jiný obrázek udělat nemohl. "Ne, nezabil. Něco sem zatáhl."
"To není možný," potřásl hlavou JFK.
"Ale je," kývla jsem. "Já ho viděla umírat. Vůbec o tom nepochybuj."
"Ale jak mohl projít přes kontrolu biologického rizika?" nechápal.
Tak to jsme byli dva.
"Nevím," odpověděla jsem. "Zcela jistě se to ale nepřenáší dechem nebo dotykem, to by v medicínské divizi zjistili. Snažila jsem se u nich dneska v práci nenápadně poptat. Mám tam kamarádku. Zas taková mrcha nejsem, abych všechny ohrozila. Kdyby byl přenos tak snadný, tak se do karantény zavřu sama. Infekce se ale nejspíš přenáší krví. A já neposlechla maminku a neměli jsme ochranu. Je to blbý, jsem si jistá, že mě nakazil. Už cítím příznaky."
Ani se neusmál.
"Pasquale tu byl osm dní a já se s ním viděla až ve čtvrtek. Teď je pondělí. Když budu vycházet z toho, že se nakazil těsně před návratem, mám před sebou ještě šest dní. Ale samozřejmě nevím jistě, kdy a kde se nakazil. Zřejmě někde v posteli a tím se mi z pochopitelných důvodů nechlubil."
JFK mlčel a já odhodlaně pokračovala.
"Nepochybuju o tom, že Agentura by udělala všechno proto, aby našla lék, ale mám jisté pochybnosti, jestli by to bylo dost rychle pro mě. Pro ty další potenciálně nakažené snad, ale pro mě ne. Nejdřív by museli zjistit, o co jde, než by tam někoho vůbec poslali, a mě by zavřeli do karantény a tam já posledních pár dní strávit fakt nechci."
Konečně promluvil: "A po mně chceš co?"
"Musím se vydat do světa, odkud se Pasquale vrátil, a najít si pomoc sama. Jenže nemám žádný výcvik, nikdy jsem na jiné paralelní Zemi nebyla a nevím, co můžu čekat a jak se mám chovat. Neumím se bránit a nevím, jak přežít, když se dostanu do potíží. Ale ty ano. Podle všeho jsi jeden z nejlepších. A navíc jsi psanec, a tak ti nemusí záležet na tom, co si o tom bude myslet Agentura."
Mlčel.
"Nemůžu tam jít sama, ale půjdu, když mě odmítneš," dokončila jsem. "Jak už jsem říkala, nemám na vybranou."
"Tak dobře," přikývl a hned přešel k praktické stránce. "Kde a kdy se otevře průchod?"
Zdálo se, že jak se jednou rozhodne, už se pochybnostmi nezabývá. To jsem obdivovala, i když mě udivilo, že tak lehce souhlasil. Nechtělo se mi věřit, že to pro mě dělá jen z dobroty srdce. Moje zmínka o tom, že jsem jim aspoň jednou také pomohla, asi měla svou váhu.
"Dnes v noci ve 22.45 na Petříně," odpověděla jsem.
Z Agentury jsme z pochopitelných důvodů cestovat nemohli, tak jsem se snažila ze všech možných míst, která se nabízela pro dnešní noc, vybrat nějaké v dosahu a přitom na dostatečně odlehlém místě, když jsem průchod dnes v práci za zády šéfa a kolegů připravovala.
"Jaký máme náskok?" zeptal se.
"To nedokážu odhadnout. Pasquale zemřel včera v noci, v autě. Vyložila jsem ho na lesní cestě někde na Vysočině a vrátila jsem se do Prahy. V práci jsem nahlásila, že je nemocný a že si o pár dní prodlouží dovolenou, tak nevím, kdy ho začnou hledat," shrnula jsem to.
Stálo mě to všechnu odvahu jít do zaměstnání, když Pasqualovo tělo mohl kdykoli někdo objevit. To bych pak skončila v karanténě během pěti minut. Ale musela jsem zařídit průchod a taky navštívit známou v medicínské divizi. Při

odchodu z medicínské divize se standardně muselo procházet mezi filtry, které rozpoznaly jakoukoli infekci přenosnou dechem nebo dotykem. Musela jsem se ujistit, že mezi lidi nešířím nákazu, proti níž nejsou žádné léky. Jak už jsem řekla Kovářovi, taková mrcha zase nejsem.
"Nebo kdy ho někdo najde bez přičinění Agentury v lese a nález mrtvoly nahlásí na policii," doplnil Kovář a přešel k oknu. "Což se asi už stalo."
Vyhlédla jsem ven a spatřila tři policejní vozy parkovat opodál.
"Možná nejde o Pasquala," hlesla jsem. "Možná jde o toho chlapa v parku."
Vysloužila jsem si tázavý pohled ocelově šedých očí.
"Asi jsem ho zabila," připustila jsem.
"No," zhluboka vydechl. "Tak to abychom rychle vypadli."
PSANCI
Bylo naprosto úžasné pozorovat Kováře v akci. Já bych tam nejspíš jen seděla a zoufale se snažila vymyslet, jak z toho ven, ale on se prostě zvedl a zašel za svou přítelkyní. Něco jí tam rychle říkal a jeho dlaň při tom spočívala na jejích hýždích takovým tím majetnickým a zároveň velmi vzrušujícím způsobem. Hleděla na něj nejprve s nevírou a pak se v jejích očích objevil strach, nebála se však o sebe, ale o něj. Bylo mi jasné, že udělá, co jí řekne. Musela jsem v duchu opravit hodnocení agenturního psychologa. JFK neměl jen slabost pro ženy, on to také se ženami velmi dobře uměl.
Za chvíli ke mně ta ženská přišla a přinesla mi nějaké večerní šaty, boty na vysokém podpatku a krátký volný kabát, který se v pase stahoval širokým páskem. A taky toaletní taštičku se šminky a mléko na odlíčení. A parfém Ice Touch.
Ušlo to.
"Dej se do kupy," nařídil mi Kovář a dodal: "A hoď sebou. Jak znám policejní postupy, nejdřív obsadí všechny východy, pak prohledají společné prostory a nakonec začnou obcházet byty."
"Třeba tu nejsou kvůli mně," namítla jsem, i když mi bylo jasné, že to by byla moc velká náhoda. Vzpomněla jsem si znovu na ty dva, co šli kolem, když jsem zvracela. Stáli pak na zastávce jen kousek od domu a prohlíželi si mě hodně okatě. Ano, mohli vidět i krev na mém oblečení, i když jí nebylo mnoho. Vyšla jsem z toho parku a chovala jsem se, jako kdybych jela na drogách.
Samozřejmě jsem to policii mohla snadno vysvětlit. Sebeobrana přece nebyla trestná, ale neměla jsem na to čas. Náš průchod se otevře za dvě hodiny čtyřicet minut a já věděla, že žádnou další šanci nachystat si jiný už nedostanu. A kromě toho, dodalo trochu potměšile moje vnitřní já, sebeobrana sice trestná není, ale neposkytnutí pomoci ano. Fakt jsem tomu hajzlovi asi měla zavolat sanitku.
"To je jedno," vstoupil JFK do mých myšlenek. "I tak musíme zmizet. Máš věci od krve a toho chlapa brzo najdou. Jestli tu teď kvůli tobě nejsou, tak za deset minut už to může být úplně jinak."
Beze slova jsem si tedy vzala věci od jeho milenky a dala se do pořádku. Poprosila jsem ji ještě o lak a rozpustila jsem si vlasy. Dlouhá blond hříva vždycky dobře dokázala odvést pozornost od jiných věcí. Plus výstřih a nohy, to oboje teď bylo taky nepřehlédnutelné. V průběhu mojí proměny zpět k běžnému standardu mi Kovář dával podrobné pokyny.
"Takže je ti všechno jasné?" ujistil se naposledy, když už jsem stála u dveří připravená vyjít ven. Přes rameno jsem měla jen kabelku s tím, co v ní ženy obvykle večer nosívají. Klíče, doklady, mobil, kapesníček, rtěnku a pudřenku.
"Sejdeme se na Malostranském náměstí," zopakovala jsem poslušně jeho poslední instrukci.
"Tak jo," přikývl. "Jdi."
Vyšla jsem na chodbu. Neměla jsem strach. Nechtěl po mně nic složitého. Ve slušných šatech a nalíčená jsem se zase cítila jako žena a ne jako balík slámy. Podpatky klapaly na žulových schodech a pěkně se to rozléhalo. Věděli o mně dřív, než jsem sešla jedno patro, ale narazila jsem na ně až v přízemí, zjevně zrovna prohledali sklepy.
Nemusela jsem předstírat leknutí, opravdu ve mně trochu zatrnulo, když jsem spatřila černé uniformy se žlutým nápisem. Zastavila jsem se a položila si dlaň na holou kůži v rozhaleném výstřihu. Kabátek jsem schválně nezapínala, jen jsem ho stáhla v pase, aby byl dekolt pěkně vidět.
"Dobrý večer," pozdravila jsem a usmála jsem se na dva policisty. Jeden byl v mém věku a druhý o něco starší, ale úsměv opětovali oba. "Stalo se tady něco?"
"Dobrý večer," odpověděl ten starší trochu vyhýbavě. "Jen tu někoho hledáme."
"Podezřelého z vraždy," dodal chvatně ten mladší. Asi chtěl udělat dojem, ale od zkušenějšího kolegy si za to pochvalu nevysloužil.
"Proboha!" předstírala jsem obavy. "Tady?! A koho zavraždili?"
"Jednoho muže v parku naproti přes ulici," odpověděl teď už starší muž. "Vy tu bydlíte?"
"To je ale strašné," pokračovala jsem v té komedii. "Ne, bydlí tu kamarádka. Byly jsme domluvené, že se spolu půjdeme podívat na ten zápas, ale není jí dobře. Tak jdu sama. Už stihnu sotva půlku."
"Můžeme vidět vaše doklady?" požádal mě ten starší.
"Ale jistě," znovu jsem se usmála a z kabelky vytáhla občanku. V tom nebyl žádný problém, moje jméno jim nic říct nemohlo, a až mě podle něj začnou zítra nebo pozítří hledat, už tu nebudu.
"Hm, Nikita Bernstein," dokazoval mi policajt, že umí číst.
"Jste si úplně jistí, že ten vrah je tady v domě?" zajímala jsem se zatím dál. "Víte, myslím tím, jestli je bezpečné chodit teď sama po ulici?"
"Zavolám vám taxi," nabídl se ochotně mladíček.
"To od vás bude milé," trochu jsem zariskovala, naklonila jsem se k němu a krátce se prsty dotkla jeho ruky.
"Tak dobrá," starší muž mi vrátil doklady. "Můžete jít."
"Děkuji a hodně štěstí," rozloučila jsem se s nimi.
Šlo to hladce.

Před domem jsem nasedla do taxíku, který přijel takřka okamžitě, a nechala jsem se odvézt na Malostranské náměstí. Stálo mě to tři stovky, ale byla jsem na místě o dost dřív. Teď jsem jen musela počkat, až dorazí Kovář. Ten měl proklouznout asi deset minut po mně.
Náměstí bylo narvané k prasknutí. Všichni ti lidé popíjeli a tísnili se před obrovskou obrazovkou, kde si to v hokeji rozdávali Češi s Rusy. Finále Mistrovství světa. Víc nám štěstí nemohlo přát. Mezi tolika lidmi se snad ztratíme.
Vydala jsem se ke kostelu sv. Mikuláše, kde byl dav trochu řidší a kde jsme si s Kovářem dali sraz. Měla jsem hlad a pořád ještě jsem potřebovala toho panáka, tak jsem se zastavila u stánku s rychlým občerstvením a koupila si tam hot dog a rum. Děsná kombinace, ale když jsem to do sebe kopla a najedla se, nálada se mi zlepšila o sto procent.
Dál už jsem jen stála a dívala se, jak to naši těm Rusákům nandávají. Vedli jsme 4:1 a do konce zbývalo jen dvacet minut. I já jsem dokázala odhadnout, že je to naše. Lidi kolem slavili, i když ještě ani nebyl konec.
Zrovna jsem si říkala, že JFK by tam už každou chvíli měl být, když mi v kabelce zazvonil telefon. Kovář mi ho nechal jen proto, že jsem mu přísahala, že jsem si dnes odpoledne koupila nový s předplaceným kupónem a číslo nikdo nezná. To ale nebyla tak úplně pravda. Jednomu člověku jsem nové číslo dala. Jen jedinému, protože jsem si byla jistá, že on mě nezradí.
Zvedla jsem to. Jestli volal, muselo to být něco důležitého.
"Carle?"
"Nikitko," ozval se jeho mírně chraplavý hlas. "Kde jsi?"
"Proč to chceš vědět?" okamžitě jsem zostražitěla.
"Tady jsou kvůli tobě všichni na nohou. Hledají tě už nejmíň pět hodin. Nevím, cos provedla, ale znám tě, takže je mi to jedno," nic jiného bych od svého šéfa ani nečekala. "Jen jsem ti chtěl říct, že asi před pěti minutami se sbalila jednotka a vyrazili, jako by od někoho dostali echo. Prý jedou na Malostranské náměstí. Tak jsem tě chtěl varovat. Jestli tam jsi, koukej zmizet!"
"Díky, Carle," zašeptala jsem a hned jsem zavěsila.
Rozhlédla jsem se kolem sebe. Kdo, kdo z nich? Kolem byla spousta lidí, takže to sice skýtalo perfektní úkryt mně, ale bohužel i jim. Mohli stát metr ode mě a mířit na mě pistolí s uspávací šipkou, nebo se přiblížit zezadu a paralyzovat mě, ale já bych si jich ani nevšimla. Naštěstí jsem si byla dost jistá, že nebudou riskovat, aby se tady na náměstí plném lidí rozlila kaluž mojí jedovaté krve.
Támhleten chlápek na mě celou dobu zírá, všimla jsem si muže v kožené bundě, a tamten taky. Nějaký výrostek v roztrhaných džínech na mě mohl oči nechat. Jasně, jenže ti zírají z jiného důvodu, došlo mi vzápětí. Otočila jsem se k nim zády.
Musela jsem na každý pád zmizet. Naštěstí JFK určil náhradní místo setkání na Újezdu, a kdyby i to selhalo, měla jsem se prostě sama snažit dostat na Petřín v určenou hodinu. On tam měl být. Byl si jistý, že se tam dostane.
Tak tedy Újezd.
Proklela jsem vysoké podpatky, které sice dobře zapůsobily na policisty, ale na starobylém dláždění v této části Prahy byly nepoužitelné. Na tramvaj jsem ovšem čekat nemohla, navíc mi JFK kladl na srdce, abych nenastupovala do žádného dopravního prostředku.
To taxi!, došlo mi vzápětí. Bylo to jasné. Agentura našla tělo Pasquala De Cato a začala mě hledat. Nejjednodušší bylo napojit se na všechny kamery ve městě a policejní frekvence. Jistě, policajtům nedošlo, kdo z toho domu odchází, ale Agentuře ano. A já idiot jim ještě ukázala své doklady, kdyby si náhodou nebyli jistí. Také jsem si nechala od policie zavolat taxi, aby věděli, kam mám namířeno. Nejsem jen neschopná, jsem nebezpečně neschopná!
Rozběhla jsem se pryč, ale vzápětí jsem narazila do široké mužské hrudi.
"Nebudete dělat problémy, že ne?" zašeptal mi do ucha cizí hlas. Do zad mě cosi tlačilo. Snad paralyzér, snad hlaveň nějaké jiné zbraně.
"Ne," ujistila jsem je.
"Kousek odtud máme auto. Buďte rozumná a nikomu se nic nestane."
Přikývla jsem. Nebylo moc pravděpodobné, že bych se jim dokázala vytrhnout a rychle se ztratit v davu, ale hodlala jsem se o to tak jako tak pokusit. Trochu jsem zavrávorala.
"Mohli bychom jít pomaleji? Potřebuji lékaře."
"Jo, to ti fakt žeru," zasmál se ten chlapík. Ten starý trik pochopitelně nezabral.
Do očí mi vstoupily slzy - zbraň, kterou jsem nerada používala, protože někdy měla úplně opačný účinek, než jsem zamýšlela, ale teď jsem se prostě neovládla.
"Oni vám neřekli, proč mě máte přivést?" zeptala jsem se a klopýtala mezi nimi. Všechno jsem vsadila na jednu kartu.
"Proč mě nesmíte zranit tak, aby tekla krev? Jsem nemocná a ta nemoc fakt není z tohohle světa. Už mám příznaky."
Zabralo to, asi díky tomu, že jsem se přesně trefila do jejich rozkazů. Malinko se ode mě odtáhl, ale nepustil mě a zbraň jsem stále cítila v zádech. Neměla jsem tušení, kolik jich vlastně je. Tři? Čtyři? Víc by jich asi pro někoho, jako jsem já, neposlali.
V duchu jsem začala počítat do pěti. Pak jsem byla rozhodnutá vsadit všechno na jednu kartu. Jenže jsem se ještě ani nedostala k číslu tři, když muž, co mě vedl, dostal od někoho z davu příšernou ránu pěstí z boku do tváře. Z blízka jsem viděla, jak mu hlava ustřelila na stranu a z úst mu vytryskla krev. Málem mu to zlomilo vaz. Mně ale stačilo, že na okamžik povolilo jeho sevření. Vytrhla jsem se mu a okamžitě se protáhla stranou do davu lidí, který se kolem nebohých agentů semkl.
"Naši kluci že sou nedomrlý sračky?! Sám seš sračka!" zaslechla jsem nezaměnitelný Kovářův hlas.
Ten byl ale vzápětí přehlušen proudem nadávek ode všech okolo. Bez ohledu na blahovolnou náladu vítězů, chlapi fandící vlastnímu týmu nemohli dovolit, aby jejich hrdiny někdo znevažoval jim na doslech. Vyvolat rvačku nebylo

žádné umění.
Agenti se stáhli k sobě, zřejmě aby se mohli lépe navzájem chránit, čímž ovšem dali najevo, že k sobě patří, a dav se do nich mohl pěkně strefovat. Měli výcvik, ale byli jen tři a naštvaných fandů okolo nich nejmíň padesát a zpráva o tom, že si někdo dovolil hanobit náš hokej, se rychle nesla davem dál.
Když jsem se ohlédla, viděla jsem, jak na ně dopadají tvrdé rány a kopance, ale poměrně rychle se kolem nich začal utvářet volný prostor. Muži v davu zjistili, že jejich protivníci jim dokážou rány vrátit. Agent, který mě předtím držel za ruku, měl obličej celý zalitý krví, ale jeho pěst se mihla proti jednomu z útočníků jako blesk, a když zasáhla, šel protivník ihned k zemi. Další dva agenti už také nějaké ty rány utržili, ale sami jich zasadili dvojnásobek. Odhadla jsem to špatně, kryli si vzájemně záda a pracovali jako stroj. Dav to poznal a couval.
Někdo mě vzal za loket a táhl mě hlouběji mezi hokejové fanoušky. Snažila jsem se vytrhnout v domnění, že je to další člověk od Agentury, ale pak jsem si uvědomila, že pod kšiltovkou v barvách národního týmu se skrývá Kovářova tvář. Přes ramena měl přehozenou obrovskou českou vlajku.
"Musíme sebou hodit," řekl. "Tohle je na moc dlouho nezastaví. V nejnutnějším případě použijou i zbraně."
Klopýtala jsem za ním, až jsme se dostali do nějakého koutu vedle popelnic. Páchlo to tam močí a pod upřeným Kovářovým pohledem se tam ze země zvedli tři bezdomovci, co popíjeli z lahve rum, a odtáhli se neochotně stranou. Bručeli nějaké sprosťárny, ale JFK si jich dál nevšímal. Beze slova mi na hlavu nasadil podobnou ozdobu, jako měl sám, zabalil mě do vlajky jako do pláště a z kapsy vylovil tři barevné tyčinky.
"Vylepším ti make-up," zazubil se, vzal mě za bradu a natočil mou tvář ke kalnému světlu z pouliční lampy. Pak mi celou plochu obličeje přemaloval další vlajkou. Měl příjemně teplé ruce a v jeho šedých očích se blýskalo sympatické pobavení,
"Agentura se určitě napojila na všechny kamery ve městě. Mají vybavení na to, aby nás našli během chvilky, takže bude lepší trochu splynout s davem," vysvětloval.
Proti tomu se nedalo nic namítnout.
"V těch botách nemůžu běžet," upozornila jsem ho.
"My taky nepoběžíme," ujistil mě, ale pak dodal: "Aspoň ne hned teď. Ale máš pravdu, sundej je."
"Myslíš, že když půjdu bosa, bude to lepší?" neodpustila jsem si poznámku. "Anebo že budu méně nápadná?"
"Ty nenápadná nebudeš nikdy," vrátil mi to. Pak hodil boty do popelnice a z batohu vytáhl nějaké kožené polobotky. "Pozornost od Věrky."
Beze slova jsem si je navlékla, i když to byla spíš pozornost od Věrčiny prababy a stejně jako předtím lodičky mi byly trochu těsné. Dalo se to vydržet, i když mi bylo jasné, že než se dostaneme na Petřín, budu mít paty do krve rozedřené a prsty samý puchýř.
Vyrazili jsme. Šli jsme volným krokem, jako bychom se táhli k nějaké hospodě na pivo. Byla jsem napjatá jako struna, nejraději bych se rozběhla dopředu a dobu nejistoty zkrátila na minimum, ale on mě dál pevně držel pod paží a nedovoloval mi zrychlit.
"Uvolni se," říkal každou chvíli.
Snažila jsem se, ale nešlo mi to, příliš jsem se bála, že se nám to nepodaří. Bez ohledu na to, jak mi před okamžikem na náměstí pomohl, jsem si nedělala iluze, že kdyby šlo opravdu do tuhého, nechal by mě tam. Proč by se kvůli mně měl nechat Agenturou chytit při svém pobytu tady, když se mohl klidně v tichosti vrátit do azylu, který mu jeho přátelé zařídili? Já bych se tak nejspíš zachovala, kdyby naše role byly obrácené.
Nic nás k sobě nepoutalo, kromě nevraživosti. Vlastně jsem pořád ještě nedokázala uvěřit, že mi tak ochotně pomáhá.
"Fakt se uvolni," napomenul mě znovu. "Jedou v tom voze za námi."
"Vědí o nás?" polekala jsem se.
"Myslím, že ne," odpověděl.
"A jestli se pleteš?"
"Tak to brzy poznáme."
Asi jsem se chvěla nejen uvnitř, ale i ve skutečnosti, protože mi pevně položil ruku na ramena a přitiskl mě k sobě. Potřebovala jsem to, ač bych ho o to sama nikdy nepožádala. Takhle jsem jeho podporu mohla přijmout bez mrknutí oka.
"Prostě mysli na něco, co tě těší," poradil mi.
"Ty to děláš taky tak?" přišlo mi to úplně uhozený.
Měla jsem myslet na mrtvé rodiče, mrtvé milence nebo na dementního bratra zavřeného v ústavu? Na práci, jež mě rychle přiváděla zpátky k současným problémům? Na přátele, kteří byli všichni zároveň i mými kolegy a momentálně asi všichni až na Carla ochotně pomáhají při mém dopadení? Došlo mi, že můj život mimo Agenturu vlastně neexistuje.
"Já se tu neklepu hrůzou," připomněl mi.
Auto projelo kolem nás a ani nepřibrzdilo.
V tu chvíli všude okolo vypuklo naprosté šílenství. Začaly létat petardy a dělbuchy, špunty od šampaňského i prázdné láhve od alkoholu. A všichni řvali, až jim praskaly plíce. Úplně jsem ztuhla leknutím, ale Kovář jen lakonicky poznamenal: "Tak jsme fakt vyhráli. Raduj se."
"Cože?!" nechápala jsem.
Ale on už se objímal s nějakým cizím chlapem a taky řval a poskakoval jako šílenec.
"Raduj se!" napomenul mě ostře, když jsem dál stála a nevěřila vlastním očím. Náš průchod se měl otevřít za necelou hodinu a on se rozhodl slavit vítězství v hokeji.
"Já mám jiný starosti," odsekla jsem.
"A brzo ti přibudou, jestli hned nezařveš hurá! Trčíš tu jak bolavej palec!"

Došlo mi to a trochu jsem se zastyděla. A tak jsme poskakovali a řvali oba dva a přitom jsme se pomalu propracovávali k cíli. To se snadno poznalo i podle toho, že jak jsme se blížili k rozlehlému parku, lidí pomalu ubývalo. Stahovali se víc do centra, na velká náměstí a do hospod.
JFK si toho taky byl dobře vědom, takže najednou se nenápadně rozhlédl a pak jsme prudce zabočili do zeleně. Husté keře nás dokonale skryly pohledu ze silnice i seshora.
"Budeme se držet mimo cesty," řekl Kovář tiše. "A odteď se může běžet."
"Proč mi vlastně pomáháš?" zastavila jsem ho.
"Pěkně jsi poprosila," odvětil.
"To není pravda," potřásla jsem hlavou.
"Bylo by ti milejší, kdybych řekl ne?" zajímal se. "Třeba prostě jen nejsem takovej hajzl, jak si myslíš."
"Díky," vyslovila jsem to, co jsem měla říct už dávno.
"No jo, jasně," přikývl netrpělivě. "Tak teď už ale vypadnem, ne?"
"Jo," kývla jsem a on pak vyrazil.
Prostě tam stál a pak tam najednou nebyl. Jen rozkývané větve dávaly tušit, kudy se vydal. Rozběhla jsem se za ním. Nasadil takové tempo, které jsem nemohla až na vrchol vydržet, a to nesl všechny naše věci. Vždycky jsem o své kondici měla vysoké mínění, však jsem taky hodně cvičila, abych vypadala tak, jak jsem vypadala, ale teprve teď jsem pochopila, co ve skutečnosti znamená fyzická vybavenost 0.0 bez připomínek.
Pod nohama mi měkce mlaskala po jarních deštích rozmočená půda a z listí na mě kapalo. Za chvíli jsem boty měla úplně mokré a kabát taky. Ale bylo to jedno. Pod oblečením ze mě tak jako tak pot jen lil. Několikrát jsem uklouzla na rozbahněném povrchu a upadla jsem. Hned jsem se sice zase zvedla a běžela dál, ale ani tak jsem Kováře vůbec nezahlédla. Byl prostě rychlý.
V jednu chvíli se mi zdálo, že za sebou slyším nějaký hluk. Zastavila jsem se a ohlédla se. Zrakem jsem pátrala v nočním šeru, ale neviděla jsem ani neslyšela vůbec nic. Nejen za sebou, ale co mě trochu vylekalo, ani před sebou. Kovář už musel být pěkně daleko, když jsem nedokázala zaslechnout jeho kroky. Naštěstí zatím stačilo držet se pořád do kopce a nemohla jsem zabloudit.
"Taky jsi to slyšela?" ozvalo se v tu chvíli asi metr ode mě z houští.
Na pár sekund se mi hrůzou zastavilo srdce.
"Ty jsi tady?"
"Jo, čekal jsem tu na tebe," odpověděl.
"To seš hodnej," ještě se mi chvěl hlas.
"Ale teď musíme přidat," řekl rozhodně. "Myslím, že jsou za námi."
"Co budeme dělat?"
"To, co doteď," odvětil. "A nepanikař, mohlo by být i hůř. Tohle je ještě celkem dobré."
"Dobré?!" zdálo se mi, že jsem se přeslechla.
"To znamená, že stále ještě netuší, že chceš odsud pryč, nebo to sice vědí, ale nemají páru, kde a kdy se má otevřít portál. Jinak by si tam na nás prostě počkali a nehledali nás tady v tom lesíku."
"Ale…" vlastně ani nevím, co jsem chtěla říct, jenže on mě stejně nenechal.
"Vezmi si telefon a zavolej na linku 158. Řekni, že tě někdo honí v parku na Petříně, že po tobě stříleli, poštvali na tebe psy a strhali z tebe oblečení, prostě si vymysli cokoli, jen ať okamžitě zasáhnou. To Agentuře trochu zkomplikuje situaci. Já pak zavolám na 155, že jsem tady našel zraněnou ženu. Ať je tu trochu rušno."
"To je skvělej nápad," ocenila jsem to vyčerpaným úsměvem. "A co hasiči? Ty volat nebudeme?"
"Ha ha ha," řekl.
Nemusela jsem do telefonu předstírat ani unavený zadýchaný hlas, ani strach, opravdu jsem byla vyčerpaná a vyděšená. JFK zase mluvil klidně a věcně. Když skončil, pohlédl na mě.
"Padáme!" řekl důrazně.
A tak jsme padali. Tedy on běžel a já jsem padala, ale tentokrát se už ode mě nevzdálil. Pomáhal mi zase na nohy a podpíral mě, když mi hladké podrážky polobotek podklouzávaly
"Už nic neslyším," dostala jsem ze sebe při tom zběsilém úprku.
"Nemáš nic slyšet," mínil lakonicky. "O to jde."
To mě tak vyděsilo, že jsem v sobě našla i síly, které jsem už nevěřila, že mám, a vyrazila ještě rychleji. Určitě nás už zaměřili podle tělesného tepla, pachu a co já vím ještě čeho. Věci ze základního agenturního výcviku jsem už dávno pozapomněla, a tak jsem se musela spolehnout na Kovářovy neustále obnovované znalosti a zkušenosti.
Vzápětí se nám nad hlavou ozvaly vrtulníky a zaměřily nás dva kužele světla.
"Agentura?" vzlykla jsem.
"Ti i ti," vydechl a hnal se dál, jako by měl v zádech peklo.
Měl pravdu, nic jiného jsme dělat nemohli. Sám se našim pronásledovatelům postavit nemohl a čas nám běžel. Netušila jsem, kolik zbývá do otevření portálu, ale víc než čtvrt hodiny to asi nebude. Museli jsme prostě běžet a modlit se, aby to vyšlo. Naštěstí stoupání už skončilo a rozhlednu jsme měli na dohled. Vrtulníky si spolu asi vyměňovaly názory, protože kužely světla nás opustily a opile se motaly po okolí.
"Tady Policie České republiky. Okamžitě odhoďte zbraně!" rozlehl se za námi mnohonásobně zesílený hlas z amplionu.

"Dostali je," zaradovala jsem se.
"To těžko," mínil JFK, "ale na chvíli je to zpomalí."

Zakvílela siréna sanitky.
Posledních pár desítek metrů jsme museli překonat volný prostor, ale zdálo se, že všichni se momentálně zabývají něčím jiným než námi. Mohlo to vyjít.
"Běž, jak nejrychleji můžeš," řekl Kovář. "Budu tam první a otevřu dveře. Na portál počkáme uvnitř, líp se tam dokážeme bránit."
A pak poprvé toho dne vytáhl zbraň.
S pistolí v natažené ruce vyběhl na volné prostranství a z dálky vypálil dvě rány na zámek dveří. Musel si být jistý, že přesně zasáhl, protože když doběhl až k nim, prostě do nich jen vrazil ramenem. Dveře se rozlétly a on zmizel uvnitř. Já vpadla za ním asi o dvě sekundy později. JFK za mnou vchod zase zavřel a přirazil k němu stolek s nějakými propagačními materiály.
"Nic moc," zhodnotil to, "ale musíme vydržet jen dvě minuty."
"Dvě minuty?!" zděsila jsem se.
"Co je?" nechápal.
A ani nemohl. Když jsem mu předtím říkala, že se portál otevře na rozhledně, myslela jsem opravdu "na" rozhledně. Museli jsme nahoru.
Nic jsem mu nevysvětlovala. Prostě jsem se rozběhla ke schodišti a brala schody po dvou. Za sebou jsem slyšela jeho kroky. Pak ránu a další kroky pod námi. Nezastavovala jsem se. Bylo mi jedno, jestli je to policie, Agentura nebo záchranka. Musela jsem se nahoru dostat za sto sekund. Pode mnou práskl výstřel a pak další. Trochu jsem sebou trhla, ale běžela jsem dál. Znovu se střílelo. Někdo vykřikl a ozval se zvuk pádu.
Konečně jsem se dostala až nahoru. Poklop na ochoz byl naštěstí zavřený jen na petlici, takže jsem ho snadno otevřela. Přímo přede mnou se začal chvět a fialově zářit chladný noční vzduch.
Během chvilky prostor přede mnou nabyl podoby pružné blány, která se vyklenula směrem ke mně. Vypadalo to nestvůrně. I když jsem to už mockrát viděla a nijak strašidelné mi to nepřipadalo, teď se mi ještě o něco víc zrychlil tep. Jako by tam mimo prostor a čas čekal nějaký netvor a snažil se vyklubat. Pnutí sílilo a já při té představě přece jen o krok ustoupila. Ozvalo se zapraskání, po tom lesklém nádoru přejela celá série blesků a pak to puklo a otevřelo se to do podoby rudého chřtánu. Jako by se přede mnou zjevil vstup do pekla. Kolem i nadále sršely blesky a vzduch byl cítit ozónem.
A JFK nikde.
Kruh rychle změnil barvu a přešel do jasně fialové. Věděla jsem, že nastal nejvhodnější okamžik na průnik. Na druhé straně průchodu jsem neviděla vůbec nic. Taky tam byla noc a nezářily ani hvězdy. Zato pode mnou se hemžilo aspoň dvacet lidských postav a některé na jev ukazovaly napřaženou paží. Někdo ječel a pár z těch pidilidí kleslo k zemi, stočilo se do klubíčka a skrylo si hlavu překříženými pažemi. Vrtulníky se asi stáhly do bezpečné vzdálenosti, protože jsem je nikde neviděla.
"Johne?!" zakřičela jsem. Vlastně poprvé, co jsme se znali, jsem použila jeho křestní jméno, a hned mi to přišlo nepatřičné.
Nevěděla jsem, co dělat. Jít sama nebo na něj čekat.
A co mu jít na pomoc?, ozval se ve mně slabý hlásek, ale opravdu jen hodně slabý, takže jsem ho snadno umlčela argumentem, že já bych Kovářovi stejně nebyla nic platná.
Ústí portálu se hýbalo určitě o půl metru všemi směry a mě polil pot z představy, že až skočím, střed se zrovna posune a já minu, spadnu dolů a polámu si každou kost v těle. Opatrně jsem postoupila blíž k zábradlí. Teď nebo nikdy. Těžce jsem sbírala odvahu, ještě nikdy jsem portálem neprocházela, i když z líčení svých spolupracovníků jsem měla poměrně jasnou představu, jak to probíhá.
"Tak na co čekáme?" křikl mi někdo do ucha.
Vzápětí mi Kovářova silná paže pomohla vyhoupnout se na zábradlí. Lehce do mě strčil, jako by tušil, že sama se snad neodhodlám.
JINÝ SVĚT
Jakmile jsem prošla kruhem průchodu, pocit, že jde o pružnou blánu, se vrátil. Padala jsem vysokou rychlostí, která neměla nic společného se silou odrazu při skoku. Zároveň jsem měla pocit, jako bych se hluboko zanořovala do nějaké hmoty, která mému pohybu vpřed kladla odpor. Čím dále jsem pronikala, tím vyšší ten odpor byl a tím těsněji se na mě pomyslné stěny průchodu lepily. Ano, lepily, to bylo to pravé slovo, ale jinak šlo o pojmenování dost nešťastné, protože spolu s ním mi na mysli okamžitě vytanula představa obrovské pavučiny, která mě omotává a spoutává.
Byla jsem v šoku, k smrti mě to vyděsilo. Něco bylo špatně. Z vyprávění jsem dobře věděla, že průchod takhle neprobíhá, že se jedná o chvilkový a smysly sotva postřehnutelný zážitek. Stále víc jsem se cítila, jako by mě nesmírná síla nacpala do nějaké štěrbiny. Svíralo mě to a drtilo. Docházel mi vzduch.
Potom se všechno otočilo mrknutím oka a letěla jsem zase zpět. Hlavou mi blesklo, že průnik se nepovedl a vracím se zpátky do své reality. Rozbiju se o chodník pod rozhlednou, napadlo mě, jak se má rychlost zase zvyšovala. Náhle jsem se opět mohla nadechnout. Ke své hrůze jsem opravdu pod nohama neměla pevnou zemi, ale okamžitě jsem se propadla dolů. Ne na beton, nýbrž do ledové vody. Znovu jsem zalapala po dechu a vdechla slanou vodu.
Slanou? Proboha, kde to jsem?
Kašlala jsem a snažila se zbavit vody v plicích a nohama marně hledala dno, když do vody těsně vedle mě dopadlo těžké Kovářovo tělo. Metr vedle a sejmul by mě. Teprve teď jsem si vzpomněla na pravidla o vyklizení prostoru ihned po průchodu. Trošku pozdě.
Znovu jsem si lokla. Kašlala jsem a při tom polykala další a další doušky. Když jsem se chtěla nadechnout vzduchu, přelila se mi přes ústa nová vlna a brzo jsem neměla sílu udržet se na hladině. Naštěstí mě můj průvodce opět podepřel.

"Kde je zatraceně břeh?" mumlal.
Tak to jsem nevěděla. Průchod měl na paralelní Zemi ústit někde u Mělníka na soutoku Vltavy a Labe. Bylo to nejblíž k Praze, kde na své misi operoval Pasquale. S tímhle jsem nepočítala. Vůbec jsem netušila, co se pokazilo. JFK nás držel na hladině, rozhlížel se kolem a čekal, až se dostanu z nejhoršího. Konečně jsem popadla dech.
"Něco se podělalo," řekla jsem chraptivým hlasem. "Už při průchodu mě to málem rozdrtilo."
"To byla jen alergie," odbyl mé potíže. "To se někdy stává."
"A tohle je taky alergie?" ukázala jsem na moře okolo nás. "Měli jsme se dostat do Mělníka a odtamtud jet do Prahy a zatím jsme někde v oceánu. Utopíme se tady."
"Pst," zasyčel. "Slyšíš loď?" vrátil mi na okamžik naději.
Neodpověděl mi hned, jen pozorně naslouchal tmě. Já tedy neslyšela nic. Ani lidské hlasy, ani zvuk motoru a neviděla jsem ani světýlko.
"Myslím, že slyším, jak vlny narážejí na pobřeží," řekl po chvíli dlouhé celou věčnost. "Plav za mnou. Zvládáš to?"
"Jasně," řekla jsem.
I když mě mokrý plášť a boty táhly ke dnu, nechtěla jsem se jich zbavovat. Hlavně bot ne. Netušili jsme, co nás čeká, a běhat naboso po lese se mi fakt nechtělo. Litovala jsem jedině, že jsem toho z Pasquala vytáhla tak málo. Měla jsem jméno a adresu jeho kontaktu a ujištění, že tento svět funguje podobně jako ten náš. Že Čechy jsou republika s parlamentní demokracií, s obdobnou výší životní úrovně jako u nás a že se tu nevede žádná válka. Jenže - byli jsme opravdu ve světě, odkud se Pasqui vrátil?
"Už dosáhnu na dno," oznámil mi JFK po nekonečně dlouhé době.
Já jsem měla pod nohama stále jen vodu, ale on byl koneckonců skoro o třicet čísel vyšší. Ulevilo se mi a trochu jsem přidala ve svém úsilí dostat se na břeh.
"Je to asi nějaká hráz," ozval se po malé chviličce znovu Kovářův hlas ze tmy. Už jsem také nohama dosáhla na zem, tvrdou a nerovnou. Snad nějaké kameny. Byla jsem ráda, že jsem odolala pokušení a nezbavila se bot, abych si usnadnila plavání. Klepala jsem se zimou a těšila jsem se, jak vylezu na souš.
"Sakra," když jsem to uslyšela, strnula jsem, to nevěstilo nic dobrého. "Fakt je to nějaká hráz nebo co, ale radši na ni nesahej. Je pokrytá korály a jsou ostré jako nože. Tady ven nevylezeme ani náhodou."
"Takže doprava nebo doleva?"
"Doprava," odpověděl. "Snad brzo narazíme na nějaký lepší terén."
"Proč doprava?" zajímalo mě. Mně se zdálo, že je to celkem jedno.
"Půjdeme tak po proudu a míň se unavíme. A taky… Vidíš, jak je tímhle směrem o něco světlejší obloha?" ukázal. "To by mohla být světla nějakého města. Třeba Mělníka?"
Ani jsem se tomu vtipu nezasmála, ale on na to ani nečekal. Prostě vyrazil a já se po nerovném dně ploužila za ním. Chvílemi jsem se pokoušela plavat, protože se mi zdálo, že to bude rychlejší a méně vyčerpávající, ale bylo to jedno. Chlad mě úplně roztřásl a vysiloval mě. Říkala jsem si, že jestli brzy nenarazíme na nějaké lidi, bude to můj konec. Trvalo to nekonečně dlouho, ale přesvědčovala jsem sama sebe, že si jen něco namlouvám. Při takovém utrpení musel čas logicky plynout subjektivně pomaleji. O to víc mi vyrazila dech další Kovářova otázka.
"Jak jsi na tom?"
"Nic moc, ale zvládám to. Ještě vydržím, neboj se," odpověděla jsem popravdě.
"Tak to seš fakt ledová královna," odvětil. "Mně už dávno umrzly koule. Musíme ven, protože jestli do patnácti minut nevypadneme z tý vody, bude po nás."
Tak dramaticky jsem to tedy neviděla, ale neodporovala jsem mu. I já chtěla ven.
"Jak dlouho už jdeme?" zajímalo mě.
"Tři hodiny," odpověděl.
Užasla jsem. Říkala jsem si, že to bude tak hodinka, a to ještě možná přeháním. Byl víc vyčerpaný než já, protože nesl všechny naše věci, nebo jen prostě lépe uměl odhadnout své síly.
Táhli jsme se dál a já si kladla otázku, co asi tak bude po těch patnácti minutách, které nám dal. Zřejmě se pokusíme korálový útes zdolat. Nějak. Lepší vykrvácet než umrznout.
Kovář se zastavil tak náhle, že jsem do něj zezadu narazila. Že by už nastal čas? Nadechla jsem se, abych se ho zeptala, ale jeho dlaň mi zacpala ústa. Položil si prst na rty a já kývla, že rozumím a budu zticha. Očima jsem propátrávala tmu před námi. Neviděla jsem nic, ale za okamžik jsem přes šplouchání vody uslyšela nějaké hlasy. Před námi byli lidé! Byli jsme zachráněni! Úplně mi to vlilo nové síly do žil. Už jsem chtěla začít radostně křičet a připoutat k nám jejich pozornost, ale na poslední chvíli jsem si vzpomněla na Kovářovo varování a zůstala jsem zticha.
Přibližovali jsme se s maximální opatrností a vzápětí jsme už rozeznali ve vodě stíny lidských těl. Tohle bylo divné i mně. Myslela jsem, že budou nahoře na hrázi. Kdo by v noci, v téhle zimě, lezl dobrovolně do vody. Možná jsou to lovci ryb s harpunami, napadlo mě, ale pořád se mi na nich něco nezdálo.
Pohybovali se nějak divně. Měli zvláštní plavné pohyby, s vodou úplně splývali, měnili snadno směr, potápěli se neuvěřitelně rychle a pod hladinou zůstávali nepřirozeně dlouho. Vlastně byli pod hladinou skoro neustále, jako by se ani nepotřebovali nadechnout, i když jsem žádné potápěčské vybavení neviděla. Zdálo se, že opravují hráz.
Ale proč na sobě nemají neopreny nebo něco jiného, co by je ochránilo před chladem? Uvědomila jsem si další podivnost.
"Chtějí to odstřelit," ta slova jsem Kovářovi musela skoro odečíst ze rtů, tak potichu je vyslovil.
"Musíme pryč," obrátila jsem se k útěku, ale chytil mě pevně za paži a zastavil mě.
"Musíme jim v tom zabránit," řekl.
"Cože?" ta představa byla tak nehorázná, že jsem trochu zvýšila hlas a jeho dlaň mi vzápětí opět zakryla ústa.

Naklonil se těsně ke mně a do ucha mi rychle šeptal: "Buď sakra zticha! Co si myslíš, že se stane, když se jim to povede?! Tam za tou hrází je nějaké město, a jestliže se hráz protrhne, smete ho to ze zemského povrchu. Dám ti batoh. V kapse napravo je světlice. Vybalíš ji a vystřelíš. Musíme sem někoho přivolat, protože sám je nezvládnu ani náhodou."
Stáhla jsem jeho dlaň stranou.
"Ty máš světlici, a přitom se tady ploužíme ledovou vodou už několik hodin?!" to jsem fakt nechápala.
"Nechtěl jsem k nám poutat pozornost, nechával jsem ji, kdyby nám nic jiného nezbylo. Až vystřelíš, sebereš se a dáš se na ústup."
"A ty?"
"Někdo ti musí krýt záda," odvětil a podal mi těžký batoh. "A zabránit jim, aby to odpálili."
S těmi slovy se ponořil pod hladinu a zmizel mi z očí. Asi se už nechtěl dál dohadovat. Nebo chce zdrhnout a mě v tom nechat, napadlo mě, ale pak jsem se trochu zastyděla. Po tom všem, co jsme spolu v uplynulých šesti hodinách prožili, mi to k němu už nesedělo. Nejraději bych vycouvala, ale jestli se ta hráz opravdu protrhne, smete to nejen město, které mi jen tak mezi námi mohlo být ukradené, ale i nás, a to už mi poněkud vadilo.
A tak jsem sáhla do kapsy batohu, vytáhla světlici, rozbalila ji a vytrhla jsem pojistku. Z tyče v mé ruce vyletělo světlo a rozzářilo se nad našimi hlavami.
V tu chvíli se voda kolem mě rozvířila, jako by se vařila.
"Do prdele," hlesla jsem.
Tohle JFK podcenil, útočníci u mě byli během sekundy. Desítka rukou mě stáhla pod hladinu, sotva jsem se stihla nadechnout. Otevřela jsem doširoka oči a v přízračném svitu světlice ztlumeném mořskou vodou jsem pohlédla do tváře absolutní hrůze.
Ne, nebyli to lidé.
Oči měli posazené široko od sebe a ústa široká jako žába nebo… mlok. Za ušima se jim nadouvaly podivné laloky a mezi prsty na rukou měli natažené plovací blány. Byli úplně nazí.
Pustila jsem batoh a začala bojovat o život. Nikdy jsem se holýma rukama nebránila ani na vzduchu, natož ve vodě. Překvapilo mě, jak moc prostředí zpomaluje mé pohyby a jak malou mám sílu, hlavně oproti nim. Jenže oni se pohybovali ve svém živlu a já ne. Já měla jen dlouhé a ostré nehty zpevněné pořádnou vrstvou laku a zuby, a tak jsem kousala a škrábala a přitom věděla, že moje šance skončí ve chvíli, kdy mi dojde dech. A ten proradnej parchant Kovář nikde. Prý krýt záda! Jak jsem mu jenom mohla uvěřit?!
Snažila jsem se jim dostat hlavně na oči, ale nechávala jsem krvavé škrábance jen na jejich tvářích a krku. Pak se mi spíš náhodou podařilo jednu z těch stvůr chytit za ucho a moje prsty se zabořily do měkké hmoty za boltcem. Útočník zařval. Vodou se to neslo jako zakvílení velryby a z jeho úst vytryskl proud krve.
Tmělo se mi před očima a chvíle, kdy se budu muset nadechnout, se rychle blížila. Teď jsem ale už věděla, jak na ně, jenže oni se dost naštvali a já zahlédla nůž. Vymanit se z jejich sevření jsem nemohla, a tak jsem se jen prohnula, aby se mi nůž nezabodl do hrudníku. Ostří mě pořezalo na boku a zádech.
Do rány se dostala slaná voda a já málem bolestí zešílela. Dusila jsem se a ztrácela vědomí. Měla jsem namále, ale oni mě v tu chvíli pustili, jako bych byla nakažená morem, a ustoupili. Nezkoumala jsem to a vyrazila na hladinu jako střela. Čekala jsem, že se brzy vzpamatují a znovu zaútočí, ale nikdo se mě už nedotkl. Dýchala jsem přerývaně a bojovala s bolestí i s panikou. Pozorovala jsem hladinu kolem sebe a pořád jsem se otáčela na všechny strany, odkud se vyřítí.
Pak jsem se zhluboka nadechla a ponořila se pod hladinu, ale světlice zatím pohasla a už jsem nic neviděla. Na dně jsem rukou poslepu hmatala po čemkoli, co bych mohla použít jako zbraň, ale JFK měl pravdu, jen jsem si pořezala prsty o ostré korály. Opět jsem se vynořila a znovu se rozhlédla.
Napravo od sebe jsem zahlédla pohyb. Na nic jsem nečekala a vyrazila jsem do útoku. Bylo mi víc než jasné, že ve vodě jim neuniknu.
Ušní laloky, opakovala jsem si a popadla jsem stín postavy za boltce.
"Sss," ozvalo se zasyknutí a pak tiše: "To jsem já."
"Ty zmetku!" můj výkřik ztlumila jeho ruka.
Táhl mě pryč a při tom šeptal: "Buď prosím tě zticha, jsou tu pořád. Nechali u hráze jen tři, ostatní se vydali za tou světlicí. Ty tři jsem sice vyřídil a zničil jsem roznětky, ale teď se to snaží dát dohromady a už si hlídají záda. Snad někdo dorazí včas. My toho víc nesvedeme."
"Nechal jsi mě v tom!" obvinila jsem ho, když naši vzdálenost zřejmě už považoval za dostatečnou a pustil mě.
"Ne," odmítl to. "Vrátil jsem se, abych ti pomohl, hned jak to šlo."
"Pozdě."
"Jsi naživu až moc," řekl, čímž mou nenávist jen posílil. "Měl jsem priority."
"Jasně," zasyčela jsem. "A Bertram taky nebyl tvoje priorita, co?!"
"Tak to nebylo…" chtěl se nejspíš hájit, ale přerušil ho zvuk přilétajících vrtulníků.
Světlo rozzářilo hladinu tisícem odlesků a z nebe do vody s hlasitým šplouchnutím padaly postavy vojáků. Na břehu se také rozsvítila světla a z hráze se spustily nakloněné roviny, po nichž slézaly další tmavé postavy zásahové jednotky. Jejich druzi je ze břehu jistili palnými zbraněmi, ale zdálo se, že nepřítele chtějí raději dostat živého. Voda se rozvířila, to jediné jsme z probíhajícího zápasu viděli, ale ti "mloci" těžko mohli vyhrát, když jich bylo jen pět.
"Vrátíme se tam," řekl JFK. "Pomalu, a prázdné ruce drž nad hlavou. Když se budou ptát, tak jsme si vyjeli na člunu a měli jsme nehodu. Vznítil se benzín a loď začala hořet. Vzali jsme nejnutnější věci a skočili do vody. Co se dělo tady, klidně vylič podle skutečnosti."
Kývla jsem, na hádky nebyl čas. Museli jsme se z té vody dostat.

Zatímco jsme se blížili, zvuk boje ustal. Snažili jsme se dělat co největší hluk. Brzy nás vyhledal reflektor a ozval se mužský hlas.
"Tady Armáda České republiky. Zůstaňte stát s rukama nad hlavou."
Poslechli jsme, co taky jiného nám zbývalo. Přistoupil k nám muž v neoprenu s čelní svítilnou na hlavě. Kolem pasu měl opasek s pouzdrem na nůž a harpunu. Viděla jsem i pistoli.
"Co jste sakra zač?"
Byla jsem celá promočená a zraněná, ale i tak jsem ihned vklouzla do obvyklé role.
"My jsme ztratili loď," hlesla jsem a nasadila unavený úsměv.
Opasek na kabátu se mi v průběhu zápasu s "mloky" uvolnil a mokré přiléhavé šaty neskrývaly vůbec nic.
"A když jsme se dostali ke břehu, tak tu byli oni a… a… a… já…" předstírala jsem šok.
"Moje sestra je zraněná," promluvil JFK. "Měli jsme naštěstí ještě jednu světlici, tak jsme ji vystřelili a doufali jsme, že někdo přijde. Ani nevíte, jak moc rádi vás vidíme."
Vojáci nám pomohli z vody. Na břehu jsem uviděla svázané dva zajatce. Jejich pokožka byla bledá jako mléko, ale ne svraštělá jako u člověka po dlouhém pobytu ve vodě, a leskla se jako pomazaná nějakým olejem. Chrčivě dýchali, skoro by se dalo říct, že se dusí, ale žili. Jejich tmavé oči mě propalovaly vyčítavým zrazeným pohledem. Něco mi to mučivě připomínalo, ale nevěděla jsem co. Byla mi strašná zima, měla jsem hlad a žízeň a bolelo mě celé tělo. Chtělo se mi spát a ne přemýšlet.
Poddala jsem se péči armádního lékaře. Mé zranění naštěstí nebylo nijak vážné, i když to opravdu bolelo. Řezná rána se mi táhla přes žebra od boku až na lopatky. Naštěstí nebyla hluboká a nemuseli ji sešít. Stačila dezinfekce a pevný obvaz. S vděčností jsem přijala suché oblečení ve stylu army look, které mi bylo poněkud volné, a hrnek nějakého horkého nápoje. Kováře odvedli jinam. Snad ho vyslýchali, ale mě se zatím nikdo na nic neptal a já tomu byla jen ráda. Potřebovala jsem odpočívat a taky vymyslet, jak se co nejrychleji dostaneme do Prahy. Jestli jsme se nacházeli na nejbližším mořském pobřeží, bude nám to autem trvat nejmíň patnáct hodin, a to bychom ještě nejdřív museli někde sehnat auto. Na letadlo jsem se ani neodvažovala pomyslet. Peníze jsme neměli a pas taky ne.
Nevím, kolik času uběhlo, možná jen půl hodiny, ale stačilo to, abych se trochu vzpamatovala. Vojenské jednotky kolem nás pomalu balily a odjížděly. Dorazilo zabezpečené auto s velkou vodní nádrží, do něhož naložili spoutané zajatce chrčivě lapající po dechu. Helikoptéry odletěly už dávno.
Lékař mě zrovna přemlouval k cestě do nemocnice na podrobnější vyšetření, když se objevil chlápek, co nás zajal ve vodě. Poznala jsem ho podle očí a chlapsky nedbalého tónu řeči. Jinak se ale z neoprenu převlékl do uniformy kapitána a byl prostovlasý. Měl modré oči a světlé vlasy. Slušelo mu to, a tak nebyl důvod se neusmát.
To jako vždycky mělo skoro zázračný účinek.
"Jak je vám, Nikito?" zeptal se mile.
"Jde to," odpověděla jsem a ani jsem se nepozastavila nad tím, že zná mé jméno. JFK už asi mluvil. "Zrovna tady doktorovi vysvětluju, že je zbytečné jezdit do nemocnice. Postačí, když si co nejdřív lehnu do postele a vyspím se. Ráno už to všechno bude jen zlý sen."
"Měli jste víc štěstí než rozumu," mínil on.
"To John," řekla jsem o něco příkřeji, než jsem měla v úmyslu. Pořád ještě jsem Kovářovi nemohla odpustit, že mě tam nechal napospas těm zrůdám. "Já bych se jim asi spíš snažila utéct."
"Váš bratr je jistě odvážný," řekl a přisedl si ke mně, "ale já bych vás takovému nebezpečí nikdy nevystavil."
"Jste milý," znovu jsem se usmála. "Možná ta otázka zní divně, ale kam jsme se to nakonec dostali?"
"Asi tři kilometry na západ je Mělník," svou odpovědí mi vyrazil dech. Asi to poznal, protože se hned zeptal: "A kam jste si myslela, že vás to zaneslo?"
"Já nevím…" trochu jsem zaváhala, ale pak jsem zvolila neurčitou odpověď: "Myslela jsem, že jsme mnohem dál."
"Ano, do Prahy je to jen kousek," přikývl. "Už jsme nahlásili jméno vašeho člunu, ale Racků asi bude dvanáct do tuctu. Vy asi taky neznáte registrační číslo?"
"Ne," potřásla jsem hlavou, protože tady jsem se dostávala na tenký led. Pár dobře mířených dotazů a naše historka s potopeným člunem neobstojí. "Já si z té nehody vlastně skoro nic nepamatuju, jen plameny a jak mě bratr hodil do vody. Ani nevím, kde a proč začalo hořet. Byl to šok."
"To jistě," přikývl. "Bude se to muset důkladně prošetřit."
Tak toho jsem se právě bála.
"Jestli vám ten muž půjčil vadnou loď, půjde sedět, o to se postarám," pokračoval. "Najdeme ho, jen se nebojte."
Jaký muž? JFK naši krycí historku zřejmě stihl trochu rozvinout, tak jsem raději jen kývla a předstírala vyčerpání chladem. To mi šlo samo.
"Jste unavená," zvedl se k odchodu.
A to zase ne, to by byla chyba.
"Ano, jsem, už abych byla doma v posteli," podívala jsem se na něj tím nejhezčím pohledem, jaký jsem zvládla. A tím nejbezbrannějším.
"Snad bych vám mohl nabídnout…" začal a váhavě se podíval směrem k jednomu vojenskému vozu.
Podívala jsem se také a na tváři se mi bez velkého hereckého úsilí rozlil šťastný výraz. Chytil se tak lehce.
"Odvézt nás?" zeptala jsem se nevěřícně. "To po vás nemůžu chtít. Jistě byste kvůli tomu měl potíže."
"Bude mi potěšením," odpověděl rozhodně. Potíže zabraly. Muži jako on neradi připouštěli, že by mohli mít potíže kvůli takové pitomosti, jako je služební auto. "Zajdu pro vašeho bratra a za chvilku budete doma."
"Děkuju," vstala jsem taky a lehce ho políbila na tvář.
"To je samozřejmost," zřejmě ho těšila představa, že tak bude znát mou adresu. "Zapomněl jsem se představit, jsem

kapitán Milan Franěk."
Tak tím to úplně zazdil. Jestli mi do té doby byl celkem sympatický, použití hodnosti před jménem mě varovalo, že je ješitný a samolibý.
"Kapitán," vydechla jsem se správnou dávkou obdivu a vrhla letmý pohled na jeho výložky. Trochu se začervenal a pak odkvačil.
Brzy se vrátil s Kovářem v patách a vzápětí už jsme nasedli do armádního range roveru.
"Je ti dobře?" ujistil se JFK.
"Ale jo," kývla jsem.
Z okýnka jsme sledovali, jak kolem nás projíždí vězeňský vůz.
"To by mě zajímalo, co to, do prdele, bylo," ulevil si Kovář potichu při vzpomínce na útočníky. "Čapkova noční můra?"
Chápala jsem jeho starosti, ale otevřeně jsme se ptát neodvažovali. Z chování všech okolo bylo jasné, že mloci tu představují denní realitu, takže naše neznalost by k nám jen přitáhla zbytečnou pozornost. Proklínala jsem Pasquala, že nepovažoval za nutné se o tom zmínit.
V PRAZE
Na místo jsme dorazili se svítáním. Přivítalo nás známé panorama, ale od Pasquala jsem věděla, že v drobnostech se tohle hlavní město liší od nám známé Prahy. Jiné názvy ulic, jiný počet mostů přes Vltavu, jinak řešená trasa metra. Přiznávám, že celou cestu jsem prospala, ani jsem nevnímala poškubávání v ráně. Probrala mě Fraňkova otázka při vjezdu na městský okruh.
"Tak kam to bude?"
Měla jsem se na to asi připravit dřív, teď jsem se chvatně snažila vymyslet, kde bychom mohli v této Praze žít, aby to sedělo.
"Bydlíme u známé," zachránil mě JFK.
Měl jako obvykle pravdu, u téhle jediné adresy jsme si mohli být jistí, že existuje a že se na ní nacházejí byty.
"Ano," přikývla jsem. "U Jany Stránské…"
Adresu jsem už doplnit nestihla, protože mě odměnil nevěřícný Fraňkův pohled a výkřik: "U profesorky Stránské?!"
"Ano," přikývla jsem. "Znáte ji?"
"To si děláte legraci, Nikito? Kdo by ji neznal?" odpověděl kapitán. "Vždyť nás zachránila. Nás i celý svět. Bez ní by většina Evropy už dávno byla pod vodou a zbytek kontinentu by umíral žízní. Její korál solnosytý, to je dějinný zvrat srovnatelný snad jen s objevem ohně. Roste rychle jako bambus, hráze z něj jsou pevnější než z oceli a ještě se dá využít k přeměně slané vody na sladkou. Podívejte se na kontinentální průplavy. Když jsem byl ještě kluk, ekologové se hádali, jak nejlevněji vyrobit energii, až dojde ropa, a teď? Nevíme co s ní. Oceány pracují za nás."
"Ségra myslela, jestli ji znáte osobně," zachraňoval situaci JFK.
"Ne, to ne," odpověděl Franěk. "Ale bylo by mi velkou ctí, kdybyste mě představili. Páni, to by chlapi v práci koukali."
"Tak co třeba večeře příští týden v pátek?" řekla jsem. Nic mě to nestálo. Doufala jsem, že tou dobou už moje problémy budou spolehlivě minulostí a profesorce Stránské dávno řeknu sbohem.
"V kolik?" kapitán Franěk neskrýval nadšení. Těžko říct, jestli se mu víc zamlouvalo setkání s žijící legendou nebo možnost opět vidět mě.
"V sedm," usmála jsem se.
"Budu se moc těšit."
Na adresu se neptal, tak jsem se nevnucovala, tady zřejmě každý věděl, kde Stránskou najít. Pasquale se zmínil, že je to významná genetička, ale že jde o takovou legendu, to mi nedošlo. Koneckonců, kdo v naší realitě znal významné genetiky jménem? Kapitáni české armády sotva.
"Jak jste se s profesorkou seznámili?" zajímal se Franěk.
"Přes společného přítele," odpověděla jsem a doufala, že ke Stránské dorazíme dost rychle, abych byla ušetřena nutnosti to nějak víc rozvádět. Ale osud mé přání nevyslyšel. Franěk totiž vzápětí šlápl na brzdy.
"Co se děje?" naklonil se dopředu ze zadní sedačky JFK.
"Do prdele," ulevil si Franěk. "Na tohle jsem úplně zapomněl."
I já už před námi na silnici viděla zátarasy a srocení lidí s transparenty v rukách.
"O co jde?" zeptala jsem se.
"Dnes se přece koná summit Evropské unie kvůli mlokům," odpověděl kapitán. "A protože zrovna předsedáme Radě, sjedou se všichni do Prahy. Mluví se o tom už týden. Bylo to ve všech novinách."
"Úplně mi vypadlo, že je to už dnes," zahrála jsem svou nevědomost do autu.
"Zatracený pacifisti," rozčiloval se Franěk. "Já nevím, co si myslej. Že jako až si pro ně přijdou, tak mloky pěkně slušně pozdravěj, daj jim placku Make peace not war, popijou a pokecaj a zase se v klidu rozejdou? Tak to měli bejt dneska v noci u Mělníka!"
Když lidé u zátarasu uviděli vojenské auto, začali na nás pokřikovat a na předním skle se rozstříklo nějaké svinstvo.
"Musím to otočit," zavrčel Franěk.
"Možná byste nás za rohem mohl vysadit," navrhl JFK, "a my to dojedeme metrem."
Podívala jsem se na něj jako na naprostého šílence. Proč bychom se měli táhnout metrem, když jsme se mohli až na místo dostat v teple pohodlného vozu?
"Nemáme ani na jízdenku," zarazila jsem ho.
"No," váhal Franěk. "Možná dnes vážně bude metro lepší než auto. Nevím, jak to s blokádou vypadá jinde. Určitě bude i spousta dalších dopravních omezení kvůli bezpečnosti všech těch hlavounů. Půjčím vám nějaké peníze."
"Vrátíme vám to v pátek," řekl JFK rozhodně.

Povzdechla jsem si a připravila se na chladný jarní vzduch. Venku drobně mrholilo, obloha byla pokrytá těžkými šedými mraky, vůbec se mi tam nechtělo, ale nedalo se nic dělat.
"Ještě jednou moc díky," usmála jsem na Fraňka.
"Těším se na pátek," odpověděl a vyskočil ven z auta, aby mi podržel dveře.
JFK taky vystoupil a hodil si na ramena těžký batoh s našimi věcmi.
"Tak zatím," pozdravil ledabyle kapitána.
Počkali jsme, až odjede, a pak jsem se konečně mohla zeptat: "Proč nás nemohl odvézt až na místo?"
"Nějak v tom plaveme," řekl Kovář klidně. "Informace od De Cata jsou dost kusé. Musíme si v klidu promluvit, než do toho vlítneme. Trochu se projdeme a zorientujeme se. Kromě toho bychom se ve vojenském voze taky mohli dočkat velkých problémů. A to vůbec nemluvím o tom, jestli by vojenské auto nevzbudilo nedůvěru ve Stránské."
"Tak dobře," podřídila jsem se. "Dáme si aspoň někde kafe?"
"Jo, kafe bodne," souhlasil.
Ulici zastavěné zátarasem jsme se vyhnuli, a dobře jsme udělali. Z druhé strany se tam hrnul jiný dav, který na transparentech měl nápisy Mloci do plynu. Zjevně ne všichni Pražané byli pacifisté. Tomu všemu přihlíželi policisté se štíty a v brnění. Vypadalo to na pěknou melu.
"Nechápu to," řekla jsem. "Proč se Pasquale o tomhle nezmínil?"
"Třeba to tu nebylo," nadhodil JFK možné vysvětlení a ukázal na internet café na druhé straně ulice. "Pojď na to kafe, dáme řeč."
Když jsme s horkými šálky usedli k malému stolku, oba jsme místo řečí věnovali pozornost puštěné televizi. Na obrazovce zářil detailní obrázek mloka - široká tvář, prořízntuá ústa s úzkými rty, tmavé oči posazené daleko od sebe a boule žáber za ušima.
"…odchylka 1,5 procenta od lidské DNA nenechává nikoho na pochybách, že homo sapiens aqualis, lidově nazývaní "mloci", se skutečně vyvinuli z homo sapiens sapiens a jejich existence je odpovědí evoluce na změněné životní podmínky na naší planetě. Práce Jany Stránské nás mohla zachránit před smrtí utonutím nebo hladem a žízní, ale nedokázala nás ochránit před přirozeným vývojem. Světové oceány a moře poskytly tomuto novému druhu životní prostor, ale jak se zdá, ten jim nestačí. Nemáme tušení, proč na nás útočí, není však pochyb o tom, že válka je na spadnutí, a to bez ohledu na přání velké části lidstva, aby se vše vyřešilo mírovou cestou."
Následoval záběr na pacifisty demonstrující před Hradem.
V tu chvíli se postarší servírka rozplakala a odběhla dozadu.
"Zasraný pacifisti," zaklel v tu chvíli číšník a televizi rázně přepnul na hudební kanál. "Míšo, vrať se, už jsem to vypnul."
"Unesli jí syna," prohodil k nám a šel za ní.
Vyměnili jsme si s Kovářem užaslý pohled, ale neodvažovali jsme se trvat na opětovném přepnutí kanálu. Místo toho mi JFK pokynul a přesunuli jsme se k jednomu počítači. Přitáhla jsem si židli k němu a snažila se mu přes rameno číst z obrazovky, ale moc mi to nešlo, a tak jsem raději vychutnávala opravdu dobrou kávu a čekala, co zjistí.
"První mloci se objevili před pěti dny," řekl po chvíli Kovář. "Takže De Cato ti o nich ani nemohl nic říct. A okamžitě zaútočili. Poškodili hráz v Nizozemí, ale naštěstí nebyli moc úspěšní, takže nenapáchali příliš rozsáhlé škody. Od té doby už podnikli dalších patnáct pokusů, nepočítaje ten dnešní. Je zřejmě jen otázkou času, kdy se jim to povede."
"Ale proč?" zajímalo mě.
"Samé spekulace," pokrčil Kovář rameny. "Ve skutečnosti ale nikdo nic neví. Nejvíc lidí se kloní ke konkurenci živočišných druhů. Nejspíš jen chtějí větší životní prostor."
"Tak moc, že kvůli tomu vyvraždí lidstvo?"
"No, lidi se s tím taky moc nemažou, u nás vymírá jeden živočišný a rostlinný druh denně a nikdo se nad tím nepozastavuje."
"Mezi lidmi a brouky je trochu rozdíl," naštval mě.
"Jo, oni mají šest nohou," mínil JFK.
"Inteligence!"
"Aha," kývl. "Myslím, že to se těm mlokům všichni snaží vysvětlovat dvacet čtyři hodin denně, ale moc velké úspěchy zatím neslaví. Jo a ta Stránská, to bude asi trochu problém. Prý pracuje na genetické zbrani, která by se proti mlokům dala použít, a nikoho momentálně nepřijímá."
"Ale já nemám kde jinde začít," namítla jsem. "To ji měl Pasquale naverbovat jako kontakt v tomhle světě pro Agenturu. A od ní to taky nejspíš chytil."
"Co to je za nemoc, by taky mohl poznat jakýkoli lékař tady, to tě ještě nenapadlo?" nadhodil Kovář.
"Jo, a hned, jak to pozná, mě dá zavřít," postavila jsem se proti.
"Třeba na to mají lék a za dva dny budeš v pohodě," namítl. "Uvědom si, že kdyby byla nemocná i profesorka Stránská a šlo opravdu o nějakou nevyléčitelnou chorobu, psali by o tom ve všech novinách."
"A ty si uvědom, že ji nikdo už pět dní neviděl," řekla jsem.
"Jaké máš vůbec příznaky?" Věděla jsem, že na to přijde řeč.
"Různé," odpověděla jsem. "Návaly horka a žízně, závratě, dušnost. Zatím to není tak hrozné."
"A De Cato? Jak jsi vlastně poznala, že…"
"Že je to z jiného světa?" doplnila jsem. "Znáš ty horory, kde se z člověka během pěti sekund stane mumie?"
"To si děláš legraci," řekl nepřesvědčeně.
"Ani náhodou," ujistila jsem ho.
"Kdyby tu taková nemoc byla, tak by se o tom vědělo," řekl.

"Fakt?" prohodila jsem a zvedala se k odchodu. "A co když to taky souvisí s těmi mloky? Co když to je jejich genetická zbraň proti lidem? Na koho jiného by nejdřív zaútočili, než na jedinou ženu, která je může ohrozit?"
"Počkej," zastavil mě a jeho prsty se rozlétly po klávesnici.
Netrpělivě jsem čekala, protože koneckonců měl pravdu. Poté, co jsem viděla Pasquala umírat, jsem automaticky předpokládala, že má nemoc je nevyléčitelná a záhadná, ale jiný svět - jiné nemoci, jiné lékařství. Možná šlo opravdu o banalitu a já zbytečně panikařila.
Kovář se po chvíli odlepil od počítače a jeho zachmuřená tvář mi žádnou naději nedávala.
"Tak jdeme za tou Stránskou a uvidíme, co se dá dělat, abychom se k ní dostali."
Vyšli jsme znovu na ulici a v trafice jsme si koupili lístky na metro. Stránská bydlela i pracovala na Starém městě, což bylo z okraje Prahy na pěší chůzi přece jen trochu z ruky. Vchod do metra jsme našli bez potíží, ale při vstupu na stanici mi po zádech přejel mráz.
Zeď kolem schodiště i na nástupišti byla celá polepená fotkami. Ne reklamou a plakáty, na to jsem byla zvyklá, ale tisíci fotografií s obličeji ženskými i mužskými a lístečky s voláním o pomoc: "Neviděli jste někde?"
"Nabízím finanční odměnu za jakoukoli zprávu."
"Syn byl naposledy spatřen na Karlově mostě."
"Hledá se - Lucie Sýkorová, 25 let, modré oči, hnědé vlasy, 172 cm vysoká, 65 kg."
Strnuli jsme oba.
"Takže ta číšnice netrpěla paranoiou," prohodil JFK.
"Myslíš, že je všechny unesli?"
Jen potřásl hlavou. Nemohli jsme vědět, co se stalo s těmi lidmi, ale děsivě mi to připomínalo nějakou přírodní katastrofu z naší skutečnosti. Zemětřesení, přílivovou vlnu nebo výbuch sopky. Jenže tady, namísto přírodní katastrofě, čelili jinému druhu.
Co se mohlo se všemi ztracenými stát? Opravdu je unesli? A pokud ano, proč? Bezděky mi na mysli vytanula Pasqualova strašlivá nemoc. Předpokládala jsem, že jeho život skončil scvrklou vysušenou mrtvolou na předním sedadle služebního auta, ale co jsem mohla vědět? Třeba rozpad těla pokračoval dál. Prach jsi a v prach se obrátíš. Možná ti unesení byli také jen nakažení a nezůstalo po nich nic než hromádka špíny na cestě.
Ne, to je blbost, odehnala jsem násilím tuhle nutkavou představu. Nebylo možné, aby všichni zemřeli v naprostém soukromí a nikdo je přitom neviděl a nepokusil se přivolat pomoc.
Ale co když podobnou smrt někdo viděl a nepřizná se k tomu ze stejného důvodu jako já?, hlodal ve mně červ pochybností dál.
Udělalo se mi zle, všechny příznaky, které jsem se snažila si nepřipouštět a nenechat se jimi ovlivňovat, najednou zesílily a mně se zatočila hlava a hrudník se mi málem rozskočil pod údery prudce bijícího srdce. Kovář mě zachytil na poslední chvíli, jinak bych byla spadla do kolejiště. Odvedl mě k lavici a posadil mě a přidržoval tak dlouho, dokud ataka paniky neodezněla.
"Musím se napít," hlesla jsem. Ústa jsem měla vyschlá a oteklý jazyk v nich se mi lepil na patro.
"Pro něco dojdu," řekl. "Zůstaň tu a nikam nechoď!"
"Pokusím se zařídit, aby mě mezitím neunesli," odpověděla jsem a představa mého vlastního rozpadajícího se těla mě znovu málem srazila na kolena.
"Nemám radši sehnat doktora?" zeptal se JFK neklidně.
"To je dobrý," odbyla jsem ho. "To jsou jen nervy."
Samotné mi to přišlo jako dost chabá výmluva, ale on naštěstí nenaléhal, nepřemlouval mě a odešel pro to pití. Zatím jsem si opřela hlavu o stěnu s fotkami za sebou, zavřela jsem oči a snažila se dát do kupy.
"Promiňte, prosím vás," vyrušil mě neznámý dívčí hlas.
Podívala jsem se na ni. Mohlo jí být tak šestnáct a vypadala na takový ten introvertní studijní typ. Mluvila tiše a nesměle a v ruce držela fotku. Na ní byl mladík asi o čtyři roky starší než ona. Evidentně příbuzný.
"Nikdy jsem ho neviděla," odpověděla jsem na nevyslovenou otázku.
"Jo, a vona ho taky už nikdy neuvidí," prohodil nějaký muž vedle nás, i když se ho nikdo na nic neptal. "Unesli ho ti slizouni. V noci vylejzaj z kanálů a kradou lidi. Tvůj brácha neměl bejt blbej. Každej s trochou rozumu zůstává v noci doma a k vodě se nepřibližuje ani na krok."
To bylo vůči té dívce zbytečně tvrdé.
"Třeba to s těmi ostatními zmizelými nemá žádnou souvislost," dala jsem jí naději. "Možná jen někde pije s kamarády."
"Jo, a já jsem Anton Geren," opáčil ten chlap.
Neznala jsem Antona Gerena, ale asi to byl nějaký Brat Pitt zdejší reality. "Její brácha byl určitě mladej a plnej síly a zmizel někde v blízkosti vody. Vůbec nepochybuj, holka, že ho voddělali mloci. Je to přesně jejich typ, chtěj nás zdecimovat, než zaútočej plnou silou. To ti povídám a klidně mi to věř. Sem to totiž viděl na vlastní voči."
"Viděl jste, jak mloci někoho unesli?" promluvil JFK. Mezitím se vrátil s pitím a podával mi ho.
"Jo, to si piš! Mladej páreček. Já byl na mostě a voni stáli dole na nábřeží a cicmali se. Blízko vody, no prostě idioti, vždyť to říkám. A najednou se z řeky zvedly ty slizký potvory a vystřelily na ně z nějaký pistole nebo co a ti dva šli hned k zemi. Mloci je popadli za nohy a zatáhli pod hladinu a bylo po všem. Netrvalo to ani dvacet vteřin. Ti povídám, že její brácha je už na pravdě boží."
Kovář mi věnoval krátký zamyšlený pohled, ale chlapa dál nevyslýchal. Přijelo totiž metro a my museli nastoupit. Ještě z okénka jedoucího vlaku jsem se dívala na dívku a na toho odporného chlapa, co jí bral poslední naději.
Celou cestu jsme mlčeli, jako by nebylo, o čem mluvit, ačkoli jsme toho na srdci oba měli jistě dost. Sama jsem nepředpokládala, že to bude takhle zlé, když jsem Kováře žádala o pomoc. Možná mi nemohl přijít na jméno, že jsem ho

zatáhla do takové šlamastyky. Na druhou stranu, právě kvůli podobným problémům jsem ho oslovila. Jinak bych to klidně zvládla sama. Tak nevím, co vlastně čekal. Dost jsem mu zazlívala, jak mě mlokům nechal napospas u Mělníka, zvlášť když jsem teď věděla o rozsáhlých únosech. A tak jsme se na sebe mračili a nemluvili, protože kdybychom promluvili, možná by příměří mezi námi vzalo rychle za své.
Když jsme vystoupili na Staroměstské, ve dvoulitrové láhvi vody nezůstal ani doušek, ale cítila jsem se o poznání lépe. Hned na stanici metra jsme se podívali do mapy, abychom cestu ke Stránské snadno našli, ale centrum Prahy se od toho našeho moc nelišilo, co se rozložení ulic a jejich názvů týkalo. Za dvacet minut jsme stáli před domem.
Chvěla jsem se nervozitou, když jsem sahala na zvonek. Doufala jsem, že nás přijme a bude pro mě mít nějaké řešení. Děsila jsem se toho, že se k ní vůbec nedostaneme, i když JFK mě uklidňoval, že pokud nás nepustí dovnitř, existují stovky jiných způsobů, jak se k ní dostat a přinutit ji k rozhovoru.
Chvíli to trvalo, ale pak nám otevřel nějaký muž v obleku. V uchu měl sluchátko a pod sakem nějakou zbraň. Moc se s ní netajil.
"Co chcete?" zeptal se.
"Mluvit s profesorkou Stránskou," řekla jsem, vědoma si toho, že bude-li mluvit se mnou, bude zřejmě vstřícnější. Ale jeho tvář zůstala chladná a bez výrazu, a tak jsem dodala: "Máme pro ni důležitý vzkaz od jednoho jejího známého - Pasquala De Cato. Dejte jí, prosím, vědět, že jsme tady, určitě si na nás udělá čas."
"Počkejte," řekl stroze a pak nám dveře přibouchl před nosem.
"Kdyby byla po smrti, asi by nás rovnou odmítl, ne?" poznamenala jsem s nadějí v hlase.
Kovář jen pokrčil rameny.
Dveře se znovu otevřely a muž nám pokynul, abychom šli dál.
"Paní profesorka vás přijme," řekl.
"Bezva," zabručel JFK, ale já měla opravdu radost, byl to první skutečný krok k mému uzdravení.
Muž nás vedl po schodišti do prvního patra a pak krátkou chodbou k nějakému pokoji.
"Paní profesorka vás přijme v pracovně," řekl náš průvodce a rukou ukázal na dveře.
Vzala jsem za kliku a vstoupila. JFK za mnou.
Místnost byla skutečně rozlehlá a spíš než o pracovnu se jednalo o knihovnu. Všude kolem stály vysoké police plné tlustých svazků. Silný koberec na zemi tlumil naše kroky a stěny měly kazetové obložení z dubového dřeva. Tmavě rudé závěsy na oknech dovnitř nepropouštěly ani paprsek světla. Pracovnu osvětloval pouze křišťálový lustr. Bylo tam horko a můj pocit nesnesitelné žízně se okamžitě vrátil.
Navíc proti nám za psacím stolem neseděla mladá a pohledná vědkyně, jak jsem si Janu Stránskou od začátku představovala, ale temná postava zahalená v černém plášti, jejíž obličej byl skryt pod strohou přilbou, ozdobenou jen jednoduchými ornamenty ve tvaru X, s úzkými průzory pro oči. Z bledé tváře byly vidět jen tenké, výsměšně prohnuté rty. Nebyla bych poznala, jestli je to muž nebo žena, ale ta osoba se při našem příchodu vztyčila trochu zvláštním kluzkým pohybem a její výška mi napověděla, že profesorka Stránská opravdu nemá tak výstředně středověký vkus.
"X-Hawk," pronesl vedle mě temně JFK.
Za našimi zády cvakl kohoutek zbraně a po obou stranách se od stěn odlepili muži v černém, vyzbrojení až po zuby.
X-Hawk. To jméno jsem znala, ale jen jako šeptanou legendu o muži, jenž kdysi pomáhal zakládat první buňky Agentury a jako jeden z prvních také cestoval na paralelní Země a pak…
Nevěděla jsem, co se stalo pak, ani o co lord Xaverius Hawk usiluje, ale on byl ten zlý, o tom nebylo pochyb.

NABÍDKA, KTERÁ SE NEODMÍTÁ

Ani jsem se nestihla pořádně vyděsit při pomyšlení, do jakého jsme se to dostali svrabu, když Kovář prudce vykopl levou nohu vzad. Pevná bota s vysokou podrážkou zasáhla muže za námi do hrudníku, až to křuplo, ale Kovářovi nešlo jen o to ho zneškodnit. Jeho tělo nabralo rychlou rotaci, takže než dokončil výkop, stál k tomu muži čelem, úderem otevřenou dlaní mu vyrazil z ruky zbraň, kterou rovnou pravačkou zachytil.
"Na co čekáš?! Dveře!" sykl na mě, když dokončoval obrat, a svým napůl omráčeným protivníkem, chrčivě lapajícím po dechu, smýkl před sebe.
Probrala jsem se a vklouzla za něj. On před sebou držel jako štít toho chlapa, já zase měla za štít jeho. Všechno se to seběhlo během mrknutí oka, nikdo ani nestihl vystřelit, jen několik z X-Hawkových mužů se pohnulo o krok vpřed.
"Zpátky!" zařval na ně JFK a tlačil svému rukojmí hlaveň zbraně pod bradu. "Nebo mu vystřelím mozek z hlavy."
Vzala jsem za kliku, ale dveře nepovolily.
"Nejde to!" oznámila jsem Kovářovi.
"Snaž se!" doporučil mi stroze.
"Myslím to vážně," varoval své nepřátele. "Ještě krok a je po něm!"
"Nač s tím tedy otálet?" z X-Hawkova hlasu znělo něco jako vlídné pobavení.
Padl výstřel. Jen jeden a já se nemusela ohlížet, abych se přesvědčila, kdo skončil s dírou v hlavě. Kovář už neměl rukojmí, zůstal mu jen štít, který vážil dobrých devadesát kilo.
Zalomcovala jsem dveřmi, ale ani se nehnuly. Pod mou rukou se protáhla silná mužská paže s pistolí a zámek odstřelila.
Dveře se rozlétly. Ještě jsem krátce zahlédla další postavy v černém, které za nimi na nás čekaly, pak jsem dostala úder pěstí přímo do obličeje.
Rána byla tak silná, že jsem ztratila rovnováhu a odlétla o dobrý metr dozadu. Hlavou jsem do něčeho narazila a vzápětí mou tvář zalil horký lepkavý proud. Udělalo se mi mdlo. Napůl bez sebe jsem se pokusila zvednout na všechny čtyři, ale slabost mi nedovolila pokračovat. Místo toho se ruce pode mnou podlomily a já si napůl v bezvědomí opět lehla na

zem. Viděla jsem jako v mlze. Přes krev crčící mi do očí se mi nabízel pohled na Kováře, kolem něhož se stáhla desetinásobná přesila.
Vyprázdnil do těch hajzlů zásobník ukradené zbraně, ale pak už se neměl čím bránit. Aspoň mi to tak připadalo. To jsem ovšem zapomněla, že má u sebe ještě nůž, a taky jsem nevzala v potaz jeho výcvik, který mu umožňoval obstarat si zbraň jinak. Nečekal, až ho sevřou v těsném kruhu, ale zaútočil jako první. Vedl bodnou ránu spodem na slabiny nejbližšího protivníka, a když muž uskočil, Kovářův nůž se jako zázrakem ocitl v druhé ruce a ostří vzápětí hladce přejelo po odhaleném hrdle. Vytryskla krev, jako když já zasáhla násilníka v tom parku, jen jí bylo mnohonásobně víc. Úplná rudá řeka. JFK předvedl další parádní otočku a zabořil nůž až po střenku do břicha nepřítele za svými zády, který se už už chystal použít elektrický obušek.
Nějak zpomaleně mi začalo docházet, že cílem téhle bitky není nás zabít, ale dostat nás živé. Kdyby totiž ne, už by bylo po nás. To nám dávalo jistou naději. Pořád ještě jsme měli nějakou šanci uniknout. JFK to zjevně pochopil mnohem dřív než já.
Dívala jsem se, jak sejmul tři protivníky najednou, jednoho udeřil loktem na solar plexus a zcela ho tak vyřadil z boje, druhého odhodil dozadu prudkým kopem a třetí se zblízka seznámil s nožem, který mu zajel hluboko do paže. Netušila jsem, jestli je JFK tak dobrý nebo oni tak neschopní. Spíš ale to první, protože lidé Xaveriuse Hawka měli stejně děsivou pověst nelítostných a zkušených zabijáků jako jejich pán.
Zdálo se mi, že bitka se pomalu, ale jistě posunuje směrem k oknu. Asi to byla po obsazených dveřích jediná další možná úniková cesta. Dalo se předpokládat, že v ranním ruchu na ulici máme větší možnosti úniku než tady, v uzavřené místnosti. Nacházeli jsme se jen v prvním patře, takže skok z okna jsme mohli zvládnout bez zranění.
Jak se ukázalo vzápětí, X-Hawkovi lidé opravdu nebyli neschopní a početně nás hodně převyšovali. Žádný člověk se nemohl sám postavit takové přesile, i když ho protivníci šetřili. Zatímco Kovář zasypával jednoho z útočníků deštěm ran, druhý ho zezadu několikrát obuškem udeřil přes ledviny. Viděla jsem, jak se JFK pod těmi ranami nejdřív prohnul, ale pak se nahrbil, obrátil se jako blesk a tomu chlápkovi rozpáral ruku od zápěstí až k lokti. Rozpřáhl se a jeho vlastním obuchem ho přetáhl přes hlavu.
Zbytečně, sám ihned schytal tolik dalších ran do paží a stehen, až jsem se divila, že ještě vůbec stojí na nohou. Nemohl to vyhrát.
Pohled na bitku rychle se měnící ve výprask mi zastínily vysoké černé boty. Jeden z mužů se přišel přesvědčit, jestli náhodou nepředstavuji také hrozbu. Což byla poměrně směšná představa vzhledem k tomu, že jsem po té ráně do hlavy měla míň sil než moucha. Dřepl si ke mně, jeho ruka mi zajela do vlasů a chytila je do hrsti. Škubnutím mi zvedl hlavu a podíval se mi do obličeje. Obrnila jsem se předem, nedala na sobě znát ani náznak bolesti a upřela jsem na něj rozostřený pohled. Nemusela jsem nijak složitě předstírat, že jsem mimo, čerstvé zážitky moje herecké umění notně vylepšily.
Jeho jsem ale buď nepřesvědčila, nebo prostě jen rád mlátil holky, protože se rozpřáhl k další ráně. O tu jsem nestála. Spíš podvědomě jsem hmátla po zbrani, která se mu houpala u opasku, a aniž bych nějak pečlivěji mířila, stiskla jsem okamžitě kohoutek. Vyšla rána, on se zhroutil na zem. Křičel a držel se za břicho. Já napůl ležela vedle něj, pořád mi bylo zle, a nijak mi neulevilo ani to, že na mě všichni v místnosti ihned upřeli pozornost.
Nevěděla jsem, co dál. Tohle jsem vážně neplánovala.
"Polož raději tu zbraň," promluvil odněkud ze strany X-Hawkův hlas. Pootočila jsem hlavu a spatřila jsem ho. Tu temnou vysokou postavu, jen velmi vzdáleně připomínající Hvězdné války. Jenže z Dartha Vadera mě jako malou holku příjemně mrazilo v zádech, zatímco X-Hawk se svou uhlazeností a kultivovaným projevem byl prostě jedním slovem děsivý, a přitom zatraceně přitažlivý.
Napůl ve mdlobách jsem namířila právě na něj. Dva z jeho mužů se beze slova postavili před svého pána.
X-Hawk, stále krytý živým lidským štítem, klidným krokem přešel ke Kovářovi, jenž s rukama spoutanýma za zády klečel na kolenou a těžce oddychoval. Byl tak zbitý, že na jeho těle snad nezůstalo jediné nezasažené místo. Mělo mě to těšit. Tohle si přece zasloužil, to jsem si pro něj vždycky přála, ale žádné zadostiučinění jsem necítila.
"Polož tu zbraň, děvče, a Johnovi se nic nestane," řekl X-Hawk, vzal Kováře za vlasy stejně jako mě předtím jeho pohůnek a donutil ho podívat se na mě.
Zbili ho strašně, a přece mi nepatrný pohled jeho očí jednoznačně říkal ne, neustupuj.
"Pusť ho," pronesla jsem těžce, jazyk mě moc neposlouchal, stejně jako končetiny. Nebyla jsem si jistá, jestli bych se vůbec dokázala postavit, natož utíkat.
"Polož tu zbraň a můžeš odejít, dám ti na to své slovo," znovu se pousmál X-Hawk. "Nic proti tobě nemám a s Johnem si prostě jen musím promluvit."
"Nevěřím ti," řekla jsem.
"Ts, ts, ts," potřásl hlavou X-hawk, z jeho hlasu doslova odkapávalo pohoršení. "Taková nedůvěra. A to se ještě ani neznáme. To mě zabolelo."
"Za tebou!" vykřikl v tu chvíli varovně JFK. Zbytečně. Ani kdybych byla v pořádku, nebyla bych dost rychlá a obratná. On by se na mém místě možná dokázal ubránit, ale mně X-Hawkův muž prostě vyrazil zbraň ze zesláblé ruky a pak mi paže za zády spoutal.
Uviděla jsem však něco naprosto neuvěřitelného. I ve svém zuboženém stavu dokázal JFK krátkého vyrušení využít. Nevím, jak se mu podařilo rozvázat si ruce, nevím, kde měl ukrytý druhý nůž, ale rozhodně se mu ho při mém a X-Hawkově rozhovoru podařilo vytáhnout. A když mi X-Hawkův muž vzal zbraň, JFK ten malý nůž vrazil X-Hawkovi do stehna. Věděl naprosto přesně, co dělá. Součástí jeho kvalifikace koneckonců byly i dostatečné znalosti anatomie, aby u nehybného soupeře dokázal stehenní tepnu zasáhnout neomylně. Šest centimetrů dlouhé ostří úplně stačilo na to, aby X-Hawka smrtelně zranilo.

Lord Hawk poprvé ztratil něco ze své takřka nadpozemské nadřazenosti. Ale i tak byla jeho reakce hodna obdivu. Jen se mu při té ráně trochu zachvěly rty a možná jeho pleť ještě o něco víc zbledla. Poraněná noha se mu podlomila, vytryskla krev a skropila Kováře od hlavy až k patě. X-Hawk, stále ještě bez jediného stenu, si do rány vrazil vlastní pěst a krvácení zastavil. Kováře srazil k zemi úder do hlavy. Na místě ztratil vědomí.
Mně se vedlo stejně.
Nevím, jak dlouho jsem byla mimo, ale probrala jsem se do vlhkého šera. Hlava mi třeštila a oči se mi otevíraly jen ztěžka, protože řasy jsem měla slepené zaschlou krví. Kvůli provlhlému oblečení a okolnímu chladu mi byla hrozná zima, ale v ústech jsem měla sucho a víc než po čemkoli jiném jsem toužila po láhvi vody. Těžko se mi dýchalo a všechno se se mnou točilo jako na pouti. Hlava mi třeštila.
Nacházela jsem se v nějaké sklepní místnosti, stěny byly z velkých a jen nahrubo opracovaných kamenů a podlaha z masivních orosených dlaždic. Světlo tam pronikalo malým zamřížovaným okénkem v těžkých dubových dveřích. Nijak se to nelišilo od středověkých cel podle historických filmů, jen tady chyběla hromada zahnívající slámy.
Za mnou se ozvalo tiché zasténání. Ohlédla jsem se a uviděla Kováře. Vypadal hrozně, rozražený ret mu opuchl, tvář měl samou podlitinu a bylo znát, že každý pohyb ho bolí. Trochu mě uklidňovalo jen to, že valná většina zaschlé krve na jeho obličeji a oděvu nebyla jeho, ale X-Hawkova. Křivě se pousmál.
"Jak ti je?" zeptala jsem se, i když to bylo zřejmé.
"Vzhledem k okolnostem obstojně," odpověděl. "Ale ty vypadáš hrozně."
Přešla jsem to, stejně mi nemohl pomoct.
"Proč nás prostě nezabili?" zeptala jsem se místo toho. "Myslíš, že od nás něco chtějí?"
"Doufej, že jo," odvětil JFK.
V zámku dveří zarachotil klíč. Oba jsme na to zareagovali stejně. Tak rychle, jak jen to v našem stavu šlo, jsme se zvedli na nohy. Chtěli jsme se nepříteli postavit zpříma. K mému překvapení, následován svými lidmi, vešel Xaverius Hawk osobně. A ani nenapadal na poraněnou nohu. Nechápala jsem, jak to mohli stihnout, ale pomoc mu poskytli včas.
"Samozřejmě, že od vás něco chci, Johne Francisi," zapojil se nenuceně do našeho hovoru. "Ačkoli je vaše návštěva nečekaná, ani tak není mému srdci o nic méně milá než jindy."
"Rád bych řekl totéž, ale znáte to… Někdy prostě není z čeho brát," zavrčel v odpověď Kovář.
"Ano," přikývl zamyšleně X-Hawk. "Měl bych se vlastně cítit dotčený, protože jste již několikrát odmítl mou pohostinnost, ale když protivník uniká, je hra mnohem zajímavější. Není v tom žádný požitek porazit neschopného. Takže i když o tom můžete pochybovat, já si vašich schopností velmi cením."
Pak obrátil svou pozornost ke mně, zvedl ruku v černé kožené rukavici, která mu padla jako druhá kůže, a přejel mi dvěma prsty po tváři. Při tom dotyku mi podél páteře projelo šimravé mrazení. Měla jsem se bát, ale fascinoval mě. Bylo ostudné to přiznat, jeho dotyk mě ve skutečnosti vzrušoval.
"Moc pěkná panenka na hraní," pronesl tiše.
"Nesahej na ni!" vyjel na něj Kovář, ale jakýkoli jeho zásah spolehlivě hned v zárodku zastavily hlavně zbraní X-Hawkových strážných.
"Nebuďte tak nedočkavý, Johne, i na vás se dostane," usadil ho X-Hawk uštěpačně. "Samozřejmě pokud nebudete rozumný a nepovíte mi, kde se nachází profesorka Jana Stránská."
"Proč ji hledáte?" opáčil JFK.
X-Hawk jen lehce pohnul prstem a Kováře srazila na kolena jedna dobře mířená rána od jeho poskoka.
"Tady se ptám já," pronesl Hawk vlídně.
Vzápětí strážný na odhalený Kovářův krk přitiskl hlavici paralyzéru a stiskl spínač. Zásah elektrickým proudem jeho tělo prohnul v silné křeči. Klesl k zemi a jeho končetinami probíhaly pravidelné záškuby. Měl sevřené čelisti, nejspíš v důsledku té rány, a z nich unikalo sténání tak bolestné, že jsem se na to nemohla dívat.
"Ne, prosím, nechte ho," vztáhla jsem ruku k X-Hawkovi. "Tohle není nutné. Já vám všechno řeknu."
Koneckonců nešlo o žádné státní tajemství. Neměli jsme ponětí, kde Stránská vězí.
"Tak do toho," vybídl mě a konečně vydal pokyn, aby Kováře nechali být.
Když strážný odtáhl paralyzér, zůstal JFK prostě ležet a jen sípavě dýchal.
"My nevíme, kde je," řekla jsem.
"To není uspokojivá odpověď," potřásl X-Hawk hlavou a jeho hlas zněl zklamaně.
Strážný s paralyzérem se opět sklonil ke Kovářovu bezvládnému tělu. Kdyby můj pohled mohl zabíjet, byl by na místě mrtvý, ale takhle dostal JFK další zásah.
"My to vážně nevíme, hledáme ji tak jako vy," řekla jsem.
"A pročpak?"
X-Hawk se rameny pohodlně opřel o zeď za sebou. Jeho plášť se mírně otevřel a odhalil tak dokonale padnoucí šaty pod ním.
"Nejdřív s tím přestaňte," žádala jsem.
Neměla jsem představu, kolik takových ran může Kovářovo srdce vydržet.
"Až odpovíte," odmítl Hawk. "A nebojte se, to ho nezabije. Jen možná už nebude tak dobrý milenec, až dojde na jiné části těla."
"Můj milenec?" úplně mě šokoval.
"Zajímavé," zapředl X-Hawk. "Ale o tom jindy. Teď mi povězte, co chcete od Stránské."
I přes své předchozí odmítnutí dal zároveň pokyn, ať Kováře nechají odpočinout.
"Stránskou kontaktoval můj přítel s nabídkou práce pro Agenturu," odpověděla jsem. "Byl mi s ní nevěrný."
A pak mě to napadlo, nemohla jsem přiznat, že jsem se nakazila a že De Cato je mrtvý, ale té nevěry se dalo využít.

"Myslela jsem, že utekl za ní, a tak jsem ho chtěla najít," dokončila jsem to, i když něco takového bych nikdy neudělala.
"Něco takového ženy jako vy nedělají," pronesl chladně X-Hawk, jako by mi četl myšlenky, a JFK dostal další ránu.
A pak se stalo přesně to, čeho jsem se měla bát od počátku. Strážný s paralyzérem se přesunul ke mně. X-Hawk mi jemně rozepnul vypůjčenou armádní košili, vzal si ho a hlavici přiložil k mé pokožce.
"Věřte, že mi to nečiní žádné potěšení," řekl.
Hleděla jsem mu přímo do očí vyděšená k smrti. Jeho zornice mě přitahovaly jako můru plamen, a jak jsem se do nich dívala, zahlédla jsem něco divného. Jako by pod jejich sametově černou barvou prosvítala jiná, bledší a chladnější, osvěžující. Zažíhala v nich oheň, plameny, které ho stravovaly, i když to na sobě nedával znát.
Musela jsem zahlédnout něco, co jsem vidět neměla. To poznání ho vyvedlo z rovnováhy. Odstrčil mě od sebe tak prudce, až jsem upadla, kolem nohou mi zavířil jeho černý plášť a zabouchly se za ním dveře.
"To bylo dobrý," zachraptěl vedle mě John.
Sama jsem tak úplně nechápala, co se vlastně přihodilo a proč to našeho věznitele tak vyděsilo. Ale ne, on nebyl vyděšený, opravila jsem se v myšlenkách, spíš jen hodně překvapený, řekněme šokovaný, ale to ho brzo přejde a zase bude zle.
Jenže X-Hawka to přešlo jen částečně. Jeho pohůnci věnovali náležitou pozornost Kovářovi, ale mě jako by ani neviděli. Nedotkli se mě, ani aby mě vyslýchali, ani jako ženy.
"Zapůsobila's na něj," shrnul to John vyčerpaným hlasem pátého dne večer.
Podali si ho tak, že byl malý zázrak, že ještě mohl mluvit, ale X-Hawkovi lidé se v téhle práci vyznali. Nezlomili mu jedinou kost a ani mu nezpůsobili žádné zranění, které by ho mohlo zabít dřív, než řekne vše, co ví. Ale Kovář byl tvrdohlavý. Protože nemohl dopředu vědět, jaká pro nás zdánlivě banální informace může mít pro Hawka cenu a povede ke zkáze jeho přátel, neodpovídal mu na nic a mně to dost jasně zakázal taky.
Respektovala jsem to, koneckonců, řekl si o to a i přes pomoc, kterou mi poskytl, jsem stále ještě nebyla přesvědčená o tom, že nezavinil Bertramovu a Chuckovu smrt. Když chtěl trpět, nehodlala jsem se do toho plést.
Čelila jsem svým vlastním problémům, a ty mě zaměstnávaly mnohem víc než lord Xaverius Hawk nebo můj fiktivní bratr. Kovářovi osud sice připravil spoustu bolesti, ale zatím ho neohrožoval na životě, zatímco moje dny se bezpochyby krátily.
Cítila jsem to v kostech, každou buňkou svého neustále víc a víc žíznícího těla. Promlouvalo to ke mně skrze pálící napjatou pokožku, i oděv mi připadal jako rozžhavené železo. Ocitla jsem se v pasti a věděla jsem, že musím uniknout.
Na rozdíl od Pasquala jsem měla i tušení jak. Zabíjela mě ta cela, ne má nemoc. Kdyby on tehdy stejně pozorně jako já teď naslouchal tomu volání, které na mě křičelo s každou žhavou kapkou krve v mých žilách, mohl také žít. Ale on neposlouchal, nejspíš si ten samolibý pitomec myslel, že má jen chřipku a že je velký hrdina, když to na sobě nedává znát. Já zemřít nechtěla, ne takhle, takže jsem se musela dostat z té cely ven.
Když nám večer dovnitř hodili pet láhev s vodou, vyskočila jsem, přitiskla tvář k malinkému okénku a křičela za vzdalujícími se zády strážného.
"Musím mluvit s lordem Hawkem. Je to životně důležité!"
Pro mě, ne pro něj, ale to nebylo nutné zmiňovat.
"Nesmíš mu nic říct," připomněl mi Kovář. "X-Hawk je nebezpečný víc, než si myslíš."
Vzpomněla jsem si na X-Hawkovy oči a došlo mi, že je možná i víc nebezpečný, než si myslí JFK. Měla jsem sto chutí poslat Kováře k čertu, to hrdinství při výslechu bylo jeho volbou, ne mojí. Mě se na názor neptal. Ale jen jsem se pousmála.
"Nemám v úmyslu mluvit s ním o ničem."
"Myslíš, že ho zmanipuluješ přes postel?" podivil se JFK.
Ne, nebyla jsem tak naivní, jen jsem takový dojem chtěla vzbudit v X-Hawkovi, takže jsem pro případné neviditelné kamery pokrčila rameny a pronesla: "Proč ne? I s tou přilbou je to jen chlap."
Ve skutečnosti jsem se prostě musela dostat z té cely, nemohla jsem tam čekat, až podivná horkost mého těla a duše vyvrcholí a já se během hodiny proměním v mumii. Musela jsem něco dělat.
Vlastně to byl zoufalý pokus. Moc jsem nevěřila tomu, že by X-Hawk na tohle nějak reagoval. Od našeho setkání první den se už neukázal, takže se dalo předpokládat, že se mi spíš i nadále bude chtít vyhnout. Ale asi za hodinu se otevřely dveře a strážný mi pokynul, abych vyšla ven. Kovář pečlivě skryl veškerou naději, kterou možná mohl cítit.
Dali mi dlouhé černé šaty a boty na vysokém podpatku, také mi poskytli sprchu, abych se umyla a upravila. Celou dobu tam stál strážný s připravenou zbraní a civěl na mě, ale bylo mi to jedno. Konečně jsem se dostala k vodě.
Nemohla jsem jinak, pustila jsem silný ledový proud a pila a pila a pila, jako bych v těle neměla už žádnou vodu. Teprve pak jsem se pokusila s ne úplně marným výsledkem napravit následky špatného zacházení a tolika dnů bez sprchy a toalety.
Strážní mi pouta už znovu nenasadili, jen tak volně mezi sebou mě vedli za naším věznitelem. Cestou jsem se pozorně rozhlížela a hledala nějakou únikovou cestu, cokoli, co by mi dalo šanci dostat se ven. Jestli jsem zítra měla tak jako tak zemřít, musela jsem to zkusit, i kdyby mé naděje byly nevalné a při pokusu o útěk mě měli zastřelit.
Náhle jsem to spatřila.
Ve sklepení bylo hodně vlhko, nemělo mě tedy překvapit, že tam kdysi někdo nechal vyhloubit studnu. Nenápadně jsem si ji prohlížela. Na obrubě nebyl žádný poklop ani mříž. Mohla také být vyschlá, ale neměla jsem jak to zjistit.
Pokud bych tudy chtěla utéct, musela jsem riskovat skok do propasti a pád na tvrdé kameny. Na to bude času dost na zpáteční cestě, když se mi nenabídne jiný, jednodušší způsob úniku. Snažila jsem se nedat na sobě najevo žádný zájem, ale ta studna byla moje pojistka.
Lord Xaverius Hawk na mě už čekal. Znovu na mě zapůsobila jeho výška i to, jak se sebevědomě držel zpříma. Čišela z

něj nadřazenost, která však byla přitažlivá, protože nepramenila z iluzí o vlastních schopnostech, ale z jejich dokonalé znalosti.
"Posaďte se, Nikito," vyzval mě a pokynul mi ke stolu, prostřenému jen pro jednoho.
Čekala na mě od pohledu výborná večeře, on zůstal u broušené sklenice s jiskřícím vínem. Helmu neodložil. Začínala jsem si klást otázku, co ho asi vede ke skrývání obličeje. Nějaké znetvoření? Vlastně neodložil ani ten černý plášť, jako by si přál skrýt i svou postavu. Jen na rukou už neměl rukavice a já mohla spatřit dlouhé a bledé prsty s upravenými nehty.
Jídlo jsem neodmítla, nakonec možná bude poslední v mém životě. Zatímco jsem se snažila svůj hlad zkrotit aspoň natolik, abych nehltala, on na mě beze slova hleděl.
"Co jste mi chtěl?" zeptala jsem se mezi dvěma sousty.
"A co vy mně?" opáčil.
Takže mu řekli, že se po něm sháním.
Váhala jsem jen chvíli.
"Myslím, že ani jeden nemáme zapotřebí předstírat, že se mezi námi nic nestalo," řekla jsem.
"Nic nepředstírám," podotkl. "Ale zajímá mě, co si myslíte, že se vlastně stalo."
Zdálo se mi, že se ti změnila barva očí, ty prevíte, pomyslela jsem si, ale to jsem nahlas říct nemohla. Snažila jsem si tedy poctivě vybavit, co jsem cítila. Díky velkému osvěžení vodou jsem se dokázala koncentrovat a mé myšlenky se nerozprchávaly jako v minulých dnech.
"Něco vás…" zaváhala jsem a hledala to správné slovo. "…stravuje."
"Ano," krátce se zasmál. "Má ctižádost."
"O tu nejde a vy to víte!" odsekla jsem ostře. "Je to skoro hmatatelné, jako nějaké stigma."
Zvážněl.
"A co to je?" naklonil se ke mně takřka dychtivě.
"To já nevím, skoro vás neznám a zahlédla jsem to jenom na chvíli."
"Pravda," připustil. "A proto jste tady. Abychom to napravili."
Ztěžka jsem polkla: "Jak?"
"Řekněme, zatím hypoteticky, že by se mi hodilo znát povahu své vnitřní síly. Někdy mě zneklidňuje, že znám jen její výhody, ale to slovo, které jste použila - stigma - mě varuje, že tu mohou být i jistá rizika. Rád bych je odhalil, než mě nepříjemně překvapí v té nejméně vhodné chvíli. Nechtěla byste se mnou na tom pracovat?"
"Proč byste mi měl věřit?"
Vstal ze svého místa a přešel ke mně. Vzal mě za bradu a pak neskutečně jemně přitiskl své rty na moje. V mém klíně jako by se probudila kobra a její uštknutí mi do žil vyslalo oheň.
"Kvůli tomuhle," odpověděl, ale nebyl v tom žádný výsměch. Možná na tom byl stejně jako já. Možná právě tohle bylo jedno z těch rizik jeho "vnitřní síly", kterých se obával.
"Než jsem potkal vás, netušil jsem, že by mé nadání mohl někdo uvidět," řekl. "Trochu mě to zneklidňuje, ale jenom trochu."
Pochopila jsem, že pokud odmítnu, nedovolí mi žít.
"Mohu se rozmyslet?" zeptala jsem se.
"Ale jistě," bezvýrazně se usmál a znovu se posadil. "Jen byste stále měla mít na paměti, že tohle je nabídka, která se neodmítá."
"I tak se potřebuju rozmyslet," trvala jsem na svém.
"Dobrá," souhlasil. "Odvedou vás zpět do cely a zítra ráno čekám vaši odpověď. Dobrou noc, Nikito."
"Dobrou noc, Xaverie," riskla jsem to. Když on mohl používat mé křestní jméno, pak i já mohla používat to jeho.
Odměnil mě další nečekaný úsměv.
Bohužel, celou noc jsem na rozmyšlenou neměla. Jen těch pár minut, než dojdeme k podzemní studni. Kdyby má nemoc už nepostoupila do finálního stádia, byla bych o tom snad i uvažovala. Zajímal mě. Přitahoval mě. A navíc jsem si čím dál tím jasněji uvědomovala, že zpátky do své skutečnosti se už nikdy nevrátím.
Možná by mi mohl pomoct, kdybych se mu svěřila, napadlo mě, ale hned jsem to zavrhla. Proč by mi měl pomáhat? Skoro nic jsem o něm nevěděla. Podle toho, co se mi doneslo, bylo jasné, že X-Hawk není žádný altruista. Navíc by mi nejspíš nevěřil, a než by se přesvědčil, že nelžu, byl by se mnou ámen. Rozhodla jsem se raději vsadit sama na sebe.
Sešli jsme dolů po schodech a moje spása se přiblížila.
Nebylo to nijak složité. Vedli mě sice mezi sebou, ale ani jeden z nich nepředpokládal, že bych mohla skočit do studny. Spíš by správně reagovali, kdybych se vrhla zpět nebo se jim pokusila vzít zbraně nebo udělala něco jiného smysluplného. Já se však jen prosmýkla mezi nimi a vyskočila na obrubu. Jeden z nich mě zachytil za šaty, ale na to jsem nedbala. Skočila jsem a tenká látka povolila jako papír. Vylétla jsem z oděvu jako motýl z kukly a vzápětí se nade mnou uzavřela hladina.
Dolů, stále dolů, až na samé dno.
PROMĚNA
Ten zážitek se slovy dá jen stěží popsat. Tušila jsem, že se to stane, ale v duchu jsem si tu představu protivila. Hnusila se mi a říkala jsem si, že jestli na to skutečně dojde, raději se zabiju než dožít zbytek svých dní jako stvůra.
Ale ta voda, ta sladká a chladivá voda smyla všechen odpor a hnus a zanechala mě očištěnou. Znovuzrozenou.
Má pokožka se vypnula a vyhladila, vlivem chladu se stáhla a během několika minut se pokryla slabounkou olejovou vrstvičkou, jako bych se právě po koupeli natřela tělovým mlékem. Jen na chvilku jsem propadla panice, když se zdálo, že prsty na nohou a na rukou mi srostly dohromady. Chtělo to jen trochu síly, a když jsem je od sebe odtáhla, byla mezi

nimi tenoučká a hebká blanka, která každé mé tempo umocňovala. Nemohla jsem se vidět, ale cítila jsem slabý tlak kolem úst, jak se rozšiřovala, aby byla schopná pojmout víc vody, a někde hluboko v krku se mi otevřely dva otvory, které ústily do žáber za ušima. Měla jsem strach a zadržovala jsem vzduch v plicích tak dlouho, jak jen to šlo, ale nakonec jsem musela vypustit velkou bublinu a zkusit své nové orgány. Žádná bolest nepřišla, jen příjemný osvěžující chlad. Po těch dlouhých sedmi dnech, kdy mě stravovala horečka vnitřní proměny, jsem opět nabyla vnitřní rovnováhy.
Tiskla jsem se až na dně studny ke kamenné stěně a dívala se na projektily, které jako žihadla zpomaleně rozrážely vodní masu. Boty jsem z nohou skopla dolů a bosá chodidla s neuvěřitelnou rozkoší zabořila hluboko do řídkého bahna. Zbavila jsem se i ostatních zbytků oblečení, podprsenky i spodních kalhotek, teprve pak jsem se cítila pohodlně. Vlasy kolem mě vytvořily zlatý oblak a trochu mi překážely, když jsem se rozhlížela a hledala nad sebou přepad, ale nevadilo mi to. Nahá v ledové vodě jsem si po své proměně připadala víc ženský než kdy jindy. Byl to nádherný pocit. Najednou mi přišlo směšné, jak moc jsem se snažila tomuto okamžiku vyhnout.
Nahoře jsem hned nad hladinou zahlédla černý otvor. Od obruby k němu vedly kovové stupáky.
Ještě chvíli jsem čekala, dokud střelba neustala, a pak jsem k němu vyrazila jako šipka. Musela jsem zmizet, než se X-Hawkovi muži vrátí a začnou hledat moje tělo. I když kdoví? Možná jim rozkládající se mrtvola ve studni, jejíž voda se stejně nepoužívá, bude lhostejná.
Vystrčila jsem hlavu nad hladinu a zkusila se nadechnout vzduchu. Šlo to bez potíží. Zachytila jsem se prsty okraje tmavého otvoru a pak jsem do něj hladce vklouzla. Nebyl moc široký, ale já jsem jím díky štíhlé postavě prošla snadno, jen jsem se modlila, aby se někde dál nezužoval.
Přepadový kanál klesal jen pozvolna a byl hodně dlouhý. Zrovna když už jsem si říkala, že by měl pomalu ústit do kanalizace, narazila jsem na mříž. Málem jsem zpanikařila, i když k tomu nebyl důvod. S mříží stačilo pořádně zacloumat a vypadla. Musela ústí chránit už nějakých pět nebo šest set let. Vylezla jsem ven a skočila rovnou do Vltavy.
Nějaký nově nabytý instinkt mě okamžitě vedl na dno, teprve tam jsem se uklidnila. Přesvědčila jsem se, že venku už je tma, a opatrně jsem se opět vynořila na hladinu. Prozkoumala jsem své okolí a dobře si zapamatovala, kde se nachází cesta, odkud jsem přišla. Nedaleko po pravé straně jsem viděla sochy Karlova mostu.
Možná jsem se měla hned začít starat o pomoc Kovářovi, ale nemohla jsem odolat, musela jsem vyzkoušet své nové schopnosti. Ponořila jsem se opět do špinavé vltavské vody a splývala s ní, drala se proti proudu a prohlížela si říční dno očima, které viděly o moc lépe než dříve. Teprve když odezněl první a nejsilnější nával euforie, začala jsem jednat. Potřebovala jsem zbraň a napadal mě jen jeden člověk, který mi ji mohl obstarat.
Vzpomněla jsem si na vyprávění obhroublého chlapa z metra. Tiše jako štika jsem klouzala mělčinou podél břehu a vyhlížela jsem svou kořist. Netrvalo to dlouho a opravdu jsem narazila na párek mladých milenců. Stáli hned na kraji vody a objímali se a líbali, jako by si vůbec neuvědomovali nebezpečí.
Tiše jsem se nadzvedla z vody, popadla tu holku za kotníky a strhla ji do vody. Ani nevykřikla a byla pod hladinou. Než stihla začít bojovat, udeřila jsem ji do spánku připraveným kamenem. Pak jsem její krvácející hlavu vytáhla na vzduch, aby se neutopila.
"Telefon," přikázala jsem klukovi, který ještě ani nechápal, co se vlastně stalo. "Polož ho na zem a jí se nic nestane."
Byl rozumný, ale i kdyby nebyl, byla jsem odhodlaná opakovat to někde jinde znovu a zkoušet to tak dlouho, než nějaký přístroj seženu. Tenhle kluk ale asi svoji holku fakt miloval, protože ji v tom nenechal. Nezačal ječet ani nezdrhnul, místo toho položil svůj mobil na břeh hned k vodě.
"Ustup!"
Poodešel o tři kroky zpět.
"Neubližuj jí," hlesl.
"Bude v pořádku," řekla jsem a položila ji hlavou na břeh.
Vzala jsem mobil a s rukou nad vodou jsem se rychle vydala na druhou stranu řeky, abych si v klidu vyřídila nutný telefonát.
Nejdřív jsem vytočila informace, aby mi sdělili číslo mělnické armádní základny. Pak jsem zavolala přímo tam a chtěla kapitána Milana Fraňka.
"Franěk," ohlásil se stroze.
"To jsem já, Nikita," představila jsem se a použila ten nejvíc žádoucí tón hlasu.
Okamžitě roztál: "Dobrý večer, Nikito! Jak se máte? Už jsem ani nečekal, že se ozvete."
"No… já mám za sebou hrozný týden a pořád ještě nemůžu večer usnout," řekla jsem zranitelně. "Pořád se mi vrací ta noc a ráno. Brácha někam zase vypadl za holkama. Tak jsem si říkala, jestli byste třeba nepřijel a někam bysme nezašli. Teda, já vím, že je moc pozdě a asi vás ruším…"
"Ale ne. Vůbec ne!" reagoval přesně tak, jak jsem čekala. "Kde vás můžu vyzvednout?"
"Víte, jak je to mlýnské kolo u Karlova mostu, na Malé Straně?"
"Jasně," souhlasil. "Ale možná byste měla počkat někde dál od vody. Šíří se divné zvěsti. Podle posledních pokusů můžou mloci žít i ve sladké vodě. Vyzvednu vás raději u profesorky Stránské."
"Ne, ne, jsem už venku, musela jsem si jít provětrat hlavu. Sakra," zaklela jsem. "Dochází mi baterka. Budu tam za hodinu. Počkám, tak zatím pa."
Hodila jsem telefon do vody.
Měla jsem hodinu na to, abych si našla nějaký pěkný klacek. Nechtěla jsem Fraňka zabít, ale musela jsem ho složit první ranou. Škoda, mlokovi by zcela jistě nepomohl dobrovolně. Bezproblémovému kontaktu s lidmi moje proměna opravdu nenapomáhala.
Franěk přišel dokonce s desetiminutovým předstihem. Musel z Mělníka vyrazit hned, jak zavěsil. Měl na sobě uniformu

a ještě před pěti hodinami bych řekla, že mu to sluší. Teď se mi jeho ústa zdála moc malá a oči měl blízko u sebe jako gorila. Byl příliš mohutný a neohrabaný. Prostě Člověk.
"Jsem tady dole, u vody," zavolala jsem tiše nahoru ze stínu pod schody.
"Pojďte nahoru, Nikito, u vody není bezpečno, už jsem se vám snažil říct…"
"Pojďte vy dolů, něco pro vás mám!" odpověděla jsem škádlivě.
Budiž mu řečeno ke cti, že místo aby se planě dohadoval, přeskočil nízkou kovovou branku a sešel dolů. Vzápětí se setkal s mou provizorní zbraní. Šel k zemi hned, ale neztratil vědomí. Začal se zvedat a jeho ruka zamířila k opasku pro zbraň, o niž jsem tolik stála.
"Nedělej to," varovala jsem ho, ale nedal si říct.
Musela jsem ho udeřit ještě jednou, po té druhé ráně se už ani nehnul. Dotkla jsem se prsty jeho krku. Puls měl velmi slabý, ale já se o něj nemohla starat. Na Malé Straně bylo ještě pořád docela dost turistů, i když valná většina z nich se už raději rozumně držela od vody dál. Sebrala jsem mu střelnou zbraň a taky vojenský nůž, který měl u sebe, a zabalila to, každé zvlášť, do několika igelitových pytlů, které jsem předtím vyhrabala z odpadků. Vytáhla jsem mu z kalhot opasek a zauzlované pytle na něj navlékla. Opasek jsem si zapnula kolem pasu, abych měla při plavání volné ruce.
Teprve pak jsem vzala jeho mobil a zkusila u nás univerzální 112.
"Operátor. Co si přejete?"
Udala jsem místo a povahu Fraňkova zranění a pak jsem zavěsila. Já sama jsem tam už nesměla být, až přijede sanitka. Doufala jsem, že přijedou včas. Mou pomoc potřeboval někdo jiný.
Skočila jsem do vody a vrátila se stejnou cestou, jakou jsem přišla. Spolu s dobou, kterou jsem strávila ve vodě, se rychle zlepšovaly i mé mločí dovednosti. Návrat mi trval mnohem kratší dobu.
Lana, které vedlo středem studny dolů, jsem si všimla okamžitě. Nahoře jsem ale nikoho naklánět se přes okraj neviděla. Buď tam dole hledá mé tělo potápěč, nebo kamera.
Odepjala jsem opasek a nechala jsem zbraně v sáčku v přepadovém kanálu. Opatrně jsem vklouzla do studny a vydala se podél lana dolů, skoro volným pádem, abych když tak mohla předstírat, že jsem mrtvá.
Byla to kamera. Ulevilo se mi. Omotala jsem si prameny vlasů kolem tváře, aby skrz ně nebyly poznat mé pozměněné rysy a žábry za ušima. Prsty na nohou a rukou jsem přitáhla k sobě a skryla tak plovací blány. Pak už jsem se jen volně vznášela a čekala, až mě kamera zaměří.
Netrvalo to nijak dlouho. Asi minutu plula kolem mě a snímala mě ze všech stran, potom se na laně začala zase zvedat vzhůru. Opatrně jsem se vrátila pro nůž. Ten jsem na rozdíl od pistole mohla použít i ve vodě bez rizika, že mi zpětný ráz vzhledem k množství vody vytlačené z hlavně poláme prsty nebo mi ji vyrazí z ruky. Ani nemluvě o tlakové vlně, která by mi prorazila ušní bubínky, což by pod vodou byl fakt průšvih. Chvíli jsem čekala, jestli se někdo nespustí dolů pro mé tělo, ale nikdo nepřicházel. Buď to nespěchalo, nebo jim to hnijící torzo ve studni bylo lhostejné.
A tak jsem vzala i pistoli a vyplavala na hladinu. Chytila jsem se prvního stupátka a začala lézt vzhůru k okraji studny tak tiše, jak jen to šlo.
Hned vedle studny ležela na zemi podvodní kamera. Dva X-Hawkovi muži se skláněli nad monitorem a prohlíželi si a komentovali rádoby vtipně intimní části mého těla, které předtím pěkně zblízka nasnímali.
Moc jsem nepřemýšlela. Prvního jsem popadla za vlasy, strhla mu hlavu dozadu a bodla tak hluboko do hrdla, jak to šlo. Nůž jsem rychle vytáhla. Vytryskl rudý proud krve a skropil všechno v dosahu dvou metrů, ale to už ten druhý zareagoval a otočil se ke mně. Na nic jsem nečekala a znovu jsem bodla. Vrážela jsem do něj ostří, dokud stál.
Když jsem se přesvědčila, že jsou mrtví, obrala jsem je o zbraně a klíče od cely. Vzala jsem si i všechny jejich peníze. Mohly se hodit.
Proběhla jsem chodbou a rychle odemkla celu. JFK na mě koukal jako na přízrak.
"To jsem já," řekla jsem.
"Nikito?" údiv a odpor dokázaly zchladit mé dosavadní nadšení nad proměnou, ale nekomentovala jsem to.
Rozvázala jsem mu pouta a ukázala mu obě zbraně, aby si vybral. On stejnou cestou jako já odejít nemohl. Přepadový kanál by pro něj byl moc těsný.
"Mám jít s tebou, nebo ti budu spíš překážet?" zeptala jsem se prakticky.
Dovedla jsem si představit, že bych mu v boji asi nebyla moc platná, a navíc se mi začínal krátit dech. Ano, mohla jsem se pohybovat i na souši, ale po delší době mi to už činilo obtíže. Časem si možná zvyknu, ale teď byla má proměna ještě příliš živá a intenzivní. Silně jsem toužila po návratu do vody.
"Nenechám tě tu," odpověděl.
Krátce jsem se zasmála: "To já jsem tu nenechala tebe, jestli sis nevšiml. Můžu zmizet studnou."
"Tak jo, to bude lepší, aspoň se na tebe nebudu muset ohlížet. Kde se sejdeme?"
"Musí to být někde u vody," řekla jsem.
Dýchala jsem ztěžka, i když jsem ještě pořád nesípala a nechrčela jako ti dva zajatci před týdnem. Opravdu to byl teprve týden?
Domluvili jsme si místo setkání a vyšli z cely na chodbu. JFK byl pořád přede mnou a kryl mě. U studny uznale hvízdl nad dvěma mrtvými.
"Tak zatím," rozloučil se.
"Fakt to zvládneš?" ujistila jsem se. Vypadal strašně, ale zdálo se, že někde našel síly, o nichž jsem netušila, že je má. Byl natolik profesionál, že dokázal ignorovat bolest a zranění.
"Budu tam dřív než ty," řekl a já mu skoro věřila.
Ale jen skoro, a proto jsem jeho výzvu přijala.
"To sotva," řekla jsem a skočila jsem do vody.

Byla jsem tam samozřejmě dřív, dokonce o tolik, že jsem si začínala vyčítat, že jsem ho v tom nechala a neposkytla svou pomoc, jakkoli jsme ji oba považovali v boji za chabou. Po ulici kolem řeky jezdilo jedno auto za druhým a každou chvíli se ozvala siréna sanitky nebo policejního vozu. Ten zvuk byl nepříjemný. Připomínal mi, co všechno se mohlo stát a čemu jsem ho nechala čelit o samotě.
Ozvaly se tiché kroky a někdo zamířil přímo k místu, kde jsem se těsně pod hladinou ukrývala. Ten člověk s sebou nesl nějaký balík zabalený v igelitu, tak jsem ho nejdřív nepoznala. Ale pak se proti měsíčnímu nebi promítla mužská silueta a já si byla jistá, že je to Kovář.
Posadil se na vlhkou dlažbu u řeky a čekal, až se ukážu. Vynořila jsem se.
"Ztratil ses jim?" zeptala jsem se.
"Jinak bych tu nebyl," opáčil utahaně. "Jestli mrtví uměj chodit, tak se možná někdo připlazí, jinak sotva."
"Zabil's je všechny?" zamrazilo mě.
Kupodivu ne kvůli nebezpečí, jemuž čelil, ale kvůli představě mrtvého těla v černém plášti. Nemohl přece zabít Hawka. To jsem nechtěla. To nebylo možné.
"Měl jsem kliku, bylo jich tam jen pár, ostatní zřejmě vyrazili s X-Hawkem někam hledat Stránskou," odpověděl. "A my bysme měli udělat totéž. Teď už nejde jen o tebe. Jestli po ní pátrá X-Hawk, je nezbytné, abychom ji my našli první."
"A co pak? Varovali ji? Využili ji?" ušklíbla jsem se. "My dva? Nebo my - Kováři rovnováhy?"
"Chceš z toho teď vycouvat?" pochopil. "Teď, když už nejde jenom o tebe?"
"O mě už nejde vůbec, jestli sis ještě nevšiml."
"Třeba se to dá zvrátit," namítl. "Třeba o to nestojím," usadila jsem ho. "Aha," kývl hlavou. "No tak hodně štěstí, Nikito." Zvedl se a odcházel. Tak jsem to ale nechtěla. Bylo mi jasné, že bude Stránskou dál hledat a že bez mé pomoci neuspěje. "Počkej!" zavolala jsem za ním tiše. "Co ještě?" ohlédl se přes rameno. "Budeme potřebovat loď," řekla jsem a usmála se. On ten úsměv opětoval. A mě to zahřálo u srdce.
NA MOŘI
Kde jinde jsme měli hledat profesorku Janu Stránskou než u mloků? U mého lidu. Doma.
Ta slova mě napadala sama a přinášela s sebou bolestné trnutí u srdce. Nikdo jiný tomu nemohl rozumět. Bylo to tak niterné, ta touha být mezi svými. Mezi stejnými. Mezi těmi, kteří mi budou rozumět a pochopí všechno, co se ve mně teď tak překotně odehrává. Někdy jsem se doslova vznášela na vlně euforie jako ty první hodiny po proměně a pak jsem se zase utápěla v nejhlubší beznaději a nemohla se na Kováře ani podívat, protože v jeho očích jsem beze vší milosti viděla, co se ze mě stalo. Ale potom jsem se opět ponořila do vln Labsko-dunajského průlivu a ty odnesly všechnu ošklivost a daly mi pocítit svobodu tak koncentrovanou, že jsem ji chtěla vykřičet do celého světa.
Pravda byla, že jsem tak trochu šílela.
Byla jsem si jistá, že Pasquale se virem způsobujícím proměnu nakazil od Stránské, takže i ona sama musela proměnou projít. Už přede mnou. Mohla mi to vysvětlit, mohla mi pomoct se s tím nějak srovnat. Kromě toho jsme ji museli varovat před X-Hawkem, i když jsme neměli ani tušení, co od ní může chtít. Nešlo jen o Stránskou jako jedince, ale o nás všechny. Ať již od ní X-Hawk chtěl cokoli, bylo v našem nejvlastnějším zájmu, aby to za žádnou cenu nedostal.
Naše loď nebyla nic moc, aspoň v mých očích, ale na zapůjčení ničeho lepšího nám peníze, o které jsem obrala X-Hawkovy strážné, nestačily. John ji dobře prohlédl a tvrdil, že je v docela slušném stavu a že nám poslouží dobře. I tak se mu s ní ale na otevřené moře moc nechtělo.
Snažila jsem se jeho chmury trochu rozptýlit.
"Moře je teď můj domov," řekla jsem. "V pohodě to zvládneme. Já moře znám."
"Moře nezná nikdo," odpověděl temně.
Ani on neměl zrovna povídavou náladu. Hodně spal a lízal si rány. Nechávala jsem ho na pokoji. Naštěstí jsem s ním nemusela být na lodi. Dávala jsem přednost tomu cestovat o samotě, hlubokou chladivou vodou, která mě posilovala. I mé rány se pomalu zacelovaly. Hlavně bledl obraz lorda Hawka v mé mysli.
Když jsme však vyjeli na širé moře, štěstí nám přestalo přát.
Ucítila jsem to svými novými smysly, ale nepoznala jsem, co se děje. V konečcích prstů mě brněl neklid, voda mi najednou chutnala nahořkle a vzduch divně páchl. Všechno mě pudilo opustit svrchní vrstvy vody a skrýt se do hlubiny. Na chvíli jsem se obávala, že to jsou příznaky toho, že má proměna nějak dál pokračuje, že tahle má podoba ještě není konečná, ale pak jsem si všimla, jak zachmuřeně John pozoruje modrou oblohu.
Připlavala jsem blíž k lodi, zachytila se žebříku a vylezla na palubu. Nahota mi už přišla přirozená a i on si už zvykl.
"Myslím, že se něco chystá," řekla jsem. Ze zápachu ve vzduchu se mi zvedal žaludek.
"I já," souhlasil k mému překvapení. "Mění se počasí."
"Bude bouřka?" pochopila jsem.
"A pěkná," přikývl a ukázal na vysoký kupovitý mrak, který vypadal jako květák. "Musím zajistit loď."
Neměla jsem ponětí, co tím myslel, ale on se po palubě pohyboval cíleně a zjevně věděl, co dělá. Pomoc nežádal, tak jsem se jen snažila nepřekážet a zatím jsem sledovala to mračno. Brzo už nepřipomínalo květák, ale spíš černý hřib, a taky jsem spatřila první zablýsknutí a vzápětí mě ohlušil hrom. Přišlo další zahřmění, ale blesk jsem tentokrát neviděla.
Ohlédla jsem se a zatrnulo ve mně. Za mými zády se otevřelo peklo.
Obloha se doslova vařila černí a právě ji začaly křižovat blesky jako zlaté třásně.
"Nechci panikařit," řekla jsem Kovářovi, který se mi v nepromokavém plášti a vysokých botách postavil po bok a také sledoval to divadlo, "ale není to třeba nebezpečné?"

Rozesmál se, ale znělo to nějak nevesele a hrozivě.

"A to ses ještě nepodívala tamhle," ukázal nad příď lodi a já spatřila třetí bouřku, která visela nad obzorem. Počasí nás sevřelo v kleštích.
"Co budeme dělat?" doufala jsem, že má nějaký plán.
"Budeme se to snažit přežít," odpověděl, čímž mě moc nenadchl. Asi to poznal, protože dodal: "Ale ty přece moře znáš, budeme v pohodě."
"Moc vtipný," do smíchu mi teda zrovna nebylo. Všechno ve mně křičelo, abych skočila do vody a zmizela ve tmě dole, dřív než bude pozdě.
Na rameno mi dopadla první těžká kapka. A pak to přišlo, stejnou rychlostí jako ve filmu. Do lodi se opřel poryv větru a vlny kolem se zvedly a zhouply nás jako na houpačce. Rozpršelo se. Ne, to bylo slabé slovo, během minuty lilo tak, že jsem neviděla na krok. Voda po palubě tekla proudem a hladina kolem nás ožila, jako by se v ní svíjely smyčky obrovských hadích těl. Moře se proměnilo v těžkými kapkami poďobané monstrum a my jsme balancovali na jeho těle. Držela jsem se nějakého provazu, tedy spíš jsem na něm na nakloněné palubě visela, a proklínala jsem se, že jsem se nestihla přivázat nebo raději, že jsem nezmizela, dokud byl čas. Teď už jsem do vody nemohla. Kterákoli ze silných vln by mě otloukla o bok lodi jako hadrovou panenku.
Johna jsem viděla jen jako nezřetelnou šedou šmouhu někde vpředu, nemohla jsem poznat, co dělá, aby nás udržel na hladině. Zatím mu to vycházelo, i když jsme se propadali mezi vlny vysoké jako dům a pak zase stoupali na jejich vrchol, až se mi z toho pohledu dělalo zle.
Přišlo krupobití. Kroupy byly jen velikosti korálků, ale úplně to stačilo. Dopadaly na mou nahou kůži jako kamení, a i když jsem se krčila, jak jen to šlo, křičela jsem bolestí a tušila jsem, že až to skončí, budu samá modřina.
Jenže jako by to skončit nemělo nikdy. Bouře se protáhla na několik hodin a nebe stále protínal aspoň jeden blesk. Vlastně jich většinou bylo spíš víc. Až jsem se divila, že nás ještě žádný nezasáhl. Ačkoli za daných okolností by se na zásah bleskem dalo nahlížet spíš jako na štěstí, aspoň bychom to měli relativně rychle a bezbolestně za sebou.
Náhle se ozval strašlivý praskot. Byl slyšet i přes hluk bouře a mně bylo jasné, že je zle, i když jsem ještě nevěděla, co se děje. Těsně vedle mě dopadl zlomený stěžeň. Do nohy mě švihlo lano, až jsem začala krvácet, ale to nebylo nic proti poškozené palubě a ohnutému zábradlí. Celá loď se pod tou tíhou vychýlila k levé straně.
"Musíme to hned zajistit," křikl mi do ucha John. Zjevil se u mě jako duch a dal mi do ruky jeden nůž. "Odřež všechna lana!"
Sám se ohnul s druhým nožem v pravačce a dal se do toho.
"Nehodíme to radši celé do vody?"
"Jestli chceš, aby nám to s další vlnou prorazilo trup," zařval a pokrčil rameny.
Beze slova jsem začala plnit jeho pokyny. Moc mi to nešlo. I když nůž byl nejspíš dost nabroušený, lana byla silná a pevná. Když jsem dokončila všechno v dosahu, jen na chvíli jsem se pustila, abych se dostala dál a mohla pokračovat. To se mi hned vymstilo, přes palubu se v tu chvíli přelila další obrovská vlna a smetla mě dolů do moře.
Kdybych byla ještě člověk, byla bych mrtvá během minuty, v tom vroucím kotli se nedalo plavat. Nikdo se nemohl udržet na hladině. Ale já se na hladině udržet nepotřebovala. Okamžitě jsem se ponořila a myslela jen na jedno - dostat se dolů. Hnala jsem se co nejhlouběji. Přesto jsem neutekla úplně. Můj sluch vyhodnocoval zvuk vln, které se tříštily o boky lodi, tak jsem ji mohla sledovat jako tmavý stín nad sebou. Držela jsem se za ní stále v závěsu, abych se když tak mohla pokusit pomoct Johnovi, pokud by loď selhala.
JFK za mnou neskočil, což bylo jen dobře. Nemohl mi pomoct a asi si moc dobře uvědomoval, že i přes jeho výcvik a zkušenosti mám já po své proměně mnohem větší šanci, že v rozbouřeném moři přežiju.
Bouře trvala ještě tři hodiny a pak se vytratila tak rychle, jako se objevila.
Moře ještě nebylo úplně klidné, když jsem šplhala nahoru na palubu ztichlé lodi. Samozřejmě jsem na Johna volala, ale nikdo mi neodpověděl, a to mě hluboce zneklidňovalo. Když jsem se přehoupla přes poničené zábradlí, uviděla jsem zlomený stěžeň pevně připoutaný k jeho zbytkům. Vedle něj ležela změť lan a provazů a roztrhaná plachta. Ale John nikde.
Opatrně jsem překračovala nepořádek, poraněné lýtko jsem měla v jednom ohni. Připomínalo mi, že musím být opatrná. Během týdne to už bylo moje třetí zranění a já si nenamlouvala, že vydržím o moc víc. Zamířila jsem ke kormidlu, které se volně točilo. U něj jsem na zemi uviděla bezvládné mužské tělo.
"Johne!" přestala jsem dbát na opatrnost a rozběhla jsem se k němu, hruď sevřenou obavami, že je mrtvý a já v tomhle novém světě zůstala sama a bez pomoci, s povinností čelit tomu nejhoršímu nepříteli.
Žil. Jeho srdce sice bilo jen slabě a příliš rychle, ale dýchal. Převrátila jsem ho do stabilizované polohy, byl těžký a nebyla šance, že bych ho dokázala zvednout a odtáhnout na lůžko. Měl spoustu různě hlubokých oděrek po celém těle. Ty čerstvé byly následkem bouře, ty starší si odnesl z výslechů. Nejošklivější ránu měl na spánku. Právě ta ho nejspíš poslala do bezvědomí.
Nechala jsem ho tam a vydala jsem se do kajuty pro lékárničku a pitnou vodu. A také pro něco na zastínění. Jen těžko se tomu dalo věřit, ale noc minula a na doběla vypálené obloze teď zářilo slunce.
Vzala jsem, co jsem potřebovala, a chtěla jsem se k němu vrátit, ale pak můj pohled padl na jeho lůžko a roh bílého balíku, neprodyšně uzavřeného v igelitu, jenž si John přinesl po útěku a který od té doby cestoval s námi. Neřekl mi, co v něm je, což se mě trochu dotklo. Jako by mi nevěřil, a já se pro něj přitom vrátila.
Nemohla jsem odolat, i když jsem asi měla pospíchat poskytnout mu první pomoc. Klekla jsem si a odlepila pásku na okraji. Chtěla jsem jen nakouknout. Uvnitř byla nějaká látka, pevná a hrubá jako na oblečení do přírody. Vytáhla jsem cíp vzniklým otvorem, páchl a byla na něm krev.
Co to proboha je?!
"Co to děláš?" ozval se v tu chvíli za mými zády hluboký hlas a já doslova nadskočila.

"Co blbneš!" vyjela jsem na něj. "Málem jsem z tebe měla infarkt!"
Byl v obličeji úplně bílý a sotva se držel na nohách. Beze slova jsem se odsunula od postele, aby si mohl lehnout, a podala mu láhev s vodou.
"Dík," řekl a pak pokývl hlavou k tomu balíku. "Zase to zalep a dej to, kde to bylo."
"Proč?" chtěla jsem vědět.
"Může se to hodit," pokrčil rameny.
"Co je to?"
Neodpověděl, a když jsem se na něj podívala, zjistila jsem ke svému údivu, že spí. Nebo možná jen znovu upadl do bezvědomí. Rychle jsem mu zkontrolovala dech a tep a pak jsem ten pitomý balík kopla pod postel. Teď na to opravdu nebyla ta správná chvíle. Otevřela jsem lékárničku a připravila si dezinfekci a obvazy.
JFK prospal celý den a celou noc. Nebudila jsem ho, jen jsem mu dávala pít, když zrovna na chvilku procitl. Dostal horečku, ale to se dalo čekat, okolí ran a ranek zarudlo a nateklo a já nevěděla, co jiného dělat, než je udržovat v čistotě a míchat Johnovi do vody jediná antibiotika, která jsem v lékárničce našla. Oblečení a lůžko bylo brzy úplně propocené, ale nemohla jsem ho ani převléknout, jeho skoro metrák byl na mě moc. Loď jsem nechala, jak byla, stejně jsem neměla páru, jak ji ovládat. O sebe jsem se ani moc nebála, tedy ne o svůj život. Obavy o budoucnost, to bylo něco jiného. Pořád jsem stála na palubě a vyhlížela nějaké plavidlo, i když slunce mě mučilo a dýchala jsem jako astmatik. Vlastně jsem si nebyla jistá, jestli bych se v případě, že by se nějaká loď přece jen objevila, měla radovat nebo chystat na obranu. X-Hawk si náš útěk určitě nenechal jen tak líbit a dalo se předpokládat, že teď po nás pátrá všemi dostupnými prostředky. Jenže stejně žádná loď nepřiplula a ráno se JFK zvedl z lůžka, jako by se nic nestalo.
Byl ještě trochu pobledlý, ale jinak vypadal překvapivě fit.
"Jak ti je?" zeptala jsem podezíravě, takovému zázraku se mi moc věřit nechtělo.
"Ujde to," odpověděl, protáhl se kolem mě a zamířil k boku lodi, aby vykonal svou potřebu.
Chtěla jsem se k němu ze slušnosti obrátit zády, ale on v tu chvíli zařval: "A kurva!" a uskočil dozadu. Vzápětí se nad zábradlím objevila první mlocí hlava. John popadl do ruky první věc, která se namanula, nějaký ulomený sloupek od zábradlí, a zaujal obrannou pozici. Já se zhluboka nadechla suchého vzduchu. Byl to jen hloupý zvyk z dob mé lidské existence. Horký vzduch mi spálil plíce a já se rozkašlala.
Mlok nebyl sám, po celém obvodu lodi přicházeli další, bylo jich určitě pětadvacet, možná i víc. Na první pohled nebyli ozbrojení a netvářili se nijak výhružně, ale měli ke stehnům a předloktím připoutány vaky z nějakého materiálu, který dokonale lnul k jejich hladkým a holým tělům, a ty mohly obsahovat cokoli.
Beze slova prohlédli loď, a teprve když se ujistili, že nehrozí žádné nebezpečí, vyhoupl se na palubu jejich vůdce. Byl to vysoký muž, ale jeho postava byla hubená a svalstvo povolené, rozhodně nešlo o žádného atleta. Ostatní mu zjevně prokazovali úctu, takže nebylo pochyb o tom, že společenský respekt u mloků stejně jako u lidí nejde ruku v ruce s fyzickou zdatností, ale zřejmě s úplně jinými hodnotami.
Když mě spatřil, mihl se v jeho očích údiv, který se rychle změnil v zájem.
"Jsi tu s člověkem?" zeptal se a mně se ulevilo, když jsem uslyšela češtinu. Angličtina, němčina a francouzština mi sice nedělaly potíže, ale jeho jazyk napovídal, že by mohl znát Stránskou.
"S člověkem," přikývla jsem, "ale hledáme vás."
"Kdyby nás hledal jen člověk, nepřekvapilo by mě to a na místě bych takovou hrozbu odstranil," řekl pomalu. "Kdyby nás hledal jen jeden z našich, rád bych ho uvítal. Ale tahle kombinace mi dělá starosti."
"Starosti by vám měly dělat jiný věci," poznamenal JFK temně. Netušila jsem, jestli tím mínil sebe nebo X-Hawka, ale raději jsem se do toho vložila.
"Hledáme profesorku Janu Stránskou a myslíme si, že by mohla žít mezi vámi."
"Co od ní chcete?" jeho otázka mi potvrdila, že jsme na správné stopě.
"Varovat ji," odpověděla jsem mírně.
"Varovat ji můžeš, ale jen ty," řekl.
"Půjdeme spolu," zavrčel JFK.
"O tom ty nerozhoduješ!" šlehl po něm pohledem mlok.
"Ale já ano," opět jsem zasáhla. "A já bez něj nikam nejdu."
Chvíli to vypadalo, že náš odpor ho zatvrdí, ale byl to rozumný muž na svém místě, protože nakonec kývl hlavou a nabídl smírné řešení: "Když chceš sdílet jeho osud, to varování můžu Janě předat já."
Oceňovala jsem, že se chce dohodnout, i když to z nás mohl prostě vymlátit a pak nás podřezat a hodit do moře.
"Jenže to nepůjde," řekl John klidně. "Potřebujeme na oplátku nějaké informace. Co jste zač a jaké jsou vaše schopnosti a vybavení…"
"Myslíš si, že jsem padlý na hlavu? Že za fiktivní varování ti svěřím do rukou náš osud? Osud celého lidstva?"
"Vy nezastupujete celé lidstvo," namítl John.
"Ale brzy budeme," ušklíbl se mlok a obrátil se opět na mě. "Dost řečí. Měl jsem pochopení, protože jsi jednou z nás. Osobně jsem se přesvědčil, že volání změn v nás je tak silné, že bys nás nikdy nezradila, ale možná jen nevíš, že nás zrazuješ, když věříš tomuhle člověku. Možná jsi přesvědčená, že tím naší věci pomáháš."
"Nejsem tak naivní, abych nepoznala skutečného nepřítele," odsekla jsem. "Stránské hrozí velké nebezpečí a s ní dost možná i nám všem. Muž, který ji hledá, ohrožuje i Johna a jeho lidi, je to tedy náš společný nepřítel, a od profesorky něco chce, něco podstatného, a když zjistíme, o co jde, můžeme se mu společně líp ubránit. My i oni."
"Xaverius Hawk se vrátil?" úplně zbledl.
"Znáš ho?"
Neodpověděl mi, ale obrátil se na Kováře: "Je tu způsob, jak můžeš jít s námi a s Janou si promluvit. Musíš se stát

jedním z nás."
"To nepůjde," odmítl JFK.
"Já ti ale nedával na vybranou," upřesnil mlok a sáhl do stehenního vaku. Když ruku vytáhl, držel v ní injektor.
MĚSTO MLOKŮ
"Počkej!" postavila jsem se před Johna a vzala vůdce mloků za loket. "Pojďme si promluvit někam do soukromí."
Váhal.
"Oni ti ho pohlídají," usmála jsem se. "Opravdu si musíme promluvit, než to uděláš. Je to důležité."
"Tak dobrá," souhlasil nakonec. Přesunuli jsme se tak daleko od Kováře, aby nás nemohl slyšet.
"O co jde?" chtěl vědět.
"Jestli to uděláš proti jeho vůli, nepomůže ti," řekla jsem. "A přitom jeho pomoc budeme potřebovat. Je z jiného světa, to ti asi už došlo, když víš o X-Hawkovi. I Johnovi lidé s X-Hawkem bojují a mají prostředky, které my ne."
"Pokud nebude jedním z nás, nemůžeme mu věřit," namítl. "Mohl by klidně být i X-Hawkův člověk."
"To sotva, znám ho dost dobře," odmítla jsem takovou představu, "a mně přece věříš. Jsme na jedné lodi."
Jistěže mi věřil a měl k tomu dobrý důvod. Proměna neproběhla jen ve fyzické rovině, změnilo se i moje vnitřní já. Ještě jsem měla v živé paměti, jak jsem před proměnou na mloky nahlížela jako na stvůry a představa, že se nejspíš stanu jednou z nich, mě odpuzovala. Po proměně jsem se za to, čím jsem se stala, už nestyděla. Naopak, byla jsem na to hrdá. Byla jsem pyšná, že jsem jedním z nich, a nedokázala bych je zradit. Ne vědomě. Za žádných myslitelných okolností. On to věděl a mohl na to vsadit i život, protože na tom byl podobně.
Naneštěstí pro něj jsem byla přesvědčená, že John je, tedy přesněji řečeno nás, nijak neohrožuje. Ba přímo obráceně, jeho pomoc jsme mohli nutně potřebovat. V Agentuře stále ještě byli lidé, kteří si uvědomovali X-Hawkovu nebezpečnost, a ti se museli dozvědět, kde se jejich nepřítel nachází a co tu provádí. A bylo úplně jedno, že jim tu informaci přinese zrovna psanec. Hlavně když to bude důvěryhodný psanec.
"Nemusíš mu to dávat," pokračovala jsem. "Spala jsem s ním. I bez té injekce se promění za šest dní. Neví o tom, takže se nemůže bránit, nebude se chtít zabít a nebude ani hledat prostředek na zpětnou proměnu. Nech to být. Bude spolupracovat, a až konečně přijde proměna, bude mezi svými a stane se jedním z nás a už ho ani nenapadne protestovat a vzpouzet se."
"Vyznáš se," řekl a usmál se. "Já jsem Milan Herman," představil se a natáhl ke mně ruku.
"Nikita Bernstein," představila jsem se taky a bradou ukázala na Kováře. "On se jmenuje John Francis Kovář."
"Skvěle, takže můžeme vypadnout. Má tu něco na potápění a umí to?" zeptal se prakticky.
"Víc než jen dobře," uklidnila jsem ho.
John ten příznivý obrat v naší situaci nijak nekomentoval, ale když si připravoval potápěčské vybavení, přece jen směrem ke mně utrousil: "Nevím, jak jsi to udělala, ale dík."
"Jen trocha ženské taktiky," odpověděla jsem a opírala se ramenem o rám dveří do kajuty. Nemohla jsem se už dočkat, až zase skočím do chladné vody. On nebyl v nejlepší kondici, a tak jsem se musela zeptat: "Zvládneš ponor v tomhle stavu?"
"Ale jo," pokrčil rameny. "Půjde to. Jen potřebuju, aby někdo ke Stránské vzal i tohle. Nejlíp tak, aby se to nenamočilo."
Hodil mi záhadnou tašku.
"Když mi povíš, co v tom je," kladla jsem si podmínky.
"Moje bunda," řekl.
"To s sebou vážně všude taháš takhle neprodyšně zabalenou špinavou bundu?" nechápala jsem.
"Moje bunda s X-Hawkovou krví," upřesnil a já si v tu chvíli připadala jako pitomec. Jak to, že mě to nenapadlo?! Jana Stránská byla přece předním badatelem na poli genetiky! Co jiného by jí mohlo lépe posloužit proti Xaveriovi Hawkovi než jeho vlastní DNA?!
"Jsi geniální."
"Spíš praktický," pokrčil rameny. "A taky jsem pár let dělal jako soukromý detektiv, takže znám hodnotu důkazů."
"Jste připravení?" nakoukl dovnitř Herman.
"Skoro," dala jsem mu tašku a vysvětlila situaci. Pochvalně hvízdl a obsah tašky přemístil do jednoho ze svých stehenních vaků. Materiál vaku se poddal, pojal celý objem bundy a stlačil ji do velikosti penálu.
"Moje technologie," sdělil nám Herman, když viděl můj překvapený pohled. "A moje cesta k přežití. Nikdy jsem nevěřil na hráze z korálů. To my jsme se měli přizpůsobit změněným podmínkám, ne ony nám. Jenže Jana si prosadila svou, a tak jsem odešel z týmu a věnoval se svým představám. A jak se nám hodily, když za mnou před rokem přišla skoro s pláčem."
"To ty jsi zjistil, jak přeměnit člověka na mloka?"
"Jak udělat nutný evoluční krok?" opravil mě. "Ne, já jen Janě připravil zázemí, aby se z těch proměněných nestali novodobí neandrtálci. Vakcínu vyrobila ona. Já jí dal města, technologie a zbraně… stanovil jsem výběr a tempo rozšiřování našeho druhu."
"Ty únosy," Kovářovi to došlo dřív než mně.
"Vybíráme si, koho chceme mezi nás," přikývl. "Aspoň v první fázi. Na druhou snad nikdy nedojde."
"Co je druhá fáze?" zeptala jsem se.
"Kompletní proměna celého lidstva," řekl. "Ale všichni doufáme, že to nebude nutné. Byla by to, aspoň v tuto chvíli, katastrofa globálního rozsahu."
"Nějak to nechápu," zavrtěla jsem hlavou. "Vy přece útočíte na hráze a chcete, aby veškerou pevninu zaplavilo moře."
"Nesmysl," mávl rukou. "Jen chceme, aby lidé těm hrázím přestali slepě věřit!"

"Ale…"
"Teď ne," zarazil mě. "Na to bude dost času dole. Tady nejsme v bezpečí."
"Já můžu jít hned," řekl JFK. Oblékl se do neoprenu a na zádech měl vzduchovou lahev.
"Pak tedy pojďme," vyzval nás Herman a zamířil k okraji lodě. Ani se neohlédl a skočil. Já za ním a šplouchnutí mě ujistilo, že ani Kovář na nic nečekal.
Zatím ještě nikdy jsem nešla tak hluboko. Lákalo mě to a pokoušelo od samého začátku, to ano, ale pořád jsem se obávala, že pokud bych se tomu volání poddala, už bych se taky nemusela chtít vrátit zpět. Teď jsem se konečně uvolnila a použila všechnu sílu svého pozměněného těla - svaly se náhle nějak jinak a snadněji ovládaly a blány mezi prsty mým tempům dodávaly nečekanou razanci. Slaná voda mi proudila žábrami a zásobila krev dostatečným množstvím kyslíku. Byla příjemnější než sladká, jako by mi poskytovala víc než jen kyslík. Mé kluzké tělo hladce rozráželo vodní masu.
Letěla jsem jako šipka a křičela radostí, voda můj hlas měnila do podoby kolísavého volání. Nestarala jsem se o dva muže za mnou. Užívala jsem si to a přiznávám, že to nebylo tak úplně nepodobné orgasmu. Tušila jsem už dopředu, že jistě zažiju ještě mnoho stejně hlubokých ponorů, ale už nikdy to nebude takové jako teď, poprvé.
Jenže i na mé pozměněné tělo začal postupně doléhat tlak masy vody nad námi. Můj pohyb se zpomaloval, až se zdálo nemožné jít ještě byť i jen o jeden centimetr níž. Herman mě dohonil a společně jsme čekali na Kováře, který se k nám snášel o hodně pomaleji.
"Níž už nemůžu," řekla jsem a voda můj hlas opět zdeformovala, ale Herman mi rozuměl.
"Asi dvacet metrů pod námi je výtah, ochrání nás před tlakem," odpověděl a ukázal do šera. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila další ne nepodstatnou věc. Nejenže i já jsem mu rozuměla, ale také jsem viděla, i když kolem nás moc světla nebylo. John používal silný reflektor a ani tak se neorientoval tak jednoduše jako já. Možná se ke zraku přidávaly i další smysly, ale to jsem neuměla rozlišit. Pořád ještě jsem neznala všechny své možnosti.
John se k nám konečně připojil. Udělal nějaké gesto. Nechápala jsem, co chce. Zřejmě šlo o nějaký speciální pohyb, ale já neměla potápěčský kurz jako on. Zavrtěla jsem hlavou. Zvedl ruku a v jasném gestu naléhavě ukazoval vzhůru. Netušila jsem, jak jsme hluboko, ale vypadalo to, že má potíže. Herman na to ovšem nebral žádný ohled a rozhodně ukázal dolů. John odmítavě zavrtěl hlavou.
"Musíme mu pomoct," řekl mi Herman a popadl ho za ruku. Já ho vzala za druhou a táhli jsme ho stále níž. Naštěstí se nevzpouzel.
Dalším naším štěstím byla kabina výtahu, která na nás otevřená čekala jen o kousek dál. Sama bych o moc víc nezvládla, ale tak to asi bylo míněno. Jen hodně odhodlaný člověk, který věděl, co má čekat, se mohl dostat až sem. Když se za námi zavřely dveře, okamžitě se spustily pumpy a odčerpaly z kabiny vodu. Nesnesitelný tlak konečně povolil, jako by mi ze zad shodili tunové závaží. Do té doby jsem ani netušila, jak těžko se mi pohybuje a dýchá. John, jehož jsme už nedrželi, si vytáhl z pusy náustek od dýchacího přístroje a svezl se k podlaze. Vypadal, že si sáhl na dno svých sil.
"Myslel jsem, že chcípnu," ulevil si.
Kabina zamířila dolů.
Dlouho jsme beze slova klesali a já jen tiše vyhlížela ven malým průzorem, dokud se mi nezdálo, že tma pod námi je nějak bledší a jemně pableskuje.
"Co je to?" hlesla jsem.
Herman se ke mně připojil a na jeho tváři se objevil hrdý úsměv.
"Město mloků," odpověděl. "Postavené podle mého projektu."
Zpočátku nebylo vidět mnoho, ale postupně před mýma očima vyvstával tvar na bok položené ulity. Žádné hrany, jen oblé hladké tvary, spojené s mořským dnem tak pevně, že bylo na první pohled jasné, že zasahují i pod něj. Město halila jako opar matná záře, vycházela z několika panoramatických oken. Jinak se mlocí obydlí skrývala za pancířem kovu a betonu. Voda mě klamala při odhadu vzdálenosti i velikosti. Ty chodby byly obrovské, v každé z nich se mohl skrývat i několikapatrový dům.
"Jak jste to dokázali?" vydechla jsem úplně ohromená. "Kde jste na to vzali peníze?"
Herman byl pyšný na svou práci. Jen zářil. Město mloků představovalo jeho životní dílo. Jistě začal s výpočty a logistikou ještě na vysoké škole v rámci nějakého skoro nepravděpodobného projektu, ale jak se klimatické podmínky zhoršovaly, věnoval se tomu stále víc a víc, až ve své posedlosti dopracoval každý detail. A pak ho oživil.
"Jak už jsem říkal, první proměněné mloky jsme si důkladně vybírali," odpověděl. "Museli mít buď schopnosti, nebo znalosti, nebo finance. Museli jsme tohle město vybudovat během velmi krátké doby, takže jsme potřebovali ohromné zdroje - lidské i peněžní. A dokázali jsme to."
"Ale proč?" ozval se JFK. "Proč to všechno, když hráze z korálů dokážou čelit klimatu stejně dobře a bez nutnosti změny životního stylu? A proměny?"
"Jen zdánlivě," podotkl. "A jen se to ještě neví."
Kabina výtahu sestupující k městu byla naváděna do samotného středu osídlení, který tvořil jakýsi nízký vrcholek. Pevná střecha pod námi se otevřela a my zajeli do tubusu vyplněného vodou. Opět jsme čekali, až se přečerpá voda.
"Ve městě je taky souš?" překvapilo mě to. "Nebo jste jen připravení na suchozemské návštěvy?"
"Ve městě je spousta souše a spousta vody," vysvětlil Herman s úsměvem. "Nezapomínej, že jsme obojživelníci. Kromě toho jsme se všichni narodili jako lidé a vychovali nás jako lidi. Máme různé lidské návyky, a abychom se cítili pohodlně, potřebujeme k jejich uspokojování suchou zemi. Zkus si třeba uvařit a vypít hrnek kávy pod vodou. Jestli někdy přijdou nějaké další generace mloků, začne se to tady možná víc měnit. Ale to by se nejdřív musela hodně změnit naše technologie, většinu našich přístrojů a systémů dlouhodobý pobyt ve slané vodě ničí."

Hladina rychle klesala a brzo jsme mohli z výtahu vyjít ven.
Díky čarokrásnému pohledu zvenku jsem uvnitř podvědomě očekávala tak nějak totéž a o to víc mě tmavá a ponurá prostora za dveřmi vyděsila. Kopule se klenula tak vysoko, že nebyla ani vidět, a voda, jíž jsme se brodili, páchla. To nejhorší ale mělo teprve přijít.
Od výtahu se táhla asi dva metry široká ulička a tu lemovaly klece. Tedy ony to ve skutečnosti byly cely jak vystřižené z filmu, ale první dojem se přebíjí těžko. V každé z nich seděla, ležela nebo postávala nalepená u mříží vyčerpaná a k smrti vyděšená lidská bytost.
"Kdo je to?"
"Zapomněla jsi na ty unesené?" odpověděl mi otázkou.
Znovu se mi ostře vybavily mé vlastní pocity, když jsem čekala na smrt. Nad lidmi v klecích již byl vyřčen ortel, nemohli uniknout, ale i když jsem věděla, že se nemají čeho bát, protože proměna je nádherná, tohle se mi nelíbilo.
"Proč nejsou v nějakém důstojnějším prostředí?"
"Snaží se utéct nebo nás poškodit," řekl Herman, "což je v konečném důsledku totéž. Dřív to tu vypadalo líp. Teď už se tím moc nezabýváme. Nemá to smysl, jsou tu vždycky nejvýš pár dní. Bezpečnost je důležitější než jejich pohodlí."
"Mluví s nimi vůbec někdo?"
"Každý příchozí dostane informační brožuru," zněla lhostejná odpověď. "Stejně je nepřesvědčí. Naše důvody začnou chápat až po proměně. Ale i tak lepší pozdě než nikdy."
No, aspoň vědí, co se s nimi děje, pokusila jsem se odehnat pochybnosti.
Za přetlakovými dveřmi nás ale překvapil úplně jiný svět. Tamto bylo vězení, tady lidé-mloci žili, bydleli a tvořili. Z každého kousku prostředí na nás dýchalo, že tohle je skutečný domov. Budovaný s láskou, pílí a obezřetností. Bylo tu čisto a vonělo to tu mořskou solí a rybinou. Každá ulice byla rozdělená na dvě části. Jednu polovinu zabírala obdoba lidských silnic a chodníků a tu druhou asi dva metry hluboký kanál. Voda vůbec byla všudypřítomná - bazény, kašny, potoky a strouhy, vodopády a akvária jsme nacházeli na každém kroku, ale jinak mi město mloků až dojemně připomínalo České Budějovice, odkud jsem pocházela, nebo jakékoli jiné menší město současnosti.
Herman nás nechal stát na malém náměstí a zašel k veřejnému počítačovému terminálu. My jsme zatím sledovali ruch kolem. Přestože nás uklidňoval, tak nějak podvědomě se mi na něm zdálo něco nepřirozeného.
"Žádní starci a žádné děti," shrnul to JFK.
"Ne, zatím ne," souhlasil Herman, který se vrátil. "Ale jen dočasně. Pro staré lidi a děti je proměna prozatím smrtelná, jejich slabý organismus ji není schopen zvládnout, ale Jana na tom intenzivně pracuje. Potřebovali bychom spoustu lidí, které necháváme být, protože mají malé děti nebo jsou nemocní."
"Aha," přikývl JFK a z jeho hlasu zněl jasně nesouhlas.
"Naše důvody nás omlouvají," reagoval na to Herman.
"To jako že účel světí prostředky?"
"Tak nějak," Hermanův hlas byl led sám. "Jana si s vámi promluví hned, jestli se na to cítíte."
"Ale ano," kývl Kovář. "Vždyť proto jsme tady."
Pro mě i pro Hermana by bylo nejjednodušší skočit do plaveckého kanálu a k laboratoři Stránské doplavat, ale kvůli Johnovi jsme využili suchou cestu. Trvalo to sotva dvacet minut a byli jsme na místě. Trochu mě udivila důkladná ostraha objektu, ale Herman to vysvětlil tím, že i nedbalost nebo lehkomyslnost u tak závažného výzkumu může být nebezpečná, a tak je třeba dohlížet na dodržování pravidel.
I uvnitř budovy, stejně jako na ulicích, se nacházela spousta vodních nádrží a bazénků, kterých mloci hojně využívali. Dýchalo se mi dobře, vzduch měl vysokou vlhkost. Od Hermana jsem se dozvěděla, že podzemní patra všech domů jsou pro pohodlí zcela vyplněná vodou.
Pracovna Stránské vyhlížela sterilně a chladně, to mě trochu překvapilo, protože já měla spíš tu zkušenost, že čím silnější tvůrčí duch, tím větší bordel kolem sebe vytváří, mě nevyjímaje. V Carlově pracovně kupříkladu něco našel jedině on sám, nikdo jiný neměl šanci. Vždycky mě dost děsila představa, že ho budu muset zastupovat delší dobu než týden a budu se v tom nepořádku muset zorientovat.
Stránská sama mě proti tomu nepřekvapila vůbec. Pokud se dalo soudit, před proměnou to byla štíhlá a drobná blondýnka, měla krátké vlasy a pronikavé zelené oči. Byla zkrátka dost atraktivní na to, aby Pasquala svedla. Nepochybovala jsem, že ho svedla, protože v době, kdy s ním spala, už musela vědět, že ho také promění. Právě o to jí zřejmě šlo.
"Kdo jste?" zeptala se místo pozdravu a upřela udivený pohled na JFK. "Kde je Pasquale?"
Herman se jí zřejmě zmínil, že s ní chce mluvit muž z Agentury, ale opomněl zdůraznit, že ještě není proměněný.
"Pasquale De Cato je mrtvý," řekla jsem.
Její reakce byla nečekaná, ruce jí samovolně vylétly k hrdlu a z otevřených úst se vydral nějaký nesrozumitelný chropot. Předpokládala jsem u ní chladný kalkul a snahu De Cata kontrolovat, ale zdálo se, že mezi nimi šlo o víc, aspoň z její strany. Pasquale nebyl můj typ, ale její evidentně ano.
"Jak?" hlesla. "Co se stalo?"
"Když se začal proměňovat, nebyla v dosahu žádná voda," odpověděla jsem.
"Ale on se měl vrátit ještě před proměnou… měl být se mnou… slíbil mi… já na něj čekala…"
Jenže byl se mnou, pomyslela jsem si, ale nahlas jsem řekla: "Zdržely ho pracovní povinnosti. Myslel si, že na něj jde jenom chřipka, a nevěnoval příznakům pozornost. Je mi to líto."
Stejně jí to došlo: "Vy jste jeho… vy jste… ten parchant… proboha!"
"Je nějaký způsob, jak Nikitinu proměnu zvrátit?" zeptal se Kovář.
Podívala jsem se na něj jako na blázna, ale on za to nemohl. Samozřejmě předpokládal, že o to pořád ještě stojím,

protože nemohl zakusit ten povznášející pocit správnosti v mém novém životě.
"Ne, není," odpověděl místo úplně paralyzované Stránské Herman. "Zpětná proměna nebyla nikdy v plánu. Nikdo se tím nezabýval ani teoreticky."
"Ale mohli byste to zkusit," orodoval za mě John. "Tohle je přece jen výjimečná situace."
"Je to stejná situace jako u většiny ostatních," řekl rozhodně Herman. "Jen málokdo z nás tu plánoval být, všichni ostatní svou novou existenci prostě přijali po vnucené proměně. Navíc teď máme jiné starosti. Jak už jsem ti říkal, Jani," obrátil se na bledou Stránskou. "Xaverius Hawk je zpět a hledá tě."
Chvíli vypadala, že mu nerozumí ani slovo, asi pořád ještě byla v šoku ze zpráv o Pasqualovi, ale pak potřásla hlavou a její rysy ztvrdly. Uměla se ovládat líp než já.
"Posaďte se a probereme to," ukázala na dvě volná křesla u konferenčního stolku. Herman zůstal stát. "Musíte nám říct všechno, co víte, abychom se na Hawka mohli připravit. Bylo mi od začátku jasné, že si to jen tak nenechá líbit."
"Co si měl nechat líbit?" zajímalo Kováře. "Jak jste se s ním vůbec seznámila? Co vás spojuje?"
"Trochu to zkrátím," Jana Stránská navyklým pohybem urovnala štůsek papírů před sebou. Začínalo mi docházet, jak asi vzniká nepřirozený pořádek v její pracovně.
"Asi před pěti lety už bylo jasné, že globální oteplení značným způsobem změní poměry souše a moře na Zemi a že lidstvo klimatické změny není schopné zvrátit. Nejen já jsem tedy už od školy pracovala na biotechnologiích, jež by nám umožnily přežít. Spolupracovala jsem tady s Milanem Hermanem a zabývali jsme se možností genetických úprav, které by lidem usnadnily adaptaci na nové prostředí. Ale jednoho dne mě navštívil Xaverius Hawk a řekněme, že mi velmi pomohl s vývojem korálu solnosytého. De facto byl jeho autorem. Chtěl však zůstat v ústraní jako tichý společník. Já měla dostat společenské uznání a slávu, on peníze. Celkem jsem to chápala, vzhledem k jeho znetvoření…"
"Vy jste viděla jeho tvář?" to mi vyrazilo dech.
"Ne, ale proč by ji jinak zakrýval?" odpověděla otázkou a hned pokračovala dál, trochu uspěchaně, jako by jí ta zpověď pomáhala odvádět myšlenky od Pasqualovy zrady a smrti. "Dohodli jsme se a moje a jeho technologie změnily náš svět během čtyř let k nepoznání. Jako lidstvo jsme přežili a dokonce jsme na tom byli i lépe. Jen mně korály nedávaly spát. Pořád mě trápila jakási nutkavá představa, že jejich genetická struktura je něčím zvláštní… riskantní. Stala se z toho moje nová posedlost a pak jsem to našla. Objevila jsem drobný genetický defekt, stačilo jen málo a korály mohly začít hynout a rozpadat se lavinovou rychlostí. Ten defekt byl úmyslný, ukrytý tak, aby se korál jevil v pořádku. Odhalila jsem Hawkovu lest. Jeho želízko v ohni. Doteď nevím, jestli má v úmyslu celou Zemi zničit nebo nás chce jen vydírat a ovládat prostřednictvím takové hrozby."
"Vsadil bych na to druhé," poznamenal JFK. "Kdyby vás chtěl zničit, už dávno by to udělal. Je to v jeho možnostech, to mi věřte."
"I já si to myslím, ale nakonec je to jedno, moje rozhodnutí Hawkova motivace ovlivnila jen málo," řekla Stránská a najednou působila staře a unaveně. Byla na ní znát každá probdělá noc, výčitky svědomí jí do tváře vyryly zatím ještě mělké vrásky. "Byla jsem hloupá a naivní a až příliš jsem toužila po úspěchu a ocenění, než abych si dřív položila otázku, o co Hawkovi skutečně jde, a pak už bylo pozdě. Měla jsem jedinou naději. Doufala jsem, že tady Milan se našeho projektu nevzdal tak snadno jako já. Koneckonců právě kvůli tomu jsme se rozešli ve zlém. Vyhledala jsem ho, omluvila se a pomohla mu v rámci svého oboru. Zatímco on shromažďoval proměněné mloky, stavěl naše město a budoval zázemí, já jsem s Hawkem hrála o čas. Tolik jsem se bála, že udeří dřív, než budeme připraveni přežít jinak. Hledala jsem stále další a další možnosti jeho korálu, aby jej lidstvo mohlo ještě víc využít, a tím jsem mu nad lidmi dávala do rukou stále větší moc. V jeho očích jsem až do minulého týdne pracovala pro něj."
"A Pasquale?"
"To byla naprostá náhoda," mínila Stránská.
"Možná ne," zapochyboval Kovář. "Agentura nejspíš měla tušení, že by váš svět mohl X-Hawka zajímat, a snažila se vybudovat si tu základnu dřív, než se objeví. Tím by dávalo smysl i to, že tentokrát ten parchant jen opatrně tahal za nitky. Nechtěl sem přitahovat naši pozornost. Chtěl Agenturu předběhnout, a to se mu taky povedlo."
"Ne tak úplně," reagoval na to dotčeně Herman. "Teď nás zničením korálů už nemůže ani vydírat, ani zahubit. Lidstvo přežije, i když jen v této pozměněné podobě. A on si to uvědomuje."
"Uvědomuje si to až moc dobře," přikývla Stránská. "Když se objevily první únosy a existenci mloků potvrdila celá řada očitých svědků, kontaktoval mě, abych mu zjistila, jak se mloci vyvinuli, co proměnu spustilo a jaké mají skutečné schopnosti a genom. Prostě chtěl najít způsob, jak si je podmanit. Nemohl tušit, že já už dlouhou dobu s mloky spolupracuju a že se brzy hodlám sama proměnit. Měl spoustu krásných řečí, že je to jen kvůli obraně lidstva před nepřítelem v podobě nového druhu. Dovede být velmi přesvědčivý, když chce."
Tak s tím jsem musela souhlasit. Lord Hawk měl velké charisma a nemusel se uchylovat k násilí, aby dosáhl svého.
"To jen potvrzuje naši domněnku, že mu nejde o to tuhle Zemi zničit, ale kontrolovat ji," řekl zamyšleně JFK. "A jakmile mu dojde, že tady nejde o žádnou spontánní evoluci, ale o vaši práci, profesorko, máme na krku velké problémy."
"To si uvědomuju," přikývla Stránská. "Proto jsem taky chtěla s žádostí o pomoc kontaktovat vaši Agenturu. Jen jsem neměla odvahu Pasqualovi všechno svěřit před proměnou. Nebyla jsem si úplně jistá, jestli je tím, za koho se vydává, taky to mohl být špeh, kterého na mě Hawk nasadil. Měl se ke mně ale vrátit včas, jeho smrt jsem si nepřála, to mi musíte věřit. Plánovala jsem, že spolu odejdeme sem a že díky němu se mi podaří navázat spojenectví proti Hawkovi s vaší Agenturou. Teď už je na to ale asi pozdě."
"Možná ne. Zvládneš to?" obrátil se na mě JFK.
"Ptáš se mě, jestli v těchhle podmínkách dokážu vytvořit průchod?" upřesnila jsem si.
"Přesně tak," kývl.

"Nevím," přiznala jsem. "Musela bych se podívat, jaké tu mají vybavení, a určitě bych potřebovala pár lidí k ruce."
"Dostanete je," souhlasila Stránská. "Snad se s vašimi lidmi spojíme včas. A snad budou ochotní nám pomoct."
"Pro případ, že ne, je tu pořád ještě ta X-Hawkova DNA," připomněl Herman a vytáhl z vaku zakrvácenou bundu.
Při pohledu na ni Stránská doslova ožila. Vyskočila a vzala si ji od něj jako nejvzácnější poklad.
"Úžasné," zašeptala. "Usilovala jsem o to několik měsíců, ale nikdy se mi nepodařilo jakýkoli Hawkův vzorek získat. Tohle je možná ještě lepší než pomoc zvnějšku."
"Jen tak rychle neohrnujte nos," zamračil se JFK. "X-Hawk je silný soupeř a nemáte žádnou jistotu, že vám jeho DNA k něčemu bude."
Ale já už věděla, že ano. Nadechla jsem se zhluboka pachu, který se z oděvu uvolnil, a zatočila se mi hlava. Jako bych se znovu dívala do X-Hawkových očí a za zúženými zornicemi viděla modré peklo. Doutnalo tam a natahovalo se ke mně. Pohlcovalo mě v temném víru, jako bych padala do sametové hlubiny.
Stránská určitě něco najde. Xaverius Hawk nebyl obyčejný člověk a svou masku nenosil kvůli znetvoření.
Ten pocit byl tak silný, že mě úplně pohltil. Místnost kolem mě rotovala tím rychleji, čím hlouběji jsem se pohledem vpíjela do jeho očí v mých vzpomínkách. Ztrácela jsem sama sebe, těžko se mi dýchalo.
Nikito, dolehl ke mně jeho podmanivý hlas a já ztratila vědomí. Má poslední myšlenka byla, že přijde. Že přijde už brzy. Přijde si pro mě.
ÚTOK
Na ten intenzivní pocit jsem nezapomněla ani po procitnutí, vybavoval se mi s takovou naléhavostí, že jsem se večer bála ulehnout na lůžko, aby se ta nutkavá představa opět nevrátila, až nade mnou převezme vládu podvědomí. Ale nikomu jsem se s tím nesvěřila. Měli by mě za blázna, já sama jsem to považovala za výplod mysli, vystavené v posledních dnech příliš velkému stresu.
V noci se mi naštěstí nic nezdálo a druhý den jsem se vrhla na dobře známou práci, což mi poskytlo žádoucí vyrovnanost a jistotu. Zabývala jsem se něčím, co mě hluboce uspokojovalo, a na nějaké záchvaty bujné představivosti jsem neměla čas.
Věděla jsem, že John pomáhá mlokům s přípravou na útok a věří, že X-Hawk přijde brzy. Každý den se chodil ptát, jak jsme pokročili, ale teprve pátý den jsem mu mohla oznámit částečný úspěch. Podařilo se nám vytvořit stabilní průchod na naši Zemi a udržet ho dostatečně dlouho, abychom mohli poslat pouzdro se zprávou a s žádostí o pomoc. Teď už jsme buď mohli jen čekat, až se o zbytek postará Agentura, nebo dál pracovat a sami dosáhnout pole velikosti a stability nutné pro průchod člověka. Shodli jsme se na tom druhém. John byl mezi Kováři rovnováhy pořád ještě oficiálně persona non grata a tak jako tak bude potřebovat zmizet, než přijdou nebo než se provalí, že z něj přece jen nebude mlok. Aspoň to jsem mu dlužila.
Po prvotním úspěchu se stabilním průchodem se už jednalo jen o mravenčí piplavou práci s laděním a odfiltrováním rušení a přísunem přesného množství energie, kolísajícího podle von Wonderovy křivky paralelních průlomů. Úspěch byl otázkou hodin, maximálně dní. Ale i tak jsem dál v prostorách přidělených k práci trávila všechen volný čas kromě spánku.
Stránská na tom, aspoň co se mi doneslo, nebyla o nic lépe. I ona věnovala práci každou minutu. Byla jsem zvědavá, co zjistí, protože jsem cítila, že půjde o něco zásadního. Ostatní jen doufali, ale já se stále nemohla zbavit nutkavého pocitu, že v X-Hawkově krvi je ukryto velké tajemství, i když jsem se bála o tom s kýmkoli promluvit, aby mě neměli za blázna.
"Nikito?" John mě vyrušil uprostřed práce šestý den.
"Jak jste na tom?" odtrhla jsem se od klávesnice a monitoru. Za bezpečnostním sklem se před chvilkou zhroutila anomálie o průměru sedmdesáti centimetrů. Potřebovala jsem si na chvíli odpočinout, takže jsem jeho příchod vítala.
"Myslím, že líp se v místních podmínkách připravit nemůžeme," pokrčil rameny. "Agentura se pořád ještě neozvala?"
"Ne," potřásla jsem hlavou. "Nechápu, co se děje."
"Třeba se ta zpráva nedostala do těch správných rukou," nadhodil a zároveň mi podal nové pouzdro.
"Chceš abych to poslala znovu?"
"Jo," přikývl. "A každou hodinu další."
"Na to nemáme dost energie," namítla jsem.
"Ale tohle poslat můžeš?" ujistil se.
"Jasně," kývla jsem a podala pouzdro jednomu ze svých pomocníků. Pak jsem si opět přitáhla klávesnici a rychle spočítala, kdy máme šanci otevřít další průchod pro poslání zprávy.
"Za hodinu," řekla jsem Johnovi.
"Bezva, nedáme si zatím kafe?"
Naprogramovala jsem přístroje a požádala svého pomocníka, aby pouzdro poslal sám, pokud se nevrátím včas, a pak jsem se zvedla a následovala Johna ke dveřím.
"Zítra budu docela v úzkých, ať už X-Hawk dorazí nebo ne," prohodil, když jsme volným krokem kráčeli k bistru, které sloužilo všem pracovníkům výzkumného centra. "Jestli se ti to nepovede, budu odsud muset zmizet tím výtahem."
"Copak ty se k nám opravdu nechceš přidat?" popíchla jsem ho.
"Ani když vidím, jak moc ti to sluší," vrátil mi to.
Zasmála jsem se a nalila si plný hrnek černé kávy. Málo jsem spala a tu dávku kofeinu jsem potřebovala jako sůl. Pak jsme zamířili k volnému stolku. Mohli jsme si vybírat, místnost byla skoro prázdná. Všichni měli jiné starosti než vysedávat a bavit se.
"I tak bych měl zmizet, než dorazí naši," promluvil znovu JFK.
"Já nevím, Johne," potřásla jsem hlavou. "Nevidíš to prostě jen moc černě? Samozřejmě vím, že ti Agentura z různých

důvodů jde po krku, ale jen díky tobě dostanou šanci X-Hawkovi zabránit podmanit si nebo dokonce zničit tenhle svět. Mohli by si uvědomit, že lidi jako ty Agentura potřebuje, a přehodnotit svůj postoj."
"Agentura takové, jako jsem já, možná potřebuje, ale mnoha vlivným lidem v ní jsem trnem v oku nejspíš právě proto."
"Myslíš, že někdo z nich spolupracuje s X-Hawkem?" vyrazil mi dech.
Ano, jistě, donášela jsem na něj, ale že by někdo vědomě spolupracoval s Xaveriem Hawkem, to mi připadalo jako fantasmagorie. Vždycky jsem byla přesvědčená, že je vedou podobné důvody jako mě - jistota, že John pracuje špatně a je nespolehlivý a svým kolegům nebezpečný.
"Já nevím, Nikito," odpověděl upřímně. "A i kdybych to věděl, tobě bych to nevykládal. Bez urážky."
"Proč ne?" trochu mě to urazilo.
"Protože když mluvíš o Kovářích rovnováhy, říkáš zásadně oni, a když mluvíš o mlocích, říkáš my," pronesl klidně. "A taky by takové informace zrovna neprospěly tvému zdraví."
Mlčela jsem. Měl samozřejmě pravdu, ale i tak se mě to dotklo.
"Takže, zvládneš to do zítřka nebo ne?" vrátil se na samý začátek našeho rozhovoru.
"Ale ano," přikývla jsem. "Možná by se ti podařilo projít už teď, ačkoli to bych riskovala jen ve stavu nejvyšší nouze."
"To potěší, vědět to," usmál se.
"Můžu tě poslat kamkoli, ale musím mít nějaké specifikace světa, kam se chceš dostat," upozornila jsem ho.
"Ty jsou tady," poklepal si ukazovákem na spánek.
"Tak jo."
Vzala jsem hrneček a děkovala osudu, že mloci nejsou odkázáni jen na produkci potravin z moře, ale dokážou si některé luxusní zboží obstarat i na souši. Zhluboka a s potěšením jsem se napila. Káva však byla silná tak, že hořkost přecházela do kyselé až palčivé chuti. Jen s největším úsilím jsem polkla, ale tekutina mi spálila hrdlo, jako bych pozřela jed. Udělalo se mi nevolno a zatmělo se mi před očima.
"Nikito?"
Cítila jsem, že padám na zem, ale nedokázala jsem se pohnout, ztratila jsem vládu nad svými údy i jazykem. Před očima jsem měla jen šedou clonu s černými pablesky, které se vlnily a klouzaly a vytvářely tak proměnlivou tvář v masce. Z masky na mě hleděly hluboké oči a vpíjely se do mých, jako bych byla kotva, která jejich vlastníka přitahuje na stále se zkracujícím laně.
Nikito.
"Nikito!"
Úder do tváře mě odtrhl od vidiny, ale já věděla, že je pozdě.
"Je tady," vydechla jsem do tváře Kováře, který se ke mně s obavami skláněl.
"Co je ti? Jsi úplně zelená."
Snažila jsem se rychle získat ztracené síly, abych to mohla vysvětlit. Už mi nezáleželo na tom, co si o mně kdo pomyslí, ani jestli mě svěří do rukou psychiatrům jako blouznící hysterku. Pokud byly mé vize pravdivé, nacházel se X-Hawk nebezpečně blízko. Nemohla jsem mlčet a riskovat, že na to všichni doplatí.
"Viděla jsem Xaveria Hawka," řekla jsem o něco silnějším hlasem. "Já… myslím si, že je někde blízko. Neumím to vysvětlit, ale cítím to tak silně, že se mi až dělá mdlo."
Viděla jsem zřetelně jeho pochybnosti, ale pak zřejmě došel ke stejnému závěru jako já. Pokud jsem byla blázen, nikomu neuškodí, když se to prověří, a pokud ne, může to být jedině ku prospěchu.
Pomohl mi vstát a rozběhli jsme se ke kontrolnímu a bezpečnostnímu centru, kde kamery zabíraly celé okolí podmořského města a vyhledávaly případnou hrozbu. Vpadli jsme dovnitř jako velká voda a mloci, kteří tam pracovali, se na nás udiveně ohlédli. Zdálo se, že jen rušíme líný klid odpolední služby.
"Stalo se něco, Johne?" zvedl se ze židle jejich velitel.
Už samotný fakt, že ho jako člověka prostě nevykázal, udivoval, ale respekt v tónu oslovení vyrážel dech. Mohla jsem jen tušit, čím si je Kovář za ten týden získal, ale to tušení mi nahnalo do tváře stud za to, jak jsem o něm sama ještě nedávno smýšlela.
"Myslíme si, že X-Hawk je někde poblíž," řekl JFK.
"Nikde se nic nehne," ujistil ho muž. "Ale ještě jednou to prověřím. Odkud máš tu informaci?"
"Nikito?" obrátil se na mě Kovář.
Nevím, co po mně chtěl, ale mohla jsem udělat jen jedno. Cíleně si v mysli vybavit obraz lorda Hawka a doufat, že to bude fungovat samo.
Fungovalo to dokonale, snad až příliš. Udělalo se mi zase tak zle, až jsem padla na kolena, protože mi slabost podlomila nohy. Tentokrát jsem viděla celou jeho postavu, kráčel ke mně a plášť mu nadouval neviditelný vítr, jako by ho nesl blíž na křídlech temnoty.
"Bože, ochraňuj nás!" zakřičel někdo.
"Tamhle je další!" ozval se odněkud zleva hlas plný paniky.
"Zaměřil jsem ještě dvě ve vzdálenosti pět set metrů!"
"Nad námi se otevírá další!"
Nic jsem neviděla, i ty vyděšené hlasy ke mně pronikaly jako přes silnou deku. Měla jsem u sebe Jeho, On ke mně vztahoval ruce a já už věděla, že stačí natáhnout své paže a budeme spolu a už nás nic nerozdělí. Že tak to má být, tak jedině je to správné.
"Nikito!" někdo se mnou prudce zacloumal a pak mě udeřil do tváře. "To stačí! Přestaň! Ať už děláš cokoli, vede ho to přímo k nám!"
Vytrhla jsem se z živého snu. Bylo mi strašně zle, naposledy jsem se tak příšerně cítila, když jsem se v osmnácti opila na

nějaké podezřelé akci a pak se druhý den ráno probudila nahá ve vaně v cizím bytě.
Pokusila jsem se zamlžený pohled zaostřit na Johna, který mě pustil, hned jak se přesvědčil, že jsem zase při sobě, ale mé oči k sobě přitáhly monitory bezpečnostního systému. Na každém druhém se jako chřtán obrovské nestvůry otevírala anomálie zvící patrové budovy. Cokoli projde, bude strašné.
"Zaměřte ústí a vypalte do nich hlavice ZC 12!" vydal rozkaz velitel kontrolního centra.
"Ne," chtěla jsem zakřičet, ale vyšlo ze mě jen sotva srozumitelné zachraptění. Naštěstí John stejně dobře jako já věděl, jak kritické množství energie by se uvolnilo po takovém zásahu.
"Ne, to by nás vzalo s sebou!" zarazil ten nesmysl. "Počkejte, až X-Hawk úplně projde, a pak ho zaměřte."
"Slyšeli jste," přijal velitel jeho radu.
S nejvyšším úsilím se mi podařilo zvednout se a na třesoucích se nohách dojít k jedné otočné židli. O ni jsem se s úlevou opřela a stejně jako všichni ostatní jsem bez dechu zírala na široká zívající ústí, která se hluboko pod vodou vlnila v rudém oparu. Jen okrajově jsem zaregistrovala ječící sirény a varovný hlas z každého rádia: "Pozor, pozor, bojový poplach!"
V prvním průchodu se něco mihlo a vysokou rychlostí ven vylétla střela.
"Pal!" ten rozkaz snad ani nebyl třeba, my všichni jsme si až příliš silně uvědomovali, že ani naše proměna nás nedokáže ochránit před tlakem na mořském dně. Jakýkoli zásah, který poruší pevné stěny našeho úkrytu, nás zabije.
I z dalších ústí se střely jen sypaly. Bylo pouze otázkou času, kdy některá projde naší obranou a exploduje na povrchu města. Věděla jsem, že skafandrů není dost pro všechny. Byl tu samozřejmě ještě kryt, ale komu by se chtělo riskovat, že uvízne hluboko pod mořem zasypaný tunami stavebního materiálu bez naděje na rychlou pomoc?
"Cos to sakra udělala?" zasyčel mi do ucha Kovář. "Proč jsi nikomu nic neřekla?!"
Jak jsem mu to měla vysvětlit? Copak mě mohlo napadnout, že živé sny o X-Hawkovi našeho nepřítele dovedou přímo k nám? Vědec ve mně jakékoli paranormální zkušenosti vždycky odmítal jako výplody labilního mozku.
"Minul jsem!" vykřikl někdo.
Všechno se na okamžik zastavilo.
"Úder na sekci 12-45-52! Varujte je!" vydal příkaz velitel. "Ať okamžitě evakuují. Náraz za osm sekund. Zavírám tlakové dveře!"
Za osm sekund ti nešťastníci neměli šanci ohroženou sekci opustit. Osm sekund jim nestačilo ani na modlitbu. Ale kdyby se dveře ihned neuzavřely, ztráty nejen na životech by byly mnohem větší. S hrůzou jsem na monitoru bezpečnostní kamery sledovala vyděšené lidi, jak po hlášení strnuli, neschopní pohybu, neschopní aspoň se zorientovat, kterým směrem se nachází únik. Jen ti, co zrovna procházeli kolem vrat, dokázali na poslední chvíli proskočit svírajícími se čelistmi, ti ostatní byli odsouzeni. Někdo začal ječet, ale ještě než se panika rozšířila, střela dopadla na plášť.
Zavřela jsem oči, nechtěla jsem se na to dívat.
"Nevybuchla," řekl někdo udiveně a já oči zase otevřela. Nic se nezměnilo, jen dveře v sekci 12-45-52 se začaly zvolna otevírat.
"Jsou to atrapy," pronesl překvapeně John.
"Atrapy?" opakoval nevěřícně velitel. "Ale proč?"
"Nechtějí nás zničit, jen vyčerpat naši obranu," řekl už jistějším tónem Kovář. "Zastavte krycí palbu."
"To nemůžu riskovat, jestli se mýlíš…"
"Nemýlím se!" Johnův hlas zněl rozhodně. "Na jak dlouho ti při takhle intenzivním útoku ještě bude stačit munice?"
"Deset minut maximálně," odhadl to velitel.
"A pak?"
"Ani on nemůže takový útok držet donekonečna," mínil velitel.
"Nikito?" podíval se na mě John.
"Teoreticky může," řekla jsem slabým hlasem. "Nevíme, odkud se ty průchody otevřely, ani jaké má energetické možnosti. Klidně nás takhle zvládne ostřelovat dva dny."
"Vykliďte sekci 12-45-52," rozhodl se velitel. To bylo nejjednodušší a nejrychlejší, stejně tam po prvním planém poplachu skoro nikdo nezůstal. "Až bude prázdná, zavřete dveře a přestaňte ji krýt."
JFK spokojeně přikývl. Během minuty už bylo jasné, že nešlo o závadu na střele, jež prošla naší obranou. Nevybuchla ani žádná další, kterou jsme teď již úmyslně pustili na pokusnou sekci. Střely sypající se na město z průchodů neobsahovaly žádné výbušniny a nebyly způsobilé nám jakkoli ublížit. Naše palba ustala.
"Co bude teď?" vydechl jeden z mužů obsluhy raket, pot z něj jen lil, asi právě zažil ty nejpernější chvilky svého života.
"On se ozve," odpověděl Kovář a já s ním bezvýhradně souhlasila.
Jedno otevřené ústí doslova zčernalo obrovskou procházející hmotou. Bez dechu jsme se dívali, jak se vynořuje bojová ponorka. Z ostatních ústí následovaly další. Sotva vklouzly do našeho prostoru, průniky se uzavřely.
"To je průser," komentoval to někdo.
"Ještě ne," potřásl hlavou JFK.
"Připravte se k palbě, zaměřte cíle," padl rozkaz.
"Je jich moc. Neposlechneme si raději, co chce?" ozval se hlas Jany Stránské. Ani jsem si nevšimla, kdy se s velínem spojila.
"Nechtějí nás poškodit, protože máme něco, po čem jdou," odpověděl velitel. "To je naše výhoda, my se na nic a na nikoho ohlížet nemusíme."
"Třeba bychom se dohodli," nadhodila Stránská.
"To sotva," vložil se do debaty i Herman, který právě dorazil. "X-Hawk tu stojí jen o jedno - o tebe. A tebe mu

nevydáme."
"Pal!" velitel se rozhodl na konec diskuze nečekat. K ponorkám, plujícím kolem města jako číhající žraloci, zamířily klikatí hadi našich torpéd. Bez dechu jsme čekali. Náhle před každým torpédem voda zrudla, zavířila a pak ho spolkla kapsa nového průchodu. Otevřely se jich desítky najednou a trvaly jen pár sekund. Dost na to, aby pohltily naši střelbu a ochránily X-Hawkovy ponorky.
"To není možné," vrtěla jsem hlavou. Nikdo na světě nemohl ovládat tuhle technologii s takovou precizností a tak lehce.
"Žádají o spojení," řekl někdo do šokovaného ticha pohřebním hlasem.
"Povolit," rozhodl Herman.
Objevil se lord Hawk osobně. Ležérně se opíral o nějaký pult na palubě jedné z ponorek a na rtech mu hrál výsměšný úsměv.
"Taková hloupost," zahrozil na Hermana prstem jako na zlobivého kluka.
Potlačila jsem úsměv. I když jsem se spíš měla bát, připadal mi neodolatelný.
"Co od nás chcete?" vyštěkl Herman.
"To už je lepší řeč," pochválil ho X-Hawk. "Nic zvláštního, jen to, co mi patří. Nikitu Bernstein."
"My své lidi zločincům nevydáváme," vzepřel se Herman okamžitě.
"Taky si pro ni můžu dojít," varoval ho X-Hawk. "Ale to vás bude bolet."
"Nezaútočíte na město, protože ona by zahynula s námi."
"To je situace, to je situace," vrtěl hlavou X-Hawk. "No když to nejde jinak…"
Spojení vyhaslo.
"Musíš ihned odtud!" zareagoval Kovář. "Viděl tě tady při tom rozhovoru, ví, kde tě hledat."
"Do města se nedostane, aniž by ho zničil, a zničit ho nemůže," na to sebejistě Herman.
"Ty idiote!" rozzlobil se Kovář. "To jsi neviděl, co udělal s vaší obranou? Dostane se sem, kdykoli se mu zachce a kamkoli se mu zachce! Stačí mu pár průchodů z jeho ponorky přímo sem k nám a nemusí ho zajímat voda ani tlak!"
Popadl mě za ruku a táhl mě s sebou na chodbu.
"Kam mě vlečeš?" vydechla jsem za běhu.
"Na to nejbezpečnější místo tady, o kterém X-Hawk nemá ani tušení. Aspoň doufám," řekl. "Do krytu."
"Bylo by lepší, kdybych s ním šla dobrovolně," namítla jsem.
"Jakmile tě dostane, město stejně zničí," odpověděl.
"Tak jako tak se neubráníme."
"Ještě je tu Agentura," připomněl mi. "Za dvacet minut se otevře připravený průchod k nám. Snad toho tvého pomocníčka napadne přidat do pouzdra krátkou zprávu o tom, že Hawk už je tady a že máme velké potíže."
A Hawk tu opravdu už byl, na konci uličky, kterou jsme běželi, se začal vlnit a rotovat vzduch a objevila se přízračná narudlá záře.
"Do prdele!" ulevil si John a zahnul doprava dřív, než nás zahlédl jediný z přicházejících nepřátel. Městem se nesl křik a hluk, střelba a zvuk těžkých vozů. Ve vzduchu byl cítit dým, někde asi hořelo. Odhadovala jsem, že Hawk musel otevřít desítky průchodů. Naše město bylo infiltrováno, bojovali jsme o život.
"Proboha, musíme se jim postavit!" vzepřela jsem se konečně. "Nemůžeme je v tom nechat."
Zastavil se, pevně mě popadl a přirazil mě zády ke stěně jednoho z domků.
"Poslouchej mě dobře," vydechl mi do tváře. "Řeknu to jen jednou, pak už budeš zticha a uděláš, co ti říkám. X-Hawk má dobrý důvod, aby tě chtěl dostat, a já jsem přesvědčený, že aspoň tušíš jaký. Nechce se ti pomstít, ani ti ublížit, chce tě nějak využít. Nedám mu do rukou žádnou výhodu. Za žádnou cenu!"
"Já k němu přece nechci," řekla jsem chvějícím se hlasem a snažila jsem se skrýt, že se mi v očích hromadí slzy.
Pustil mě, jako by se zastyděl.
"Takže jdeme do úkrytu, jasný?" ujistil se.
"Dobře," přikývla jsem. "Dám na tebe."
Jestli měl pravdu a Agentura tentokrát na naši zprávu nějak zareaguje, musela jsem se ukrýt na nějakou hodinu nebo dvě.
Potřebovali jsme se dostat zpět k laboratořím, ale přímou cestu nám zahradil ten první průchod. Takže jsme se hnali vodorovnou uličkou a hledali místo, kde se budeme moct bezpečně vrátit do správného směru. John běžel mírně přikrčený podél zdi přede mnou a stále hlídal všechny strany, v ruce pistoli. Snažila jsem se ho napodobit, ale nepohybovala jsem se ani zdaleka tak lehce jako on. Byla jsem vyděšená k smrti. Výstřely kolem nás zněly příliš blízko a kouř plazící se v kotoučích po zemi mi ztěžoval dýchání, ale neměla jsem odvahu skočit do plavebního kanálu a od Kováře se tak oddělit.
Johnova ruka mi vztyčenou dlaní dala pokyn, abych se zastavila a přitiskla se ještě o něco víc ke stěně. Zacouvali jsme a vklouzli do pootevřených dveří. Do uličky, jíž jsme utíkali, vpadla skupinka mloků. Byli celí zkrvavení a uzávěry jejich zbraní cvakaly naprázdno. Přesto vytáhli nože a skočili do kanálu na pravé straně ulice. Snad se chtěli ukrýt, možná chystali nějakou léčku, ale to bylo lhostejné. Na konci uličky se objevily postavy v černé, přelétly očima prostor a pohledem se zastavily na zkrvavené vodě. Pak jeden z nich od pasu vytáhl mně neznámou zbraň a ponořil ji z poloviny do vody.
"Usmaží je," procedil mezi zuby John, rozrazil dveře a vypálil tři dobře mířené rány. Tři z útočníků klesli k zemi. Ostatní zasypali náš úkryt palbou. Pronásledovaným to přece jen poskytlo trochu potřebného času. V suterénním bazénu v našem domě, který ústil do dvou podzemních podlaží vyplněných vodou, jsme zaslechli šplouchání. Vzápětí se objevili mloci. Kývnutím poděkovali Kovářovi, který zatím aspoň provizorně zatarasil dveře nějakou skříní.

"Zadní východ?" zeptal se prakticky.
Rozběhli jsme se tam. Naši mlčící průvodci zkontrolovali, jestli je vzduch čistý, a pak jsme přeběhli uličku na druhou stranu a skryli jsme se v protějším domě. Tam hned za zápražím stála připravená roznětka. Tyhle malé nálože při přípravách na X-Hawkův příchod rozmístili do většiny domů. Byly dost silné, aby narušily statiku domů, ale nezničily vnější plášť.
"Už jsou uvnitř," řekl někdo.
Vzápětí výbuch srovnal domek, z něhož jsme unikli, se zemí. Podobných pastí bylo po celém městě nachystáno hodně, ale nebyla jsem si úplně jistá, jestli všechny tyhle naše přípravy budou stačit. Když totiž klesl prach, mířily k nám tři různé skupiny Hawkových mužů. Zadní vchod byl tentokrát k ničemu.
"Mizíme," zavelel vůdce naší skupinky a všichni jeho muži naskákali do suterénního bazénu domu. S Johnem při plánování ústupové cesty evidentně nikdo nepočítal.
"Jdi s nimi, ale nikde se nezdržuj, utíkej rovnou do krytu!"
"Ne," zavrtěla jsem hlavou.
"Jdi, Nikito!" křikl na mě. "Stejně mi nejsi nic platná."
"Můžu ti posloužit jako rukojmí, když bude nejhůř," řekla jsem tiše.
"Nemám takové renomé, aby uvěřili, že jsem schopný tě zabít," ušklíbl se.
"Ale já ano," opáčila jsem. "Třeba je výhružkou sebevraždy zdržím dost dlouho, než přijde pomoc."
"Jen ztrácíš čas!" rozzlobil se a namířil na mě zbraň. "Do vody!"
"To ty ztrácíš čas," odsekla jsem. "Nemáš takové renomé, abych ti uvěřila, že bys na mě vystřelil."
"Jsou i jiné způsoby, jak tě do té vody dostat," procedil mezi zuby, ale neudělal nic. Jen se otočil a zmizel na schodišti. Následovala jsem ho. Nahoře si z nějakého nábytku rychle udělal provizorní kryt v takové pozici, aby dobře viděl na podestu a schody.
"Kolik máš ještě nábojů?"
Beze slova mi ukázal dva zásobníky.
"Kdyby tvoji přátelé nečekali na moji proměnu, mohl jsem mít lepší vybavení," poznamenal.
Dole se podle hluku otevřely dveře. Uslyšeli jsme několikeré kroky. John zůstal úplně tichý a jen naslouchal. Ani jsem nedýchala, ale jistě jsem i tak slyšela jen polovinu toho co on.
Tedy, slyšela jsem samozřejmě to samé, ale k většině zvuků jsem neuměla přiřadit význam. Raději jsem tedy sledovala jeho výraz, ten mě spolehlivě upozornil, že už propátrali spodní podlaží a jdou nahoru.
John natáhl paži s pistolí a vzápětí se ozval výstřel. Ale nevyšel z jeho zbraně, spodní patro domu v několika vteřinách doslova zasypala střelba ze samopalů, sklo v oknech vylétlo rozbité na tisíc kousků a ze dveří se odštěpovaly tlusté třísky.
Když všechno utichlo, sotva jsem se odvážila zeptat: "Co to bylo?"
Dole na schodišti se ozvaly další kroky. JFK opatrně vyhlédl. Stál tam náš známý mlok a znovu kývl hlavou.
"Někdo splatil dluh," řekl JFK a postavil se. "Padáme. Jsme v druhém okruhu a laboratoře jsou ve třetím, musíme se tam dostat, než tu bude ještě víc horko."
"Já…" už se nepamatuji, co jsem vlastně chtěla říct, protože slova mi doslova zamrzla na rtech. Johnova tvář před mýma vyděšenýma očima zčernala, jak ji náhle pokryla matná maska, jeho rty se protáhly a výsměšně prohnuly, postava zeštíhlela a já před ním ustoupila o krok zpět.
"Nikito?" jeho hlas splynul v jedno s jiným, hlubším, sametovějším, hrozivějším.
Napřáhl ke mně ruce a já couvala dozadu tak rychle, až jsem klopýtla a upadla. Sklonil se ke mně a bylo to, jako by světlo zastínil obrovský mrak. Černý jako bouře, hutný jako smůla.
"Ne," vzlykla jsem.
Kdesi daleko jsem rozumem chápala, že je to pořád John, ale mé podvědomí, cosi hluboko uvnitř mě, jasné myšlenky překrylo a mně zůstaly jen pudy a instinkt, který mě táhl k němu a zároveň mě nutil utíkat.
"Nikito," vlastní jméno se do mého rozjitřeného nitra zabodlo jako nůž. Těžce jsem vydechla, hrudník se mi svíral a má pokožka hořela. Jeho ruka se mě dotkla na nahém rameni a já už se nebránila. Už ne. Už nikdy ne.
"Ano," vydechla jsem.
Setmělo se úplně.
Když jsem opět přišla k sobě, měla jsem hlavu jako střep. Ležela jsem na chladné podlaze a John klečel za svým úkrytem. Byli jsme pořád na tom samém místě.
"Co se stalo?" zasténala jsem.
"Měla jsi další vidění," odpověděl temně. "A hádej, kdo přišel na večeři?"
"Hawk?"
"Klidně se podívej z okna a zamávej mu," z jeho hlasu bylo znát, že se na mě zlobí, i když jsem za to nemohla. "Tobě hlavu neustřelí."
Vyhlédla jsem z okna a on tam opravdu stál a díval se přímo na mě, jako by přesně věděl, ve kterém okně se objevím.
"Tak dohodneme se?" křikl X-Hawk.
"Táhni, odkud jsi přišel!" zařval v odpověď JFK.
To nebyla správná odpověď a věděli jsme to všichni tři. Hawk prostě zaútočí na dům, Kováře do deseti minut odrovnají jeho lidé a pak si stejně vezme, pro co si přišel. Rozběhla jsem se po schodech do dalšího patra a pak ještě výš na půdu.
"Nikito, ne!" vykřikl John.
Slyšela jsem, že běží za mnou, ale měla jsem dostatečný náskok, aby mě nedostihl. Na půdě jsem se hned vrhla k

žebříku opřenému o střešní okénko. Byla jsem nahoře ve chvíli, kdy John teprve vyběhl do patra.
"Odvolej svoje lidi!" zavolala jsem na X-Hawka ze svého místa. Pode mnou se rozevírala slušná propast a střecha byla tak kluzká a příkrá, že jsem sotva držela rovnováhu.
"Nedělej to," Xaverius Hawk promluvil tiše, ale já přesto slyšela každé jeho slovo. Došlo mi, že ho slyším ve své mysli. Zkusila jsem totéž.
Půjdu s tebou, pomyslela jsem si. Ale nech tohle místo na pokoji. Pošli své lidi pryč, odejdi, a já přijdu za tebou. Jen mi dej specifikaci.
Proč bych ti měl věřit?
Protože víš, že to opravdu chci, řekla jsem v soukromí své mysli a uvolnila všechnu zadržovanou touhu, která se ve mně hromadila už týden. Vše, co jsem cítila, když ke mně v mých představách vztáhl ruku nebo mě políbil.
Ale ne za takovouhle cenu. Mí přátelé musí zůstat v bezpečí. Jinak se raději zabiju, než to dopustit, dokončila jsem.
Odvolal své muže, ale jen z vnitřku obleženého domu. Jinak stále váhal.
"Nikito," ozval se zezdola tiše JFK. "Pouzdro se zprávou už odešlo, Agentura tu může být každou chvíli."
Nezajímalo mě to, věděla jsem, že mi X-Hawk nakonec uvěří a odejde sám.
"Xaverie Hawku," rozlehl se v tu chvíli habitatem hlas Jany Stránské. V duchu jsem je všechny proklela, že se do toho pletou, tohle přece bylo jen mezi námi dvěma. Každý zásah zvnějšku to všechno jen komplikoval.
"Xaverie Hawku, vím, že mě slyšíš," pokračovala Stránská. "Budu stručná. Máme tvou DNA a já jsem právě dokončila její analýzu a vím, že nejsi člověk v obvyklém slova smyslu. Nejsi pravý Xaverius Hawk. Jsi pouhá matná kopie. Možná máš jeho vzpomínky a odlesk jeho vědomí, ale jsi jen duplikát. Stvořil tě stejně, jako stvořil korál solnosytý, a stejně tak i do tebe vložil pojistku pro snadné zničení. Vím, jak ji aktivovat, a jestli hned nevypadneš i s tou svou bandou, udělám to."
Hawkova maska vůbec neprozrazovala, co si myslí, ale já byla spojena přímo s ním a cítila jsem, jak jím to otřáslo. Teprve teď jsem to viděla také, byl to jen duplikát, ale měl pud sebezáchovy a také povinnosti ke svému pánovi, k jádru, z něhož povstal. Nebylo dobré, že někdo disponoval Hawkovou genetickou informací, a jeho pán se to musel za každou cenu dozvědět.
Specifikace světa, kde tě budu čekat, zašeptal v mé mysli jeho hlas doprovázený dlouhou řadou informací. Otiskly se do mé mysli, jako by je tam vypálil rozžhaveným železem. Nemohla jsem je zapomenout.
Po X-Hawkově pravici se otevřel průchod a on zmizel. Ta ztráta mě zastihla nepřipravenou, jako by mě od něj odřízli pilou, a já se naprosto otřesená zapotácela. Což vysoko na kluzké střeše nebylo zrovna žádoucí.
Naštěstí mě zachytila pevná Kovářova paže.
ROZLOUČENÍ
Lidé z Agentury dorazili asi deset minut po Hawkově elegantním zmizení. Vlastně by to bylo směšné, kdyby celé naše podmořské město nebylo plné rozvalin, suti a sténajících raněných. Průzkumná jednotka připravená na těžký boj v tom kontextu působila dost nepatřičně. V tu chvíli bychom byli ocenili spíše doktory a zdravotnický materiál. Budiž jim však řečeno ke cti, že jakmile prověřili situaci a ujistili se, že nehrozí žádné nebezpečí, poslali i omezenou lékařskou pomoc.
Já jsem se ovšem našim vstříc nehrnula a John také ne. Místo toho jsme co nejrychleji pokračovali původním směrem. Laboratoř byla sice zamčená a chráněná bezpečnostním systémem, ale jinak opuštěná. Práce teď nikoho nezajímala, všichni běželi napravovat nejhorší škody a pomáhat raněným. To nám jen vyhovovalo. Zadala jsem své heslo a vstoupili jsme.
"Opravdu chceš zmizet hned teď?" ujistila jsem se, když jsem zadávala specifikaci světa, kam měl namířeno.
"Nemám na co čekat," odpověděl.
"Nemůžeš přece vědět, jestli…"
"To je jedno," mávl rukou. "Jestli se něco změní, moji přátelé budou vědět, kde mě hledat."
"No, my dva se ale už nejspíš nikdy neuvidíme," řekla jsem. "Takže… protože už asi nebudu mít příležitost… Prostě díky."
Naklonila jsem se k němu a lehce ho políbila na rty. Nebylo v tom nic sexuálního. Myslím, že mezi mlokem a normálním člověkem k tomu ani dojít nemohlo. Xaveria jsem nepočítala, on nebyl obyčejný člověk.
"Z dohledu tě určitě neztratím," usmál se. "To tvé spojení s X-Hawkem bude kdekoho zajímat. Budou tě chtít mít pod kontrolou, na to se připrav."
"Ano, já vím," přikývla jsem. "Agentura teď má vůči Hawkovi díky nám oběma o dost silnější pozici."
"Nevypadáš moc nadšeně," podotkl.
"Nic už nebude jako dřív," pokrčila jsem rameny. "Všechno tohle jsem podnikala, jen abych získala zpátky svůj život a svou práci, svůj svět. A podívej, jak jsem dopadla. Normální lidi v našem světě ve mně už vždycky budou vidět jen zrůdu, a i kdyby se má proměna dala nějak zvrátit, jakože o to v nejmenším nestojím, na jakoukoli odpovědnou práci můžu díky spojení s Hawkem zapomenout."
"Svůj svět si musíme zasloužit," řekl Kovář tiše.
"Jasně," přikývla jsem a trocha trpkosti, kterou jsem cítila, i přes mé maximální úsilí pronikla do mého hlasu. "Budu na tom pracovat."
Nakonec on na tom byl ještě o něco hůř než já. Nejenže přišel o práci a kdykoli se ukázal v našem světě, neskutečně riskoval. Byl z něj psanec, jemuž usilovali o život nepřátelé, které ani pořádně neznal. A přesto měl sílu pokračovat a vzdorovat, nezastrašili ho a já věřila, že on si svůj svět nakonec opravdu zaslouží. Ohledně sebe jsem si ale už nebyla až tak jistá.
Za bezpečnostní stěnou začal pulsovat a vlnit se vzduch, pak se zakalil a narůžověle zaplanul otevírajícím se ústím. Na muže Kovářových proporcí a hmotnosti bylo dost těsné, ale větší jsme prostě ještě nedokázali udržet a já si byla

poměrně jistá, že mu nehrozí žádné nebezpečí.
"Tak se měj, Nikito," rozloučil se.
"Nemám někomu předat nějaký vzkaz?" zeptala jsem se ještě.
"Ne, spojí se se mnou sami," odpověděl a vykročil k průchodu, který na něj čekal jako teplé lůno. Naposledy se ohlédl, sklonil hlavu a zmizel. Dotkla jsem se klávesy, přerušila tok energie a průchod se zavinul sám do sebe jako květina.
Zůstala jsem sama, jako by spolu s ním odešlo i to poslední, co mě ještě poutalo ke starému životu. Ano, jistěže mě napadlo, že jsem mohla odejít s ním, ale co bych tam dělala? V jeho životě pro mě nebylo místo. Byla bych ještě víc osamělá než tady. Teprve teď na mě plně dolehla hrůza mé nové existence. Ať již setrvám zde nebo mě odvedou k nám, bude ze mě jen zbraň, kterou je třeba ovládnout a hlídat. Museli zajistit, že mě X-Hawk už znovu nebude moct žádným způsobem využít proti nim, a zároveň se pokusit najít cestu, jak mě využít proti němu.
A já husa utíkala, abych se na týden nedostala do karantény! napadlo mě. Teď mě čeká doživotní vězení a ještě všichni budou předpokládat, že je mi ctí a potěšením s nimi spolupracovat.
Svůj svět si musíme zasloužit, potřásla jsem hlavou nad tím heslem. Copak já si zasloužím takovýhle svět?! Svět, ve kterém na mně nezáleží, kde je podstatné jen to, co představuji? Svět, kde má vůle nemá žádný význam? Svět, který mi bude diktovat, co smím a co ne?
Nemohla jsem se tomu ubránit. Jako anděl pokušení v mé mysli zazářila poslední Hawkova myšlenka. Věděla jsem, co mě čeká, pokud zůstanu, ale v případě odchodu za ním se přede mnou otevíraly nekonečné možnosti. X-Hawk mi nabídl partnerství a já ještě neodmítla. Ještě jsem mohla přijmout.
Bylo mi samozřejmě jasné, že o něm nic nevím, také jsem se mohla dostat jen z deště pod okap. Lákala mě však právě nejistota a naděje. A nejen to - šlo samozřejmě i o podivnou horkost, která se mě zmocňovala, kdykoli jsem si představila, že já a on… Horkost a chtíč, jaký jsem nikdy nezažila. Nikdy, ani s Bertramem, ani s Chuckem. Já a X-Hawk jsme si byli souzeni, připadalo mi to příliš zjevné, než abych to mohla sama před sebou popírat.
Co mě čeká tady, bylo zřejmé, ale tam?
Mé podvědomí samo vedlo prsty, když jsem zadávala parametry, které mi předal před svým odchodem. Úplně mě polekalo, když jsem zjistila, že pokud bych chtěla odejít, průchod by se mohl otevřít během deseti minut. Počítač se dožadoval potvrzení a já váhala, přestože každou chvíli se mohl objevit někdo z Agentury a moje příležitost se už nemusela opakovat. Pokud odejdu za ním, už nebude cesty zpět.
Kdo byl vlastně Xaverius Hawk? Co jsem od něj mohla čekat? Nepochybovala jsem, že mě potřebuje, vynaložil dost velké úsilí, aby mě získal. Ale zaručovalo mi to svobodu a rovné zacházení?
Někdo za mnou si tiše odkašlal a můj prst sám od sebe bez vedení dopadl na klávesnici.
Otočila jsem se.
U dveří jsem viděla plně vyzbrojené agenty od Kovářů rovnováhy, ale za mnou stál jen malý a drobný starší muž. Oči posazené blízko u sebe a velké odstávající uši by vzbudily radost u málokteré ženy, ale já cítila, jak ze mě padá tíha.
"Carle!" objala jsem ho.
Hodně to zabolelo, když jsem si uvědomila, s jakými rozpaky mé objetí opětuje.
"Nikitko, kdybys řekla, co se děje, udělal bych všechno, abych ti pomohl," řekl chraplavým hlasem, ale po obvyklé lehkosti v něm nebyla ani stopa. "To je hrůza."
"Není to tak strašné, jak to vypadá," usmála jsem se a stálo mě to hodně sil. "Nechtěla jsem tě do toho zatahovat."
"Za to Kováře klidně," připomněl mi.
"Vždyť víš, že toho jsem nikdy neměla moc v lásce," pokrčila jsem rameny.
"Mimochodem, není tu?" zajímal se opravdu nenápadně Carl.
"Ani ne," odpověděla jsem. "Z celkem pochopitelných důvodů neměl zájem tu zůstávat."
"No, taky dobře, poslali mě zajistit zařízení na průchod, aby se nemohl vytratit, ale neměl jsem z toho dobrý pocit."
Carl z toho nedělal žádnou aféru, i když mluvil tak tiše, aby ho ti u dveří neslyšeli, ale pak jeho pohled zaletěl k monitoru, na kterém již probíhal odpočet, a zamračil se. "Ty se taky někam chystáš?"
"Utekla jsem, aby mě nezavřeli," řekla jsem rozhodně. "A na tom se nic nezměnilo."
"Takže je to pravda," pochopil. "Opravdu máš nějaké mentální pouto s Xaveriem Hawkem."
To odpověď nevyžadovalo, ale to, jak vyslovil Hawkovo jméno, přitáhlo mou pozornost.
"Znal jsi Hawka, když ještě dělal v Agentuře?" vydechla jsem.
"Ano, znal," řekl klidným, ale jaksi posmutnělým tónem. "Vlastně se dá říct, že Agenturu zakládal, ale odešel už hodně dávno."
"A?"
"A?" opakoval po mně.
"Co se stalo? Proč se postavil proti nám?"
"To nevím, Niki, a myslím, že v tom nemá jasno vůbec nikdo," řekl Carl.
Můj čas se krátil a potřebovala jsem víc informací.
"Jaký byl?"
"Vždycky byl hodně pyšný a ctižádostivý, asi mu to nakonec vlezlo na mozek," mínil Carl. "Proč tě to zajímá?"
Už když tu otázku pokládal, jeho inteligence mu na ni předložila odpověď.
"Ne," potřásl hlavou. "To ti nedovolím udělat."
"Neptám se tě na svolení," odsekla jsem.
Od bezpečnostní stěny mě dělily jen tři kroky. Překonala jsem je dřív, než se Carl Maria von Wonder stihl obrátit na své průvodce a vysvětlit jim, co se děje. Dveře se za mnou neprodyšně uzavřely a po dobu procesu formování průchodu se dovnitř jen tak nikdo nedostane.

Carl se vrhl k počítači, ale zůstala jsem klidná. Ani kdyby ho vytrhl ze sítě, nemohl to zastavit, prolomit mé heslo by mu trvalo nejméně hodinu. Věděl to stejně dobře jako já, protože se o to ani nepokusil. Přitiskl dlaně na sklo a z mikrofonu ke mně promluvil jeho hlas.
"Nikitko, nedělej to, Hawk tě zabije, jakmile od tebe dostane, co chce."
"Nebo já jeho," řekla jsem.
"Nikdy ho nemůžeš porazit, ne takhle," varoval mě.
"Třeba ho porazit nechci," nadhodila jsem. "Třeba jen chci jeho svět, když nemůžu mít ten svůj."
Přede mnou se začal otevírat průchod. Při vzpomínce na poslední transport se mi sevřel žaludek, až do teď jsem si na svou alergickou reakci ani nevzpomněla, ale stačil jediný pohled na ozbrojence dobývající se dovnitř a bylo mi jasné, že rozhodnutí už padlo. Už jsem si vybrala.
Vykročila jsem vpřed a ani jsem se neohlédla.
Čekal na mě On.

ZŘÍDLO MOCI

Profesor James Atkinson vstoupil do rektorovy kanceláře a stačil mu jediný pohled do tváře staršího muže za rozlehlým stolem plným papírů, aby pochopil, že tohle nebude obvyklá schůzka.
"Posaďte se, kolego," vyzval ho rektor a pokynul mu k židli naproti sobě, nikoli k pohodlným křeslům u malého konferenčního stolku, kde obvykle u kávy diskutovali o Atkinsonových průběžných zprávách.
Profesor se posadil a snažil se zklidnit tep.
"Vaše zpráva byla podrobná a povzbudivá jako vždy, kolego," pronesl rektor chladně. Atkinson měl pocit, že se pod vlivem těch slov zmenšuje. "Tentokrát jsem ale obdržel ještě jednu zprávu, ne tak obsáhlou, ani tak povzbudivou, ale aspoň byla pravdivá."
"Nerozumím," zamumlal Atkinson.
"Myslím, že mi rozumíte velmi dobře," nenechal se zviklat jeho nadřízený. "Zatímco vy již dva roky deklarujete teoretickou práci na výzkumu paralelní kauzality, v univerzitních laboratořích stojí údajný stroj času. Panebože! Vy jste se prostě musel zbláznit!"
"To není pravda," ohradil se Atkinson, ačkoli mu bylo jasné, že nemá nejmenší šanci se obhájit.
"Byl jsem se tam podívat, mluvil jsem s vašimi asistenty a četl skutečné záznamy o vaší práci, a ne tyhle uklidňující žvásty," zasyčel rektor a hodil jeho směrem červené desky, které mu Atkinson den před tím poslal. Jeho rozhněvaný pohled uťal všechny námitky v zárodku. "Taková fantasmagorie! Celé ty roky jste mě vodil za nos. Čerpal jste podporu z univerzitních fondů a přitom jste pracoval na naprosté hovadině, jako vystřižené z nějakého scifi filmu."
"Mé závěry jasně potvrzují, že…" pokusil se promluvit Atkinson.
"Ticho!" zahřměl rektor. "Jedině respekt k vaší předchozí práci a vaše obliba u studentů vám prozatím zachránily místo. Ale jen do konce semestru, pak si zaměstnání hledejte jinde. Takové šarlatánství by mohlo naši školu nesmírně poškodit. Stačilo by, kdyby na veřejnost pronikla sebemenší zmínka o tomhle absurdním úsilí, naše pověst a s ní i sponzoři a bohatí studenti by šli k čertu. Uvědomil jste si vůbec, co všechno riskujete?!" Nadechl se, ale jen aby vzápětí stejně ohnivě pokračoval: "Ale jistěže ano! Vy jste si to moc dobře uvědomoval, a právě proto jste pravou povahu vaší práce tajil!"
"Já se velmi omlouvám," pokusil se znovu dostat ke slovu Atkinson. "Prostě jsem předpokládal podobnou reakci."
"A předpokládal jste naprosto správně. Do půlnoci vyklidíte laboratoře a do měsíce čekejte účet, budete tuhle legraci splácet až do smrti! O to se postarám!"
"Ale Roberte…"
"Pane rektore," opravil ho rektor. "Zmizte mi z očí!"
Atkinson se vypotácel z jeho kanceláře jako opařený. Tušil, že se to jednou může stát, ale přesto ho to stejně zastihlo zcela nepřipraveného.
"Je vám dobře, pane profesore?" zeptala se soucitně rektorova sekretářka Clara Higginsová. Musela i přes zavřené dveře slyšet křik. "Vypadáte hrozně."
"Můžete mi, prosím, nalít sklenici vody?" požádal ji. Na čele se mu perlil pot a těžko se mu dýchalo.
"Co se stalo?" zajímala se, když mu podávala nejen sklenici vody, ale také panáka vodky. Byl jí nesmírně vděčný, ale nemohl se jí svěřit, i když ho to velmi lákalo.
"To nic," zachrčel. "Pan rektor je nespokojen s tím, že má práce postupuje dopředu tak pomalu."
"Aha," chápavě přikývla.
Vlastně poprvé se na ni pořádně podíval. Táhlo jí na čtyřicet, byla rozvedená a měla tři děti v mladším školním věku, ale vypadala docela dobře, vlastně dokonce i mladistvě, a jeho napadlo, že by ji možná někdy mohl pozvat na večeři.
"Vaše práce musí být velmi zajímavá a jistě je i náročná, pan rektor to pochopí, až se trochu uklidní."
Probral se. Pan rektor to bohužel chápal až moc dobře. Zbýval mu čas do půlnoci a musel by být blázen, kdyby ho nevyužil do poslední minuty. Jeho studenti už nejspíš končili s přípravou na další experiment.
"Omlouvám se, ale budu muset jít."
Její úsměv trochu pohasl, ale jen neznatelně.
Atkinson se tím nezabýval. Místo pozvánky na rande rychle vykročil do univerzitních chodeb.
V laboratoři jej očekávala pětice studentů, kteří u něj dělali diplomovou práci a teď v tichém soustředění dokončovali poslední úpravy - změny několika úhlů a zapojení. Ani pohled na podlouhlý stůl nesoucí lesklé trubice a titanové štíty

jím navrženého konvertoru časoprostoru nedokázal napravit jeho špatnou náladu.
Neuspěl.
Bylo jedno, jak moc blízko svému cíli stanul. Rektor se nějak, od někoho, dozvěděl, na čem tu skutečně pracuje, a s platností od půlnoci mu sebral nejen přidělené prostory ale také grant.
Byl to někdo z nich, pomyslel si Atkinson a pocítil příval hněvu. Někdo z těchhle pěti.
"Jsme připraveni," přistoupil k němu jeden z jeho studentů - dvacetiletý štíhlý mladík tmavých vlasů, jehož pravidelný obličej měl stále jakýsi vzdálený a odtažitý výraz, ale jehož oči byly živé a jasné, chtivé vědění. Jeho oblíbenec - Xaverius, lord Hawk. Možná příliš mladý na ten titul, ale pilný a schopný.
Nevynechal jediný den práce na mém projektu, přestože jeho otec zemřel teprve před týdnem, uvědomil si Atkinson.
"Už to nemá smysl, Kavi," potřásl hlavou. "Vzali mi grant. Musím sehnat sponzora, a to půjde jen velmi těžko. Každý, komu jsem se kdy zmínil o své skutečné práci, mě měl jen za bláznivého snílka. Nikdo nevěří, že cestování časem je možné. Nikdo! A přitom mé závěry hovoří zcela jasně…"
"Já vám věřím, pane profesore," skočil mu do řeči tichým, ale pevným hlasem Xaverius. "Věřím vám od samého začátku. Vždy jste měl mou plnou podporu, a stále ji máte. Teprve teď však můj obdiv k vám může dostat hmatatelnou podobu."
Profesor zůstal stát jako opařený. Mohla to být pravda? Mohl mít takové neuvěřitelné štěstí?
"Vy…" hlesl. "Vy mi nabízíte…?"
Xaverius se zdvořile pousmál: "Finanční podporu, laboratoře, vybavení, pracovníky, zkrátka vše, co budete potřebovat, abyste mohl pokračovat ve své fascinující práci. Její výsledky mají mou naprostou pozornost."
"Nikdy by mě nenapadlo, že vám jde o víc než o diplomovou práci," řekl Atkinson. "Omlouvám se."
"Nemáte za co," odpověděl Xaverius Hawk klidně. "Byl bych vám to nabídl již dávno, podmínky tady nejsou ani zdaleka ideální pro výzkum takového rozsahu a významu, ale můj otec neměl žádnou představivost. Nechtěl na žádnou podporu přistoupit."
"Kavi!" Atkinson k němu napřáhl dlaň. "Vy jste můj zachránce!"
"Ne, Jamesi," opravil ho Xaverius a v Atkinsonovi mírně zatrnulo, když uslyšel své křestní jméno vyslovené s takovou samozřejmostí a lehkou nadřazeností. "Já jsem váš společník."
James Atkinson měl u Xaveria Hawka vše, na co si jen vzpomněl a co mohl potřebovat ke své práci, ale ani tak nebyl spokojený. Rozsáhlé laboratoře vybavené tím nejlepším se nacházely v podzemí sídla Hawků na Golenbergském panství. U dveří zajištěných hlídacími systémy, jaké si ani neuměl představit, vždy stály bdělé stráže. A lordu Hawkovi nestačila zpráva jednou za dva měsíce, Atkinson jeho dohled cítil při každém kroku.
Neúspěch nikdy nikdo nekomentoval, nikdo mu nevyhrožoval ani na něj netlačil, a přece se cítil jako před popravčí četou. Xaverius Hawk se usmíval, zdlouhavost příprav a nesčetné nepodařené experimenty přecházel mávnutím ruky, ale Atkinson nějak vytušil, že kdyby cokoli zanedbal nebo úmyslně zdržoval, úsměv by z té mladé tváře zmizel. A pak by šlo doslova o život.
Dostal k dispozici rozměrný, světlý a skvěle vybavený byt, na jeho účet každý měsíc přibývala pěkně kulatá suma a mohl volně využívat veškerý komfort Hawkova sídla - tělocvičnu, bary, bazén, stáje, luxusní jídelny a fantastické pochoutky šéfkuchařů -, ale to vše bylo jen štědrou kompenzací za omezení jeho svobody. Nemohlo to zastřít fakt, že se z Hawkových pozemků nesměl vzdálit a každý, kdo ho přišel navštívit, byl podroben důkladné prohlídce. Lord Xaverius Hawk si svou investici chránil.
Atkinsonův neklid narůstal každým dnem. Zvětšoval se každým oslovením Jamesi - lorde Hawku, které nejlépe dokladovalo, jak moc se jeho vztah k bývalému studentovi změnil.
"Pane profesore," hlas za zády ho polekal, Hawkovi sloužící se po domě pohybovali jako duchové. "Lord Hawk si s vámi přeje mluvit."
"Ale já čekám návštěvu," namítl Atkinson s černou předtuchou.
"Paní Clara Higginsová je již zde," zněla odpověď, jíž se předem obával. "Lord Hawk ji pozval na drink."
"Aha, tak pak je to v pořádku," řekl Atkinson s jen těžko předstíraným klidem a následoval sloužícího do jedné z pohodlných společenských místností.
Clara se zrovna smála něčemu, co jí Xaverius Hawk říkal. V ruce držela sklenku s vínem a vypadala moc hezky. Měla na sobě malé černé šaty s odhalenými rameny a decentním dekoltem. Na krku jí ležel jemný stříbrný řetízek s přívěskem ve tvaru srdce. Vlasy si vyčesala nahoru a nechala tak vyniknout křivku šíje. Atkinson snadno poznal, že i ona dnes čekala, že jejich vztah pokročí dál. Najednou se o ni začal bát. Hawk nikdy neudělal nic, čím by vzbudil jeho obavy, a přece teď Atkinson pocítil nutkání vrhnout se dopředu a postavit se před ni jako štít.
Neměl jsem to po ní žádat, došlo mu. Neměl jsem ji vystavit takovému nebezpečí.
"Pane profesore," všiml si ho Xaverius Hawk a usmál se. "Jsem moc rád, že jste se k nám připojil. Zrovna jsme se bavili o tom, co všechno člověk nezaslechne v předpokoji rektorovy pracovny. Zvláštní, dokud jsem na univerzitě byl jako student, neměl jsem ani ponětí, jaké zákulisní boje tam probíhají a jak zajímavý je to mikrosvět."
"No, to je pochopitelné, stál jste na té druhé straně. Však víte - studentská bratrstva, mejdany, drogy a alkohol, spousta krásných mladých holek… To by mě intriky mezi profesory také moc nezajímaly."
Hawkův výraz se změnil jen nepatrně, ale Atkinson poznal, že zasáhl přesně.
"Dobře," pronesl Hawk klidně. "Tak si tedy nalijme čistého vína. Tady Clara byla tak laskavá a donesla vám z rektorovy korespondence ofocený jeden nadmíru zajímavý dopis."
Clara zbledla.
"Ona vám není nijak nebezpečná, pane," pokusil se zasáhnout.
Xaverius Hawk se rozesmál. Atkinson ho nikdy předtím neviděl takhle upřímně se bavit a musel uznat, že když odloží

masku povýšeného šlechtice, mohli by ho vlastně považovat za docela milého člověka. Byl mladý, plný síly a celkem pohledný a takovéhle chování se k němu hodilo víc než obvyklá odtažitost a zdrženlivost.
"Přece jste si vážně nemyslel, že bych…" následoval další smích. "Co jste si vlastně myslel?"
"Já nevím," odpověděl Atkinson.
Hawk náhle zvážněl.
"Měl byste si uvědomit, že kdybych chtěl, nikdy by se k tomu dopisu nedostala. Nezahlédla by ho ani koutkem oka. Byl jsem spíš zvědavý, jak dlouho to potrvá, než vám to dojde, Jamesi," řekl. "No ano, o vašich skutečných experimentech jsem rektora informoval já, a co na tom teď už sejde? Jste mi smluvně zavázán. A já mám své pohledávky velmi dobře zajištěny."
"Ale proč?" nechápal Atkinson.
"Už jsem to přece říkal, vaše práce mě velmi zajímá. Myslím, že vaše předpoklady jsou správné a že jednou uspějete," odpověděl lord Hawk. "Potřeboval jsem vás dostat do úzkých, abyste přistoupil v podstatě na jakékoli podmínky, jen abyste mohl dál pokračovat v práci. Chtěl jsem, abyste mi patřil, aby mi patřila každá vaše myšlenka."
"Vy…!" nadechl se Atkinson, ale zarazila ho Clařina ruka, která mu jemně sevřela předloktí.
"Dokončeme to," pokračoval Xaverius Hawk a Atkinson nemohl uvěřit, že proti němu opravdu stojí sotva dvacetiletý mladík. Připadal si jako syn, kterého kárá otec.
"Mohl bych mlčky přejít vaše pátrání po tom, kdo vás udal rektorovi, ale naprosto nehodlám tolerovat jakékoli spekulace o příčině smrti svého otce!" Hawkův hlas byl ostrý jako břitva.
"Jeho smrt byla nehoda! A nejen v tomto domě už nikdy nepadne ani slovo o tom, že by to mohlo být jinak."
Clařina ruka se teď Atkinsonovi zarývala hluboko do svalu.
"Může odejít?" zeptal se Atkinson přiškrceným hlasem.
"Samozřejmě, že může odejít," zasyčel Hawk. "Právě jsem vám tu přísahal, že se smrtí svého otce nemám naprosto nic společného."
"Jistě, pane," přikývl Atkinson, ačkoli ho předchozí vystoupení utvrdilo ve víře v pravý opak. Přesto by nyní o Hawkově nevině v té věci každého ohnivě přesvědčoval.
"Budeš muset jít, Claro," obrátil se Atkinson na svou teď již bývalou přítelkyni. V zájmu jejího bezpečí jí už nikdy nezavolá. "Zapomněl jsem, že mám dnes večer ještě nějakou neodkladnou práci."
Nebyla tak hloupá, aby se bránila. Rozloučila se s nimi oběma a odešla.
"To bylo velmi rozumné, Jamesi," pochválil ho lord Hawk.
…
Ten večer byl jen další v řadě.
Za poslední měsíc Atkinson zestárl o deset let. Byl unavený, špatně spal, měl zažívací potíže, těžce popadal dech a občas ho bolelo u srdce. Ale nestěžoval si a v laboratořích trávil každou volnou chvilku. Jeho práce už mu dávno nepřipadala přitažlivá, byla to koule uvázaná u jeho kotníku, a dokud neuspěje, nezbaví se jí.
Možná proto přestal dodržovat běžné bezpečnostní protokoly. Chtěl věci uspíšit.
Hleděl na malou duhovou kouli, po jejímž povrchu mihotavě přelétaly pestrobarevné záblesky. Při tom pohledu si vzpomněl na pohádky o věšteckých koulích čarodějnic. Nějak takhle si je vždycky představoval. Netušil, co to vlastně stvořil.
Čekal portál do minulosti, průchod, jímž by navždy zmizel z Hawkova dosahu, a místo toho se mu nabízela pomalu rotující duhovka volně se vznášející nad časoprostorovým skalpelem, jak si navykl svému stroji času říkat.
Naklonil se k ní blíž a pokusil se pohlédnout do jejího nitra. Napadlo ho, že třeba na těch pohádkách o čarodějnicích bude něco pravdy, koneckonců díky svým koulím přece viděly do budoucnosti, ne? Mohlo klidně jít o zapomenuté mýty popisující pronikání časem. Objekt jako by vycítil jeho zájem, zintenzivnil duhové pableskování i rotaci, ale uvnitř Atkinson viděl jen mlhu.
"Co je to?" ozval se jeho zády Hawkův hlas.
Samozřejmě, jak taky jinak, pomyslel si Atkinson s trpkostí, ihned ho informovali.
Napřímil se a podíval se na něj: "To nevím," přiznal.
Xaverius Hawk přistoupil blíž a pozorně si objekt ze všech stran prohlédl. Na rozdíl od Atkinsona se ani nepokoušel zachovávat bezpečnou vzdálenost.
"O ničem podobném jste nehovořil," pronesl pomalu. "Mohl by to být portál menších rozměrů?"
"To si nemyslím," potřásl hlavou Atkinson.
"Zkusil jste se toho dotknout?" zajímal se lord Hawk.
"Nejsem šílený," ohradil se Atkinson proti takové představě.
"Ale míval jste víc nadšení," ušklíbl se Hawk. "Dokonce tolik, že vás leckdo za šíleného považoval."
"Nevíme, co se může stát," upozornil ho Atkinson.
"Nedokážete to odstranit?" pozvedl udiveně obočí Hawk.
"Vypnutí skalpelu na to nemělo žádný vliv," odpověděl profesor.
"A opětovné zapnutí?" nadhodil Hawk.
"To bych v tuto chvíli rozhodně nedoporučoval!"
"Ne," přikývl zklamaně Xaverius Hawk. "Nejspíš ne."
Atkinsonovi tak bylo víc než jen zřejmé, že velmi brzy právě na to dojde. To jen lord Hawk nebyl takový blázen, aby dopustil podobný experiment ve své blízkosti.
Koule se opět klouzavě pootočila, barevné záblesky v ní silně zaplanuly a obklopily ji korunou jasného světla.
"Raději bych měl jít," mínil Xaverius Hawk. "Zítra ráno vás čekám s podrobnou zprávou."

"Už se to uklidňuje," upozornil ho profesor. Světlo jednoznačně pohasínalo do temně nachového odstínu a promítalo se v podobě širokého kruhu na bílou stěnu laboratoře. Jak koule dál pomalu rotovala, míhaly se i na zdi tytéž odlesky a navozovaly dojem, že vržený temně rudý stín je jaksi hlubší, jako by nabýval plnosti a vedl někam dál.
"Lorde Hawku," ukázal na podivný jev Atkinson, ruka se mu chvěla.
Odcházející Xaverius Hawk se ohlédl.
"Myslím, že se to podařilo," vydechl Atkinson a sám těm slovům málem nedokázal uvěřit. Před nimi se otevíralo ústí nějakého tunelu a vedlo skrze tlustou zeď prastarého sídla někam jinam. "To je portál."
Možná by bylo rozumnější vzít v takovou chvíli nohy na ramena, ale to Atkinson nedokázal. Srdce mu bilo jako zvon, do rukou a nohou se mu vlévala nepoznaná síla. Uspěl! Dokázal to! Teď všichni uvidí!
I lorda Hawka přemohla jedinečnost okamžiku. Otočil se a vrátil se ode dveří zpět do místnosti. Zastavil se přímo proti otevřenému ústí a vpíjel se do něj pohledem. Atkinson pochopil, že i pro něj je to triumf a že se o svůj úspěch bude muset dělit. Vlastně jen na tomto mladém muži záleželo, jestli se svět okolo o jeho úspěchu vůbec někdy dozví. Náhle mu s naprostou jasnozřivostí bylo jasné, že se o tom nedozví nikdo. Tato úžasná technologie měla zůstat v Hawkových rukách. Navěky.
Xaverius stál zády k němu, a to Atkinsona vybízelo ke snadnému řešení.
Je už noc a jsme tu sami dva. Rozbiju mu hlavu a tělo hodím do portálu. Nikdy se o tom nikdo nedozví, šeptalo cosi v jeho nitru. A kdyby i ano, bude to jen nehoda. Nešťastná náhoda. Taková, jaké má lord Hawk tolik v oblibě.
Obrátil se, aby ze stolu vzal nějakou zbraň, při tom jeho zrak padl na duhovou kouli, jíž si tak neprozřetelně přestali všímat po objevení portálu.
Už dávno to nebyla dokonalá koule. Právě ve směru portálu z ní vybíhal tupý kužel a natahoval se k Hawkovým zádům jako hrozící prst. Atkinson stál mezi nimi. Okamžitě udělal dva kroky vzad a zmizel z toho nevhodného místa.
Teprve potom uviděl i druhou stranu koule a druhý kužel, který z ní vycházel a ukazoval na protilehlou zeď, kde se již formovala tatáž nachová temnota.
Proboha! Druhý portál!
Profesor couval tak rychle, jak jen to šlo, a porážel při tom židle i přístroje. Neměl odvahu spustit rozvíjející se úkaz z očí. Xaverius Hawk rachot jeho ústupu pochopitelně slyšel a ohlédl se. Jejich pohled se na okamžik střetl a profesor viděl, jak Hawkovy šedé oči prosvětlilo poznání, ale než se Xaverius stihl byť i jen pohnout, z prvního portálu cosi vyletělo a srazilo ho to k zemi. Atkinsonův ústup se změnil na zběsilý úprk. U dveří z místnosti se ale přece jen zastavil. Vědec v něm nechtěl přijít o fakta. Chtěl vidět, co se bude dít dál.
Otočil se s rukou na klice, připravený kdykoli utíkat o život.
Xaverius Hawk se snažil vymanit zpod něčího bezvládného těla. Oba portály planuly jako požár a mezi okraji širokých ústí probíhaly jako provazy silné blesky. Přesto se neozval ani zvuk. Celá scéna byla tichá, jako by se Atkinson díval jen na obraz.
Hawk se konečně postavil na nohy, jenže cesta pryč pro něj neexistovala. Přes klikatící se výboje nemohl vystoupit z dráhy mezi oběma tunely. Ocitl se v pasti.
Atkinson viděl jeho zaťaté pěsti a těžce se zvedající hruď. Jinak stál lord Hawk jako vytesaný z kamene, jeho šedé oči netěkaly vyděšeně po místnosti, ale hleděly jen a jen na něj. Pronikavě, nelítostně. Nebyl to pohled oběti, ale lovce.
Atkinson jen potřásl hlavou na znamení toho, že nemůže nic dělat. Sám by na jeho místě nedokázal zachovat tak chladnou hlavu, určitě by se v záchvatu paniky pokusil z té stále hustší klece blesků uniknout.
Intenzita rudých výbojů ho oslepovala čím dál víc, až Hawkovu postavu viděl jen jako stín. A pak přišlo nachové šero.
Když se Atkinson probral z bezvědomí, nebyla v místnosti ani stopa po průchodech a zmizela i duhová koule. O dramatu, které se v laboratořích odehrálo, vypovídalo jen rozházené a rozbité vybavení.
…
Let, nebo spíše pád, byl tak rychlý, že ať již směřoval kamkoli, byl si Xaverius Hawk jistý, že na konci té cesty ho čeká smrt, a přece mu štěstěna přála. Když ho obrovská síla vymrštila do denního světla, dopadl na vodní hladinu. Náraz byl i tak dost tvrdý, ale nezpůsobil mu žádné zranění a nepřipravil ho o vědomí. Nohama se odrazil od bahnitého dna a zamířil k pableskující hladině nad sebou. Těsně před vynořením do vody dopadl ještě někdo. Tělo ho minulo a dál bezvládně klesalo tažené těžkým tlumokem.
Xaverius se vynořil, zhluboka se nadechl a zase se potopil pod hladinu. Tělo nehybně leželo na dně. Hawk se k němu několika silnými tempy dostal, popadl ho pod rameny, zbavil zátěže a vytáhl k hladině.
Teprve když svůj náklad složil na břehu do vysoké trávy, zjistil, že se jedná o velmi mladou ženu, skoro ještě dívku. Byla vysoká a štíhlá, podle jejího vyvinutého a svalnatého těla usuzoval, že bude zřejmě o něco starší, než napovídal podélný obličej s mírně vystouplými lícními kostmi a plnými rty. Na pravém spánku se jí táhl krvavý šrám, příčina jejího bezvědomí. Nehýbala se a zdálo se, že ani nedýchá. Xaverius se k ní naklonil, v tu chvíli se její černé řasy zachvěly a na něm spočinul pohled hlubokých modrých očí.
Odtáhl se od ní. Opatrně se zvedla, bylo znát, že odhaduje, jaká další zranění ještě mohla utrpět, než udělá nějaký rychlejší pohyb. Pak se rozhlédla kolem sebe a v její skoro ještě dětské tváři se na kratičký okamžik mihlo zděšení, to však vzápětí vystřídal profesionální klid. Obrátila se k němu.
"Zahlédla jsem vás v té laboratoři," řekla. "Byl tam aktivní fantom a ještě jeden portál. Co se stalo?"
"Xaverius Hawk," představil se, titul záměrně vynechal, protože ať se ocitli kdekoli, neměl tu prozatím žádný význam.
"Proč mi neodpovíte?!" její hlas náhle nabyl ostří.
"Protože sám nevím, co se stalo," řekl. "Vy o tom zřejmě víte víc než já. Mohu vám jen popsat, co jsem viděl."
Vylíčil jí stručně a srozumitelně sled událostí. Když skončil, jen se beze slova dotkla rány na hlavě.
"Když jste vylétla z toho prvního tunelu, narazila jste na hranu stolu se sterilizační kolonou," doplnil.

Dál mlčela, a tak ji vyzval: "Teď je řada na vás. Kdo jste a jak jste se tam ocitla?"
"Jmenuji se Andrea," odpověděla. "Komtesa de Villefort."
Xaverius se neubránil úsměvu, ona svůj původ nevynechala. Připadala mu teď ještě přitažlivější. Rod Villefortů ovšem neznal, ani o něm nikdy neslyšel.
"Jsem členkou skupiny Zrcadlo," pokračovala. "Zabýváme se cestováním mezi paralelními Zeměmi. Před nějakým časem jsme zachytili změny v kauzálním poli, které ukazovaly, že ve vašem světě je na spadnutí objev mezirealitního cestování. Shodli jsme se, že by bylo dobré se navzájem poznat a navázat spolupráci."
Xaverius Hawk její slova chvíli zvažoval a pak se zeptal: "A pokud bychom odmítli?"
"To nevím," odpověděla o něco chladněji. "Ještě nikdy jsme nenarazili na nikoho, kdo by ovládl pohyb mezi paralelními Zeměmi."
"A ten druhý tunel?"
"Tím si nejsem jistá," odpověděla. "Už samotný průchod byl tentokrát nestandardní. Průnik byl příliš rychlý, nebyla jsem schopná ho kontrolovat a připravit se na pád. Nejsem na to sice odborník, ale osobně se domnívám, že se vám podařilo vyvolat časoprostorový fantom právě ve chvíli, kdy jsme my otevírali průchod. Váš fantom musel být extrémně nestabilní, aktivoval se a začal se chovat nepředvídatelně. Otevřel další průchod a propojil jej s tím naším."
"Takže nevíme, kde jsme," shrnul to Xaverius Hawk.
"Víme, kde jsme," opáčila a vyskočila na nohy. "Ale slušně vychovaná dáma takové výrazy nepoužívá."
Její pohyb byl úchvatný - plynulý a ladný a přitom rychlý jako blesk. Jenže Xaveriovi nebylo dopřáno potěšení déle se tím pohledem kochat, protože v tu chvíli se z trávy kolem nich vynořilo šest mužů.
Byli podivně oblečení, do kůží a hrubé látky, v rukách svírali oštěpy a kamenné sekery. Vypadali špinavě a zanedbaně, a když se v přikrčeném postoji přiblížili, nesnesitelně páchli.
Jeden z nich promluvil.
"Rozumíte mu?" zeptala se Andrea, ale neohlédla se, nespustila z nich zrak ani na chvíli.
"Ne," odpověděl a naléhavě si uvědomoval své prázdné ruce.
Mluvčí příchozí bandy něco zařval a pak hmátl po Andreině paži. Ta ho zachytila za předloktí a nepatrným pohybem, který v sobě musel skrývat obrovskou sílu a léta tréninku, mu je přetočila, až jeho pokožku prorazila zlomená loketní kost. Druhou rukou mu vytrhla oštěp přesně ve chvíli, kdy útočníka ochromila bolest. O krok uskočila a vzápětí již získanou zbraní srazila tři oštěpy, které na ni letěly.
"Vezměte si zbraň," sykla a jako samuraj bodla vpřed proti muži, který se na ni vrhl se sekerou v ruce.
Nemělo smysl se dohadovat. Nebyl na to čas, ať už si o jejím postupu myslel cokoli. Proti němu stál protivník, jehož odhalené zuby a vzteklé oči ho nenechávaly na pochybách, že jde do tuhého. Potvrzení v podobě svištící sekery na sebe nedalo dlouho čekat. Xaverius se sehnul, ostří ho minulo snad jen o milimetr, pak popadl dva z ležících oštěpů a ještě než se napřímil, bodl jimi vzhůru. Nepřítel počítal jen s jedním útokem, tomu se dokázal snadno vyhnout, ale hrot druhého oštěpu mu zajel do boku a do břicha.
Hawk koutkem oka zahlédl pohyb po své pravici, nezdržoval se, udělal při zemi půlobrat a jedinou silnou ranou ratištěm podrazil nohy dalšímu z mužů. Teprve pak se napřímil a bez slitování ho bodl do hrudníku. Kopnutím si do ruky přihrál sekeru, která muži vypadla z ochabujícího sevření. Neměl však příležitost ji použít. Zbylí čtyři útočníci leželi na zemi okolo Andrey, buď mrtví, nebo těžce zranění.
"Vypadneme," mínila Andrea a pokývla bradou k blízké hradbě listnatého lesa.
Xaverius krátce zaváhal a ohlédl se na hlubokou tůň.
"A neměli bychom raději vylovit tvoje věci? Musel jsem tě toho těžkého batohu zbavit, abych tě vůbec vytáhl z vody, ale nějaké vybavení bychom možná ocenili, ne?"
Její pohled byl výmluvný. Nebýt z jiného světa, měla by ho za naprostého idiota.
Zvedla ze země jeden z oštěpů a ukázala mu ho, jako by všechno vysvětloval.
"Maurbyho efekt. Způsobuje rychlou degradaci moderních technologií ve světech, kam nepatří. Z mých věcí by se snad ještě něco dalo použít, ale nic z toho určitě není tak důležité, aby to vyvážilo riziko, pokud se tu teď budeme déle zdržovat. Pro těch pár věcí se vždycky můžeme vrátit později, ale moc z nich asi nezbude. Nikdo nepočítal s tím, že bych se mohla ocitnout v primitivním světě," řekla klidným hlasem.
Z lhostejnosti tónu při sdělování takové komplikace v Xaveriovi mírně zatrnulo. Možná to pro ni prostě byl denní chléb, ale možná jen byla tak chladnokrevná.
"Degradaci?" opakoval.
"Buď dojde k samovolnému rozpadnutí předmětu, nebo k explozi," vysvětlila.
Xaverius se teď na své hodinky podíval novýma očima. Andrea si toho všimla a rozesmála se.
"Stejně ti tady k ničemu nejsou," prohodila. "Je tu jiný čas."
Hawk je sundal a odhodil.
"Ještě něčeho se mám radši zbavit?"
"Možná ti časem nějaké potíže přinesou umělá vlákna v oblečení," mínila a vyzývavě se na něj podívala.
"No doufej, že to nezpůsobí nepříjemnosti spíš tobě," odtušil a pak se rozběhl k lesu. Andrea ho se smíchem následovala.
…
Náčelník Čtyři prsty v ruce zadumaně obracel okrouhlý předmět na pásku z lesklého žlutého kovu. Pod průhledným tvrdým víčkem se vzájemně stíhaly tenké jehličky. Bylo by pohodlné usoudit, že je to šperk, darovat ho jedné ze svých žen a zapomenout na to, ale jehlice neustávající v pohybu ho přesvědčovaly, že to nemůže jen tak hodit za hlavu. Tam u vody dva neozbrojení nepřátelé dostali šest výborných bojovníků jeho kmene, a to jeden z nich byla žena, vlastně

spíš sotva odrostlá dívka.
Zamrazilo ho, když si uvědomil, že tohle vyžaduje, aby navštívil Kalné oko. Ba co víc, aby jej navštívil okamžitě.
Přivolal k sobě pět ze svých mužů, ostatní poslal po stopách vetřelců. Neměli zatím nic podnikat, jen je sledovat a připravit se. On sám by je chytil, přivázal ke kmeni posvátného stromu a vyvrhl jejich vnitřnosti, ačkoli tu holku by možná stálo za to zkrotit, ale Kalné oko na to mohl mít jiný názor.
Čtyři prsty a jeho doprovod zamířili po proudu řeky směrem k Horké hoře. Pohybovali se plynulým poklusem. Občas se od toku vzdálili, aby si zkrátili cestu v oblouku, ale jinak se drželi poblíž, protože síla řeky byla nesmírná a její stále teplejší vody k nim přinášely moc Kalného oka. Posilovala je s každým nadechnutím a s každým nadechnutím také zrychlovali svůj krok, až běželi tak rychle, jak to žádný živý tvor nedokáže. Čtyři prsty znal cenu, kterou za to zaplatí, ale v tu chvíli se cítil silný jako bůh a tím pocitem se opájel.
Podrost postupně řídl a byl stále nižší, jeho svěží zelenou barvu bez ohledu na kyprou a vlhkou půdu pod nohama nahradila seschlá žlutohnědá. Jako by rostliny vodu nemohly pít nebo jako by v ní byl jed, který z nich sílu vysával, namísto aby jim ji dodával, a všechnu ji odváděl do mocné řeky, do prodloužené paže a vědomí Kalného oka.
Jeho území se každým rokem rozšiřuje, uvědomil si Čtyři prsty zneklidněně, když míjeli sráz na druhé straně, kde ještě loni bujely křoviny. Letos se tam chabě drželo jen několik trsů ostré trávy. Vzešel z nás, ale ušetří jednou naši vesnici? Nebo ji prostě pohltí jako všechno ostatní? A když budeme bojovat, bude nám to něco platné?
Už teď by to byl marný boj, odpověděl si poctivě. Proto k němu běžím jako o závod, abych mu dokázal, že mu ještě jsme užiteční a může s námi počítat.
Čtyři prsty byl rozumný muž, ale před lety ho lepší úlovky a silnější obilí zajímaly víc než obavy z nadpřirozené moci povstávající v Kalném oku. Tehdy ho mohl porazit, ale nechal se zaslepit blahobytem.
Myrta mě varovala, pomyslel si trpce. Může ještě být naživu?
Pod jejich nohama doutnala jako vyhasínající ohniště již jen holá země. Pára prýštila z každé skuliny a měla omamnou a uklidňující vůni. Mnoho nešťastníků, kteří do těchto míst zabloudili, aniž by je Kalné oko povolal, zde uléhalo na příjemně teplou zem, zasněně hledělo do nebe a blaženě zemřelo hladem a žízní.
Konečně v dálce spatřili zvedající se úbočí a v něm černý tunel, do něhož vtékala řeka, tady sice široká sotva na tři kroky, ale dravá a hluboká. Právě k tomu místu mířili. Tudy museli jít, protože po rozpáleném svahu hory nemohla lidská noha na vrcholek vystoupat.
…
Ve vzrostlém lese s řídkým podrostem se jim šlo docela dobře, ačkoli Andrea si nedělala iluze, že se jim daří pohybovat beze stop. Což byl problém. Vůbec nepochybovala o tom, že muže na břehu řeky dříve či později někdo najde, vydá se za nimi a bude prahnout po pomstě.
Možná jsem se měla zachovat vstřícněji, napadlo ji ne poprvé. Xaverius Hawk zjevně zastával právě takový názor. Jenže o úmyslech nečekaných příchozích nebylo pochyb. Viděla pohled v očích toho chlapa, když po ní natáhl ruku, a nijak netoužila po tom stát se něčí kořistí.
Naštěstí na takovéhle dobrodružství byla i nebyla připravená. Její společníci ze Zrcadla ji stále šetřili. Posílali ji pouze na řádně připravené a zajištěné mise nebo do již prozkoumaných světů, kde jí nic nehrozilo. Těžiště její práce leželo především v lingvistice a navazování kontaktů. To mělo nepochybně velký význam, ale Andrea byla v duchu přesvědčená, že plýtvá svým potenciálem, a poctivě se připravovala, aby si vymohla nějakou riskantnější práci. Výcvik se jí teď hodil.
"Myslíš, že tě tvoji lidé budou hledat?" promluvil její tichý společník.
Ohlédla se.
Byl mladý, možná až moc, ale Andrea se nemohla zbavit nutkavého pocitu, že uvnitř je mladý asi tak jako ona. Jenže zatímco její mladickou nezralost odvály roky, které na ní nebyly vidět, on se o ni připravil sám - nedočkavostí a zkušenostmi nepřiměřenými jeho věku. Byl mladší než ona, a přece ne.
"Ano, budou," přikývla. "Ale možná to potrvá dost dlouho, než uspějí."
"Jak dlouho?" zajímal se.
"Roky?" tipla si.
Oceňovala jeho klid. Každý jiný na jeho místě by dříve či později upadl do šoku, Xaverius Hawk prostě dělal, co bylo třeba. Říkala si, že to je nejspíš výsledek toho, že byl na podobnou možnost ve skrytu duše předem připravený. Koneckonců on a jeho společník přece hledali cestu mezi světy a zřejmě byli ochotní ji také podstoupit. Hawk věděl, že se něco podobného může stát, a tak ho to tolik nezaskočilo. Cosi ji však nabádalo k opatrnosti, mnohem spíš to prostě bylo v něm. Chtěl věcem rozumět a řešit je, a tak na paniku neměl čas. Byl vůdce, i když zatím uznával její vedení.
Andrea se ohlédla dolů z kopce. Tam někde se už nejspíš pohybovali jejich pronásledovatelé.
"Myslíš, že jdou za námi?" pochopil Xaverius.
"Jen hledám místo, kde se pokusíme zmást stopu," řekla. "A tohle vypadá nadějně."
Les se před nimi otevřel, zastavili se na pokraji hlubokého srázu. Strž však nebyla moc široká a napravo od nich přes ni ležel kmen stromu vyvráceného při nějaké bouři. Nepříliš silný, ale přejít se po něm dalo.
"S tím kmenem ani nepohneme," mínil Xaverius. "Přejdou po něm stejně snadno jako my."
"To by stejně nemělo smysl," souhlasila Andrea. "Vlevo strž snadno obejdou, ztratili by sotva půl hodiny."
"Takže?"
"Rozdělíme se," rozhodla. "Ty se tu skryješ, já zahladím stopy a přejdu na druhou stranu. Povedu je ještě nějakou dobu dál a potom se jim ztratím."
Chvíli na ni hleděl, jako by se chtěl přít. Každý jiný muž by se přel. Buď by ji chtěl chránit, nebo by nechtěl svěřit svůj osud do jejích rukou, anebo by se prostě jen bál zůstat sám bez vybavení v cizím nepřátelském světě. Xaverius Hawk

pouze přikývl.
"To je dobrý nápad. Kdyby ti to nevyšlo, budeš mě mít v záloze. Kde se potom sejdeme?"
"Dole u té tůně, kde jsme začali, ale až k řece nechoď, schovej se na okraji lesa," rozhodla. "Je to místo jako každé jiné, ale nejméně nás tam budou čekat."
"A můžeme vyzvednout tvoje věci," dodal.
"Nedělej si plané naděje, nic moc z nich nezůstalo. Viděl jsi přece kamenné hroty na jejich zbraních, neznají ani ocel." Pokrčil rameny.
"Kam se mám schovat?" zeptal se prakticky.
"Umíš lézt po stromech?" usmála se na něj.
Zahladila za ním stopy, jak jen to šlo, výsledek ji docela uspokojoval. Přeběhla po padlém stromě na druhou stranu strže. Tady už se stopy zahlazovat nesnažila, naopak dělala jich za dva. Připadala si volnější a klidnější. Nemusela už na něj brát ohledy a mohla se soustředit jen na jeden problém. Vlastně se jí ulevilo.
Pustila se dál nahoru do kopce o dost rychlejším tempem, potřebovala se pronásledovatelům co nejvíc vzdálit a odvést jejich pozornost od řeky. Slunce pálilo na modré obloze, ale asi ještě nenastalo léto, protože teplo bylo příjemné.
Andrea stále podvědomě hodnotila okolí z hlediska možného zmatení stopy, ale mysl přitom soustředila na důležitější problém.
Bylo možné nějak urychlit její návrat, nebo byla opravdu odkázaná na Zrcadlo? Proč je fantom navedl právě sem? Mohl k tomu být nějaký důvod?
Věděla, že se objevují samovolné průniky. Jejich výskyt ostatně monitorovali a snažili se zjišťovat jejich příčiny, ale prozatím v tom neslavili nijak velké úspěchy.
Jenže o samovolný průnik nešlo, byl tam ten fantom, neodstíněný a nestabilní, to ano, ale mělo to nějakou příčinu a snad by bylo možné…
V tu chvíli se před ní otevřel výhled na rozlehlé jezero se třemi viditelnými přítoky. Vodu odváděla jediná říčka, která směřovala po úbočí dolů k řece. Tohle byl její únik.
Andrea nezaváhala a vstoupila do jezera. Tak ledovou vodu nečekala, protože předchozí koupel v řece byla celkem příjemná, ale přesto se ponořila a rychlými tempy vyrazila k protějšímu břehu. Svádělo ji to zamířit k jedné z nabízejících se vodních cest, ale právě to budou její pronásledovatelé předpokládat. Přeplavala na druhou stranu a vylezla ven z vody na kamenitém břehu. Nechala za sebou louže, ale slunce pálilo a na vyhřátém kameni se voda odpaří. Než dorazí nepřítel, budou stopy pryč. Teď se jí hodilo vše, co věděla o pohybu ve volné přírodě.
Když se večer stmívalo, bez obav si vyhledala místo na nocleh. Svým pronásledovatelům se ztratila a věřila, že i Xaverius Hawk je v pořádku.
…
Myrta klečela na skalnaté podlaze obydlí Kalného oka. Kolena měla samý mozol a záda ohnutá do luku, v této pozici strávila uplynulých osm zim. V prstech svírala ostrý pazourek a do tvrdé skály ryla stále stejný symbol. Již dávno se vzdala naděje, že stejný symbol dokáže vyrýt do hrdla Kalného oka, ač to byl její nejpříjemnější sen. Kdykoli šaman opustil zřídlo, nemyslela na nic jiného a spřádala plány, jak ho zabije a uteče, ale když se vrátil, její mysl se zklidnila, dech se zpomalil a zapomněla. Své naléhavé nutkání si dál uvědomovala, jen si prostě nedokázala vybavit, co si tolik přeje, po čem tolik touží. Nenáviděla Kalné oko, ale v jeho přítomnosti se vzmohla jen na poslušnost.
Žádný jiný otrok nesměl pracovat v blízkosti zřídla, žádný jiný otrok nezůstal tak dlouho naživu. Myrta za to vděčila svému jedovatému jazyku, který proti Kalnému oku volal do boje, když ještě šaman žil ve vesnici a jeho moc byla v plenkách. Protože proti němu nejvíc brojila, přál si Kalné oko, aby právě ona byla svědkem jeho triumfu. Aby právě ona ten triumf nachystala.
Myrta zkrvavenými prsty vyrývala poslední symbol v těsné blízkosti zřídla. Vyškrábat jeden symbol trvalo pět dní a tenhle byl již víc než z půlky hotov. Až s ním skončí, skončí i Kalné oko s ní. A přece dál pracovala stejným tempem. Hrozbu blízké smrti vnímala jako vysvobození.
Když uslyšela kroky na schodišti, nezvedla ani hlavu, přestože jí rytmus těžkých kroků dopředu říkal, že nepřichází šaman. Každý host Kalného oka pro ni byl jen stínem a Myrta neměla důvod věřit, že ona je pro ně něčím víc. Právě proto ji tak překvapil důvěrně známý hluboký hlas.
"Není tady," řekl ten muž a Myrta se otočila.
Ve vchodu stál obrovský muž s bujným vousem a vlasy svázanými do dvou copánků podél tváře. Přibyly mu vrásky a šediny, a přece by ho poznala mezi všemi. Čtyři prsty. Pochopila, proč tentokrát příchozího neskrývá stín. Bylo to jen další mučení od Kalného oka, protože náčelník jí věnoval jen jediný letmý pohled. Nepoznal ji. A možná i poznal, ale po těch letech musel mít spoustu jiných žen a hromadu dětí, Myrta pro něj prostě už nic neznamenala.
Za Čtyřmi prsty se objevil ještě Hříbě a Deštivý mrak.
"Počkáme na něj, jistě se za chvíli ukáže," rozhodl Čtyři prsty.
Myrta se nedokázala ovládnout, dál na něj hleděla jako uhranutá a její rty se snažily promluvit, ale kouzlo ji připravilo o řeč. Rukou dál podvědomě ryla prokletý symbol, jako by na něm záleželo víc než na tomto shledání. Do očí jí vstoupily slzy, ač si myslela, že už dávno vyschly, a stékaly jí po vysušené tváři.
Když se jí o paži otřel plášť z netopýřích křídel, do něhož Kalné oko halil své pokřivené tělo, zamrazilo ji až do morku kostí. Zachrastily kostěné náramky a ovanul ji pach puškvorce a blatouchů. Zvedl se jí prázdný žaludek a do úst se jí vylily žaludeční šťávy. Zároveň ji ale opět pohltila nepřirozená apatie. Čtyři prsty zmizel v mlhavém oblaku, i když Myrta bojovala každým kouskem svého těla, aby o pohled na milovaného nepřišla. Prohrála. Sklonila hlavu a zase se plně věnovala práci, hovor kolem ní plynul jako bzučení hmyzu. Nic jí neříkal.
"Kalné oko, buď pozdraven. Přišel jsem, protože na území našeho kmene se objevili dva cizinci a já od nich získal něco,

čemu nerozumím. Nejsem si jistý, zda mohou být nebezpeční, a vím, že tebe tyhle věci zajímají…"
"Dej mi to," přerušil Kalné oko náčelníka netrpělivě.
Na chvíli se rozhostilo ticho a pak Kalné oko zašeptal tak vítězným hlasem, že to proniklo i Myrtiným omámením. "Ó ano! Tak proto… Dobře jsi udělal, žes mi to donesl, náčelníku," řekl Kalné oko už klidněji. "Nemohlo to přijít ve vhodnější čas. Budu k tvému kmeni velmi štědrý, i k tobě osobně."
"Jestli můžu něco žádat, chtěl bych vědět, jestli je u tebe ještě Myrta."
"Myrta?" zasmál se Kalné oko. "Vždyť máš jiné ženy."
"Ano, ale…"
"Nezajímá mě to," nenechal ho domluvit Kalné oko. "Máš ji mít za ty dva cizince."
"Mí lidé jsou jim na stopě," odpověděl Čtyři prsty.
"Tys je nezajal?! Nevíš, kde jsou?!" hlas Kalného oka zněl hrozivě. Myrta se přikrčila a srdce se jí sevřelo, ne strachem o sebe, ale jinou obavou, kterou nedokázala přesně určit.
"Moji muži je teď už jistě mají," ohradil se Čtyři prsty. "Myslel jsem, že tuhle věc a zprávy o nich budeš chtít co nejdřív."
"No tak se podíváme."
Myrtu do zad zasáhlo kopnutí a srazilo ji stranou. Šaman přistoupil k mělké skalní prohlubni, v níž vířilo zřídlo jeho moci. Myrtě se začalo špatně dýchat, celou prostoru vyplnil dusivý dým a v jeho kotoučích zněl syčivý hlas Kalného oka obzvlášť děsivě.
"Nic jsi nezískal, nic jsi nedokázal!"
"Ale jak by se nám svedli ztratit?"
"To ta holka," odpověděl Kalné oko. "Ale dám ti radu. Najdeš je za svítání opět u řeky."
"Museli by být blázni, aby se tam vraceli."
"Ty jsi blázen, když se o to se mnou přeš!" zahřměl Kalné oko. "Do zítřejšího poledne tu budu mít aspoň jednoho z nich! A teď táhni! Zmizte mi z očí, než si začnu myslet, že nejste jen neužiteční, ale že mi přímo škodíte!"
Myrta klesla na zem a už se déle nedokázala bránit ztrátě vědomí. Když opět přišla k sobě, místnost byla prázdná a na ni čekal nedokončený symbol.
…
Andrea se svítáním sestoupila k řece. Pohybovala se opatrně, ale nikde neviděla žádnou známku po pronásledovatelích. Bohužel nenarazila ani na stopy Xaveria Hawka, což ji zneklidnilo. Mohli ho chytit? Byl tak neopatrný, že se prozradil? Nebo ho v cizím světě potkala nějaká jiná nehoda?
Připadal jí dost schopný na to, aby ho nechala bez pomoci, ale možná se mýlila. Jistě se tu nacházela divá zvěř, spousta jedovatých bylin, strží a jiných nebezpečí. Cítila za něj odpovědnost a navíc k němu měla závazky, které se lehko nepřiznávaly. Bez něj by se nejspíš utopila. Dlužila mu život.
Neodvažovala se ho hlasitě volat, a tak jen opatrně postupovala podél okraje lesa, kontrolovala volný prostor mezi hradbou stromů a řekou a hledala stopy. Doufala, že ho brzy najde, nebo že má prostě jen zpoždění.
Narazila na stopu. Šlo o jednoho člověka, těžkého jako dospělý muž, stopa byla čerstvá, přicházela ze svahu a mířila přímo na travnatou plochu na břehu řeky. To Andreu varovalo, říkala mu přece jasně, aby zůstal v lese. Na druhou stranu, stopy přesně odpovídaly času a místu, takže to s největší pravděpodobností byl on, jen se mu už nechtělo čekat.
Idiot! Rozzlobila se v duchu.
Na otevřené prostranství se jí vůbec nechtělo, ale volat ho bylo stejně nebezpečné. Tráva naštěstí byla hodně vysoká, a tak se přikrčila a vyšla ven z lesa.
Hned pochopila, že bylo chybou opustit bezpečí vyššího porostu. Vpravo i vlevo pod stromy zaregistrovala pohyb, ale nepřítel k ní neběžel, to se jen zachvěly listy, jimiž prolétly malé ostré šipky. Většina z nich dopadla neškodně vedle, jen tři z nich Andreu zasáhly do paží. Sykla, vytrhla je a pak sebou hodila do vysoké trávy. Čekala, že přijdou blíž a tak proti nim bude mít aspoň nějakou šanci, ale nikdo nepřicházel.
Pokusila se nadzvednout. S hrůzou zjistila, že ji ruce a nohy neposlouchají. Těžce se jí dýchalo. Viděla rozmazaně a po celém těle jí vyrazil studený lepkavý pot.
Její srdce bilo stále pomaleji. Buch… buch…..buch…..…
Když se probrala, uvědomovala si pouze naléhavý pocit žízně. V ústech měla sucho, rty rozpraskané a její pokožka jen hořela. S každým vdechnutím jako by do plic nabírala rozpuštěné olovo. Víčka se jí slepila k sobě, stálo ji obrovské úsilí otevřít je.
Když se jí to podařilo, spatřila nad sebou pohupující se modré nebe s planoucím kotoučem slunce. Jeho paprsky na rozdíl od včerejška žhnuly a spalovaly. Pootočila hlavu a uviděla travnatou pláň s řídkými keři, která se táhla, kam až oko dohlédlo. Něco na tom pohledu dokázalo vzbudit její ostražitost. Něco na něm ji varovalo tak naléhavě, až se jí udělalo nevolno. Rostliny byly povadlé a zažloutlé, ale půda pod nohama mužů kyprá a úrodná. Vody tu bylo dost.
Mužů? Andree se konečně vybavily všechny vzpomínky. Ležela na nosítkách, ruce a nohy svázané pevnými řemeny a někam ji nesla asi desetičlenná skupina mužů. Ale pouta ani nepotřebovali. Končetiny vůbec necítila, jako by ochrnula od krku dolů.
V jejím zorném poli se objevil zarostlý mužský obličej. Ten chlap jí něco říkal, ale Andrea mu vůbec nerozuměla, i když ji mnoho lidí považovalo za nadanou lingvistku. Zavrtěla hlavou.
"Nerozumím vám," řekla a vlastní hlas jí zněl jako krákání.
Asi pochopil, protože kývl. Přiložil jí ke rtům hrdlo měchu s vodou. Andrea se proudem vody zalykala, ale byla mu nesmírně vděčná a hltala, co to šlo. Muži okolo se dívali, smáli se a plácali se do stehen. Bylo jí to jedno, s každým

douškem vody se jí vracela síla. Už dokázala pohnout prsty.
Muž jí ale měch právě v tu chvíli odebral, jako by jí viděl až do žaludku.
"Jdi k čertu," prskla po něm.
Jen se zasmál a vyrazili dál.
Pořád se drželi u řeky a Andrea pozorovala zneklidňujícím způsobem se měnící krajinu. Teprve když na chvíli zastavili, aby se muži také napili a odpočinuli si, byť jinak postupovali neuvěřitelně rychle, mohla zahlédnout skutečný cíl jejich cesty.
Řeka mířila přímo k neskutečně vysokému kulatému kopci, sedícímu uprostřed holé roviny jako černý a dýmající vřed. Nebe nad ním mělo nachový nádech, připomínalo vlnící se rudou polární záři.
Tady je příčina, pomyslela si. Tohle je možná cesta pryč.
Vůdce mužů, kteří ji zajali, jako by četl její myšlenky, ukázal směrem k té hoře a zcela jasně vyslovil: "Hardam kelst."
"Hardam kelst," přikývla Andrea.
…
Xaverius Hawk dorazil k řece ještě za tmy, jen o hodně výš proti proudu, než se domluvili. Nesdílel Andreino přesvědčení, že je dobrý nápad vracet se na místo, z něhož vyrazili. Její sebejistota ohledně zmatení stopy mu přišla trochu laciná. Nepřítel znal krajinu i podmínky mnohem lépe nežli oni, Hawk to nepodceňoval. Možná Andrea byla dobrá, ale nemohla tušit, jak moc dobří jsou místní obyvatelé a jaké je vedou pohnutky.
Ze všech těchto důvodů se rozhodl čekat někde poblíž, najít si pěkný výhled na domluvené místo a zpovzdálí se přesvědčit, že Andrea dorazila opravdu sama. Jejich protivníci věděli, že byli dva, a mohli Andreu tajně sledovat, aby je dostali oba. Xaverius neviděl jediný důvod, proč by do takové pasti měl padnout.
Jeho obavy se potvrdily. Ze své vyhlídky měl celé to divadlo jako na dlani. Jen mu to tak úplně nedávalo smysl. Pokud domorodci Andreu stopovali, proč nepočkali, až se s ní Hawk spojí, a pak je nedostali oba dva, ale místo toho ji falešnou stopou vylákali na volné prostranství a složili ji šípy? A pokud jim šlo jen o ni, proč v takovém případě nezaútočili už dávno?
Nestopovali ji, čekali tu na nás, pochopil. Měl bych rychle zmizet.
Místo toho dál přihlížel, jak Andreu spoutávají a nakládají na nosítka. To ho ujistilo, že je naživu. Díval se, jak s ní vyrazili po proudu řeky.
Xaverius moc dlouho neváhal. I když neměl žádnou chuť riskovat krk při osvobozování té holky, zvlášť když jeho naděje byly mizivé, neměl na vybranou. Podle toho, co zatím věděl, představovala Andrea jeho jedinou cestu zpět. Jeho tady nikdo hledat nebude, zcela jistě ne James Atkinson, ale po ní budou pátrat lidé z toho jejího spolku, a tak musel zůstat s ní, nebo aspoň tak blízko, jak bylo bezpečně možné.
Skrytý v podrostu mírným poklusem sledoval skupinku domorodců. Cítil hlad a únavu, v noci vůbec nespal a nepříjemně na něj doléhala změna biorytmu, přesto měl těm mužům s jejich nákladem pohodlně stačit. Ale nestačil. Běžel stále rychleji a oni se s každým krokem vzdalovali. Bylo to neuvěřitelné, jako by nedokázal správně odhadnout vzdálenost, nebo jako by bylo něco špatně s krajinou před ním.
Asi po dvou hodinách, kdy námahou málem vypustil duši, viděl skupinku už jen rozmazaně na obzoru a les, který ho do té doby kryl, skončil. Před ním se otevřela travnatá pláň s trsy neduživých křovisek. Xaveriovi se ani v nejmenším nechtělo na ni vstoupit. Byl by vidět zdálky, odhalený a bezbranný. Nezapomněl, jak snadno dostali Andreu, ani že musí počítat se střelnými zbraněmi.
Zastavil se a snažil se popadnout dech, stejně skoro nebyl schopen pokračovat. Určitě ne tímhle vražedným tempem. Opřel se zády o kmen stromu a skrytý řídkým listovím vyhlížel na nebezpečnou planinu. Musel se držet skupinky s Andreou. Musel existovat nějaký způsob, jak to zvládnout.
Jeho zrak padl na koryto řeky, jímž se valil poměrně silný proud. Pokud mohl soudit, domorodci se drželi toku, vlastně jej skoro kopírovali. Xaverius Hawk se sám pro sebe usmál. Voda v řece byla příjemně teplá, silný proud ho ponese bez významnější námahy a podemleté břehy skýtaly mnoho úkrytů.
Ano, tohle je moje cesta.
Počkal, až mu muži s nosítky úplně zmizí z dohledu, a pak se vrátil do místa, kde se les řeky skoro dotýkal, tam vstoupil do vody. Byla hluboká a proud ho okamžitě strhl. Xaverius se položil na hladinu a snažil se držet spíše u břehu, ale nebylo to jednoduché. Trochu pozdě si uvědomil, že řeka s sebou nese i různé nástrahy: divokou vodu, peřeje, vodopády a dravce skrývající se v hlubinách.
Hmátl rukou po kořenu visícím ze břehu, ale ten mu proklouzl mezi prsty, jako by byl namazaný olejem. Zkusil se postavit na nohy, ale nedosáhl na dno, mělčinu nikde neviděl, jen strmé vysoké břehy.
Bylo to šílené, sotva se dostal do vody, už se z ní snažil zase uniknout, ale ona jako by ho spoutala. Ovinula ho chladivými chapadly a táhla ho s sebou jako na saních. Xaverius přestal bojovat a místo toho se poddal. Musel šetřit síly, až se naskytne skutečná šance uniknout z pasti, kterou na sebe sám nastražil.
Nechal se proudem volně unášet. Ani neviděl nahoru na planinu, jestli dohnal své protivníky. Mohli dávno změnit směr a on by se o tom nedozvěděl, a přece mu na tom nějak nezáleželo. Přestával si vybavovat, proč se vlastně za Andreou tak žene. Najednou mu jeho počínání přišlo úplně zbytečné.
Voda ho kolébala a houpala a jemu se navzdory nebezpečí a zdravému rozumu začaly zavírat oči.
…
Čtyři prsty stoupal s napůl ochrnutou ženou hozenou přes rameno po schodech nahoru ke zřídlu Kalného oka. Jeho muži se na další návštěvu u šamana zrovna nehrnuli, a tak je ponechal před vstupem do Horké hory.
Zajatá dívka byla moc pěkná, ale měla v sobě i něco víc, výrazem tváře a pohledem očí mu připomínala Myrtu. Jistě by se vzpírala, přela a hádala, možná by ji musel i párkrát zbít, aby ji naučil poslušnosti, ale přesně takovou ženu Čtyři

prsty před osmi zimami ztratil. Kdyby o zajatkyni neměl takový zájem Kalné oko, Čtyři prsty by ji odvedl do své chýše a učinil z ní svou první ženu a možná by konečně dokázal zapomenout na Myrtu. Třeba by se mu začaly zdát sny o někom jiném.
Ale tahle mladá žena patřila šamanovi a Čtyři prsty si připomněl slib, který mu Kalné oko dal. Už za pár chvil bude mít svou Myrtu zpátky a tahle si bude muset zvyknout na způsoby Kalného oka.
Vstoupili do jeskyně, v níž v malé vyvýšené prohlubni tvaru kamenné misky na tlusté zkřivené noze pramenilo zřídlo. Tak jako i minule tu jen jedna stařena se shrbenými zády a šedými vlasy apaticky ryla pazourkem do skalnaté podlahy další symbol z mnoha.
Čtyři prsty složil tu ženskou na zem jako mladého jelínka, hned vedle zřídla. Pořád ještě se nevzdala. Jasně viděl, jak opatrně a nenápadně prověřuje, zda se jí nevrátil cit do končetin. To ovšem Čtyři prsty neměl v úmyslu dopustit. Zabila nebo těžce zranila čtyři z jeho mužů. Jestli tedy měla dělat někomu problémy, pak ať je to raději Kalné oko.
"Kde, u všech démonů, vězí?" zavrčel Čtyři prsty.
Spirály a vlnovky vyryté všude kolem v něm vzbuzovaly dojem, že celá jeskyně oživla, svíjí se kolem něj, chystá se ho stáhnout do smyček a vymáčknout z něj poslední nadechnutí. Necítil se tam dobře. Chodil tam již celá léta a s každou návštěvou ten pocit sílil, jako by moc zřídla s těmi kresbami narůstala. Jen těžko ovládal touhu otočit se a vzít nohy na ramena.
"Prokletý čaroděj," ulevil si.
Na zvuk jeho hlasu zareagovala zanedbaná otrokyně. Zvedla hlavu a snažila se na něj zaostřit poloslepýma očima. Její tvář byl jeden velký strup a pohmožděniny, celá zalepená špínou a hlenem. Znechuceně se od ní odvrátil.
Ta svázaná holka na zemi se také pohnula a něco řekla tím svým divným jazykem. Mluvit takovou hatmatilkou, to bylo stejné jako být němý.
Přesto jí odpověděl: "Kalné oko brzy přijde, Němko."
Zase něco zamumlala. Na kratičký okamžik ho napadlo, že třeba prosí o milost, ale stačil mu jediný pohled do její tváře. Ta neprosila, spíš ho počastovala nějakou pěkně peprnou nadávkou.
"Je poledne," ozval se za jeho zády syčivý hlas a Čtyři prsty nadskočil leknutím.
"Vím," odpověděl a podíval se do krví pomalovaného šamanova obličeje. "Proto jsme už nepátrali po tom muži. Přišla tam sama."
"Byl tam i on, pitomče," ušklíbl se Kalné oko. "Stál jen pár kroků od vás, ale čekat, že se kolem sebe rozhlédnete, by zřejmě už bylo příliš."
"Najdeme ho," ohradil se Čtyři prsty.
"Nenamáhej se, už je tady," sdělil mu Kalné oko a sklonil se k zajatkyni.
"Je moc pěkná," ohodnotil ji.
"Myrtu ti nahradí desetkrát," připomněl mu Čtyři prsty.
"Přivedl jsi jen polovinu toho, co jsem požadoval," řekl Kalné oko a opět se vztyčil. "Dám ti za ni tuhle otrokyni. Už ji k ničemu nepotřebuju."
Kopl do opotřebované trosky, která již dokončila svou práci a klečela tam na patách s rukama v klíně a tupě se kolébala dopředu a dozadu. Z koutku úst jí vytékal pramínek slin.
"Slíbil jsi mi Myrtu!"
"Ber, co dávám, náčelníku, a odejdi v pokoji," zamračil se Kalné oko.
Ve Čtyřech prstech se vzedmul hněv. Neměl vůbec strpět, aby Kalné oko Myrtu odvedl. Neměl mu nikdy sloužit. Neměl se před ním plazit a prosit, měl žádat a brát si. Byl rozumný až příliš dlouho. Nerozmýšlel se, skočil šamanovi po krku a sevřel jeho hrdlo pevnými prsty.
"Dáš mi Myrtu, nebo tě zabiju!"
I jeho hrdlo v tu chvíli někdo pevně stiskl, ale Čtyři prsty se nenechal oklamat. Nikdo jiný tam nebyl, muselo jít o jedno z černých šamanových kouzel. Přesvědčovala ho o tom skutečnost, že Kalné oko se vůbec nebránil. Jen lapal po dechu a sípal. Čtyři prsty si byl jistý, že pokud vytrvá a šamana zabije, magie pomine. Potom prohledá celé doupě a Myrtu najde.
Zesílil stisk a zatlačil na hrtan.
Děláš chybu, náčelníku, ozval se mu v mysli jasný hlas.
To ty jsi udělal chybu, šamane, odpověděl v duchu.
A pak mu rozdrtil hrtan.
…
Kalné oko vystoupil ze stínu a potřásl hlavou nad mrtvým tělem náčelníka Čtyři prsty.
Ten bloud si snad skutečně namlouval, že mě může tak snadno porazit.
"Odkliď to," přikázal Myrtě, která dál klečela jako bez života. Vypadala jako socha vytesaná z kamene. Socha ztělesňující bídu, nemoc a netečnost. Natolik omámená jeho kouzly, že si ani nebyla schopná uvědomit, co se právě teď odehrálo před jejíma očima.
Čtyři prsty vlastně může být rád, že nedostal to, co chtěl.
Myrta se zvedla a jako loutka přistoupila k mrtvému muži. Lhostejně ho vzala za kotníky, zapřela se a vší silou zabrala. Těžké tělo se pohnulo jen o malý kousek. Myrta znovu zabrala a pomalu ho vlekla k východu.
A taková to byla veliká vášeň, pomyslel si Kalné oko pyšně. Teprve teď, když je její milý mrtvý, mi dostatečně zaplatila, že mě kdysi málem dokázala zničit. Škoda jen, že už je tak mimo.
Teprve když otrokyně i s mrtvolou zmizela, sklonil se k zajaté cizince. Kolem jejího těla viděl planout rudou auru korunovanou zlatem. To mu potvrzovalo, že je ta pravá. Zřídlo za jeho zády začalo souhlasně kolotat, Kalné oko vnímal

jeho nedočkavost. Sám se také nemohl dočkat. Otevírala se před ním brána do nových světů, cesta k neuvěřitelné moci, nový život.
Vytáhl rituální nůž a začal z ní opatrně stahovat oděv tak, aby nemusel povolit pouta a aby ji nezranil. Nebyl blázen, každý žhnoucí symbol na zdech a podlaze jeskyně ho varoval, že ta žena je nebezpečná. Nehodlal se spolehnout pouze na ochranu ochromujícího jedu.
Její pleť byla hladká a matně lesklá, zlatě opálená, na dotek pevná a pružná, obtahovala dokonale vykreslené svaly a křivky její postavy. Vlasy měla hedvábné a byla cítit nějakou neznámou vůní, z níž se Kalnému oku zatočila hlava. Odtáhl se a podezíravě se na ni zadíval. Bylo možné, aby ovládala nějakou formu magie? Udělal ochranné znamení a omyl si ruce ve vodě zřídla, a přece stačilo spočinout dlaní na hedvábí jejích prsou a sametu nahých boků a nedostávalo se mu dechu, jako by pozřel jed.
Promluvila. Takový tón od ženy ještě jakživo neslyšel. Byly v něm záhadné horké hlubiny a hebkost kožešin. Prohnula se v zádech, čímž ještě víc vynikla dokonalost a nesnesitelná přitažlivost jejího těla, a s jasným gestem mu ukázala spoutané ruce. Nepotřeboval rozumět jejímu jazyku.
Ano, kdybych ji rozvázal, mohla by se ke mně přitisknout, obejmout mě a…
Jen na poslední chvíli se vzpamatoval s nožem chvějícím se nad řemenem zařezávajícím se do její jemné pokožky. Neměla se přece pohnout. Měla ležet ochrnutá.
Místo aby přeřezal pouta, škrábl ji ostřím do předloktí a znovu ji ochromil jedem.
Něco nesrozumitelného na něj zasyčela a Kalné oko ji udeřil pěstí do tváře, do jediné části těla, v níž ještě měla nějaký cit.
Ne, neovládala žádnou jinou magii než kouzla vlastní všem ženám. Ta prastará a mocná síla ženství v ní byla tak silná, že ho to na chvíli zbavilo soudnosti, a ruce omyté v kouzelném zřídle ji částečně osvobodily od následků jedu. Málem se jí podařilo uniknout a Kalné oko si byl podivně jistý, že na ni by stejný trik jako na náčelníka Čtyři prsty nezabral.
Ano, je velmi nebezpečná. A jako by na okamžik zahlédl kus její možné budoucnosti, pomyslel si: A jednou bude smrtelně nebezpečná.
"Nebudeš mít příležitost," řekl nahlas.
Donesl si misku s barvou a začal na její bezvládné tělo malovat mocné symboly, stejné jako Myrta za uplynulých osm let vyryla všude kolem. Vše již bylo téměř připraveno. Kdyby se to nepovedlo, na břehu řeky v základech Horké hory ležel ještě ten muž ponořený do omamného spánku. Jeho záloha.
Když byl hotov, protáhl koženými řemeny na ženiných kotnících další smyčku a za pomoci magie ji na laně zvedl ke stropu jeskyně tak, aby hlavou dolů visela přímo nad vroucím zřídlem. Teprve pak přeřízl pouta na zápěstích. Ruce jí volně spadly dolů a Kalné oko jí dvěma rychlými řezy otevřel žíly.
…
Myrta neplakala, její bolest byla tak strašná, že slzy vysušila v zárodku. Svírala ji a drtila, až z jejího těla vymáčkla nejen dech, ale i magii Kalného oka.
V ten okamžik, kdy Čtyři prsty padl zardoušený na kamennou zem, procitla. Před tím si pamatovala jen nezřetelný obraz muže, škrtícího se vlastníma rukama, ale když padl, náhle se jí rozjasnila paměť a věděla, že ty samé ruce se jí dotýkaly, hladily ji a nosily. Dívala se na tvář s vyplazeným odulým jazykem a vzpomněla si na stejný obličej rozzářený smíchem, když ji dostihl v lese a položil ji do suchého listí. Dívala se a bolest byla nesnesitelná. Zcela ji ochromila a zbavila myšlenek. Zůstala jen prázdnota, obrovská pustina rozlézající se jejím nitrem.
"Odkliď to," dolehl k ní příkaz, pronikl její apatií, a protože sama nedokázala myslet, poslechla. Vstala a vzala mrtvého milého, jako by odtahovala skolené prase, jako kus masa.
Táhla ho dlouhými klikatými chodbami Horké hory, dokud ji zcela neopustily síly. Teprve pak klesla na kolena, vzala jeho hlavu do dlaní a políbila ho na ústa.
"Nemohl bys mě získat zpátky," zašeptala. "Všechno bylo ztraceno už dávno, ale já tě pomstím. Pomstím nás oba."
Necítila však při těch slovech vášeň, ale chlad. Bolest v ní zabila nejen magii, ale i city, jako by všechny ostatní emoce mohly její utrpení oslabit. Jen díky tomu se nevrátila zpět do jeskyně a nevrhla se na Kalné oko podobně jako Čtyři prsty. Místo toho si vzpomněla na něco, co slyšela v tom dlouhém šedém snu.
Nenamáhej se, už je tady.
Nebyla na to sama a ani s ní, ani s tím druhým Kalné oko jako s nepřítelem nepočítal. Položila jemně mrtvého milého na zem a od opasku mu sundala sekeru i nůž.
Čtyři prsty by nikdy jen tak neztratil sebeovládání ani rozum, napadlo ji, Kalné oko ho chtěl zabít od samého počátku. Nikdy neměl v úmyslu odměnit ho za jeho služby. Nachystal to. Omámil jeho úsudek magií.
Myrta se rozběhla dolů k řece. Věděla, že Kalné oko chystá své velké kouzlo. Připravoval se na něj celé roky a neznámá zajatkyně mu jeho úsilí příhodně zkrátila. Té ženě nezbývalo mnoho času, ale na tom nezáleželo, mnohem důležitější bylo, že Kalné oko bude pohlcen soustředěním a jindy už se taková příležitost nenaskytne. Musela spěchat.
Dole u řeky na písčité mělčině opravdu ležel nějaký muž. Ležel tak nehybně, že se na chvíli obávala, že je mrtvý, ale srdce mu pomalu a slabě bilo. Byl mladý, měl tak hladkou tvář, že si na chvíli myslela, že je to ještě chlapec, ale pak si všimla sotva znatelného strniště vousů a došlo jí, že si je odstraňuje. I vlasy měl krátké a hladké, úplně černé, takovou barvu nikdy neviděla. Byl dost vysoký, ale na muže jí připadal slabý.
Zatřásla s ním, vůbec nereagoval. Kalné oko nebyl takový šílenec, aby dovolil, aby se mu někdo dostal do zad. Bez té strašlivé bolesti by i Myrta byla dál pevně chycená v síti jeho kouzel stejně jako tento muž. Musela mu způsobit bolest.
Udeřila ho, ale vůbec se nepohnul. Kopla do něj, třásla s ním a bila ho pěstmi. K ničemu to nevedlo, ležel jako hadrový panák, ani nezasténal.

Její zrak padl na pochodně planoucí u schodiště pro příchozí. Převalila neznámého na bok, roztrhla mu oděv z nějaké podivné lehké a jemné látky. Nechápala, jak se někdo může tak nesmyslně oblékat. Oděv přece musel něco vydržet.
Sundala ze stěny pochodeň a nechala plamen olíznout jeho pokožku. Opět se ani nepohnul. Myrta sevřela rty a odhodlaně držela oheň u jeho zad. Kůže zrudla, udělaly se na ní puchýře a pak se začala škvířit. Do vzduchu stoupal pach spáleniny. Muž zaskučel a trhl sebou. Myrta znovu přiblížila oheň k jeho zádům a on opět uhnul. Opakovala to tak dlouho, až se dokázal posadit, popadnout ji za zápěstí a pochodeň jí z ruky vykroutit.
Byl bledý a po tváři mu stékal pot. Jakmile ho bolest jednou probudila, vnímal ji jako každý jiný. Vychrlil na ni proud nějakých slov. Nerozuměla, ale tón ji nenechával na pochybách, že by ji nejraději popadl a zakroutil jí krkem.
Ukázala mu prázdné dlaně a doufala, že pochopí, že není jeho nepřítel.
"Nerozumím ti," řekla. "A ty mě nejspíš také ne."
Zavrtěl hlavou. Pak se otočil a pokusil se prohlédnout si zranění na zádech. Myrta toho využila a sáhla po zbraních, které před tím odložila. Musel to zaregistrovat, ale než na ni stihl zaútočit, nabídla mu rukojetí napřed nůž.
Vzal si ho a opět něco řekl.
Rozhodila rukama, protože mluvit postrádalo smysl. Neměli dost času, aby se naučili jazyk toho druhého. Potěžkala v rukách svou sekeru, zatvářila se co nejzuřivěji a ukázala mu na schodiště. Ušklíbl se a udělal podivné gesto směrem ke schodišti, pohyb rukou byl vláčný a mírný, doprovázený úklonou hlavy, jasně pochopila, že má jít první.
Přikývla a vyrazila, na pátém schodu se ohlédla, teprve se sbíral ze země. Bledá tvář a zaťaté zuby jí dokazovaly, že žádný velký bojovník to asi nebude. Ale nedalo se nic dělat, neměla z čeho vybírat, byl tam jen on a ona.
Znovu promluvil, jako by mu vážně ještě nedošlo, že si nerozumějí. Mluvil ale pomaleji a zřetelně. Ukázal na sebe.
"Xaverius Hawk," řekl.
"X-Hawk," opakovala a ukázala na sebe. "Myrta."
Rozběhla se po schodech nahoru. On stoupal za ní a sykal bolestí, takže když se přiblížili na dosah zřídla, zastavila se a otočila, varovně položila svou dlaň na jeho rty a důrazně zavrtěla hlavou. Doufala, že porozumí. Potom se co nejtišeji přesunuli až ke vchodu.
Když nahlédla dovnitř, uviděla tu cizí ženu, nahou, s tělem pomalovaným mocnými symboly, zavěšenou nad zřídlem. Kalné oko jí právě přeřízl pouta na rukách a pak jí otevřel žíly na zápěstích.
Ucítila za sebou pohyb a jen na poslední chvíli se jí podařilo postavit do cesty tomu bláznovi, co ho přivedla, aby jí pomohl. Oběma rukama mu tlačila na hruď a vrtěla hlavou. Ukázala na druhý vchod naproti v místnosti a na sebe, pak na místo, kde stáli, a na něj. Chvěl se netrpělivostí, ale pak přikývl, že rozumí. Kalné oko začal na tamburínu vyklepávat známý zneklidňující rytmus. Musela spěchat.
Otočila se, nechala ho tam a doufala, že pochopil. Jen ve dvou měli šanci. Ona odpoutá pozornost Kalného oka a on ho zabije zezadu.
…
Krev mladé ženy stékala do zřídla, ale s vodou se nemísila, místo toho jako rychle rostoucí kořeny ihned zamířila do hloubky. Zřídlo ji vedlo níž a níž až ke žhnoucímu srdci země, které na Kalné oko hlasitě volalo již od narození. To tepající srdce se ozývalo v jeho mysli tak dlouho a tak nutkavě, až se jeho rytmu naučil rozumět, promlouval k němu jasněji než hlasy lidí z vlastního kmene. Někdy ho ten tlukot doslova ohlušoval. Bývaly i dny, ba celé měsíce, kdy byl přesvědčený, že už to nevydrží ani chvilku a bude si muset rozmlátit hlavu o skálu, jen aby to zastavil. Teprve voda ze zřídla dokázala ztišit jeho utrpení a umožnila mu poznat, že ve skutečnosti není prokletý, ale vyvolený. Právě s ním chce země spojit své srdce.
Tamburína v jeho rukách ožila rytmem, který se již dávno stal neoddělitelnou součástí jeho bytosti. V každém úderu slyšel hlásku a v jejich sériích zněla slova. Volání, vzývání, přísaha.
A pak to přišlo - zachvění, nejprve slaboučké, jako když se zvíře otřese, pohladí-li ho někdo proti srsti, ale pak zesílilo ve vzpínajícího se koně bijícího kolem sebe kopyty.
Kalné oko pocítil záchvěv strachu. Zrychlil rytmus na tamburíně a doplnil jej o podupávání na podlaze pokryté ochrannými symboly. Vždycky věděl, že duch země ho jednou pohltí a najde si jeho rukama cestu ke hvězdám, ale tak to nechtěl. Rozhodl se přivlastnit si jeho sílu a vydat se na nové světy sám. Domníval se, že se na tento okamžik připravil dobře, ale když teď ucítil první náznak skutečné síly, kterou se pokoušel spoutat, uvědomil si, že se měří s obrem.
Na chvíli zaváhal a hřmění ještě zesílilo. Kalné oko ihned povyskočil a roztočil se. Jeho nohy podupávaly na skálu, jako by chtěl utišit neklidného netvora. Jeho ruce bušily do tamburíny. Vlna síly kolem něj roztočila i oběť zavěšenou nad zřídlem.
Koutkem oka zahlédl pohyb, který tam nepatřil. Obraz tak nepatřičný že ho to zarazilo v půli kroku. Okamžitě ztratil rovnováhu a instinktivně upustil tamburínu, aby se mohl oběma rukama zachytit okraje zřídla. Pozvedl hlavu a nevěřícíma očima hleděl na Myrtu. Běžela přímo k němu s tváří zkřivenou bolestí a se sekerou v pozvednuté ruce. Zřídlem se vzhůru řítila nevýslovná moc. Měl ji skoro na dosah, ale nemohl na ni čekat, protože kamenné ostří by ho dostihlo dřív.
Ponořil obě ruce do ještě slabé vody a vyslal k Myrtě obranné kouzlo. Udělala jen dva kroky, pak narazila na neviditelnou zeď jeho moci. Ta ji donutila zvednout paži, přiložit si kamenné ostří sekery ke krku a podříznout se. Na poslední chvíli. Krev vytryskla daleko dopředu a skropila Kalnému oku obličej. Myrta dopadla tváří do vody. Kalné oko udiveně sledoval, jak se z její krve tvoří pravidelné pramínky a spojují se ve spirále s krví neznámé ženy. Kouzlo se před jeho očima měnilo.
Vztáhl ruce, aby konečně uvítal náraz vyvolané síly, ale místo něj přišla rána do zad. Jeho tělem projela nevýslovná bolest, mnohem více duševní než fyzická. Kdyby nebylo síly z hlubiny země, byl by okamžitě zemřel, ale zůstal naživu a

sledoval, jak chapadla moci hledají a pátrají, kam jinam se ukrýt. Z jeho mrtvého těla pro ně existoval jen jediný únik - skrz ostří nože v jeho ledví do ruky, jež svírala rukojeť.
Kalné oko nikdy nespatřil tvář, patřící k té ruce.
Xaverius Hawk se ramenem opíral o skalnatou stěnu chodby, kde ho zanechala šeredná domorodka. Zápasil se zbytky omámení a dělalo se mu slabo z bolesti tepající ve spálenině na zádech. Přesto byl té shrbené čarodějnici za to zranění vděčný. Nejprve pochyboval, jestli jí věřit, a byl připravený jí kdykoliv vrazit nůž do zad, ale pohled na nahou Andreu visící jako na porážce a na křepčícího zmalovaného chlapa jeho pochybnosti odvál. Měli stejného nepřítele.
Ta zakrslá obluda odběhla, aby do místnosti vstoupila druhým vchodem. Hawk jí to schvaloval, ale trvalo to nějak dlouho. Andree vůčihledně ubývalo sil. Xaverius přemýšlel, jak dlouho to asi trvá, než ztráta krve z otevřených žil dosáhne smrtelné hranice. Pět minut?
Pokud se v odhadu nepletl, zbývaly Andree tak dvě minuty, jinak bez lékařské pomoci v tomto primitivním světě zemře tak jako tak. Uvažoval, že by nečekal a vpadl tam, ale stařena byla velmi rozhodná a přesvědčivá a na místnosti shledával něco divného. Vznášel se tam jakýsi neviditelný, takřka hmatatelný opar a z toho pocitu mu vstávaly chloupky na pažích.
Ne, rozhodl se. Netušil, co se tam přesně děje. Počkám.
Právě v tom okamžiku se jeho známá vřítila do místnosti s hlasitým pokřikem. Muž uvnitř zavrávoral, upustil bubínek a ponořil ruce až po lokty do kamenné mísy, do níž odkapávala Andreina krev. Hawk na nic nečekal a vyrazil také. Šaman se ohnul přes okraj mísy a jeho ledviny se k bodnutí přímo nabízely. Myrta se náhle zarazila, jen krok od svého nepřítele, a sama sebe podřízla. Tehdy Hawk pochopil, proč museli být dva, a zamrazilo ho, když si uvědomil, že za těchto okolností jsou možná i dva málo. Za sekundu mohl skončit s nožem v srdci a vrazil by si ho do něj sám.
Právě proto neutekl, ale svůj pohyb dokončil. Pokud ten muž měl dost moci, už o něm věděl, a Hawk nemohl čekat žádné slitování, takže mu zbývala jediná šance - že Myrta jejich nepřítele dostatečně zaneprázdnila. Pokud šaman dost moci neměl a nevěděl o jeho přítomnosti, byl by Hawk blázen, kdyby toho nevyužil.
Na kratičký okamžik si myslel, že to zvládl. Nůž se zabořil do ohnutých zad a muž sebou trhl, ale pak doslova zkameněl a Hawk zjistil, že nůž nedokáže vytáhnout a bodnout ještě jednou. Jeho vlastní ruka jako by mu nepatřila. Svíral rukojeť tak pevně, až mu zbělely klouby. Nemohl ji pustit.
Jako ledový had se vnitřkem jeho paže kolem kostí ovinula neznámá síla. Stiskla je, ale nerozdrtila, jen jimi prostoupila a jejich vnitřkem se vydala dál. Mučivě pomalu. Xaverius zasténal, byla to taková agónie, že kdykoli začal ztrácet vědomí, opět ho k němu přivedla. Nemohl se bránit, nemohl uniknout. S mrtvým tělem ho spojovalo pevné pouto.
Vzdoroval, ale cizí síla ho lámala jako v kole, rozlezla se do celého těla, držela ho vzpřímeného jako v lisu. Xaverius dokázal jako poslední baštu udržet jen srdce a mysl. Jen ty mu mohly pomoct s obranou před útokem, jenž ho zavalil silou povodně. Jenže srdce se chvělo hrůzou a mysl nebyla pro utrpení schopná jediné úvahy.
Neměl představu, jak dlouho to trvalo, klidně tam tak mohl stát celá staletí. Nakonec by určitě podlehl. Jenže pak, jako poslední útěcha, v jeho mysli vystoupil zcela zřetelně obraz toho, jaký býval. Mladý, plný síly, odhodlání a ambicí. Bez bolesti, bez zranění, beze strachu. Jeho zmučené srdce se k tomu obrazu upnulo se vší poslední zoufalou silou.
Náhle byl svobodný. Nechápal to, ale stál zcela volný vedle zřídla a díval se sám na sebe, jak se zkřivenou tváří bojuje s neznámým útokem. Dál si uvědomoval, co se děje, a přece byl mimo. Jako by měl dvě těla a dvě mysli, ale jen jednu duši.
Bolest jeho prvního já náhle povolila a Xaverius spadl na zem. Díval se sám na sebe stojícího mimo, ale nevypadal, že by nechápal.
X-Hawk, rozhodl se použít pro sebe v danou chvíli nějaké jiné označení, aby se od toho prvního odlišil, ho pozorně zkoumal pohledem. Xaverius se pomalu zvedl a natáhl k němu ruku. X-Hawk se nepohnul, třebaže v tom gestu teď již nenacházel nic násilného, ba ani podbízivého. Vypadalo prostě jako nabídka.
Andrea de Villefort zasténala. X-Hawk se na ni ohlédl a spatřil bledý obličej a bezkrevné rty. Potřebovala pomoc, takže to musel rychle vyřešit. Odmítnout nebo přijmout. Obojí mohlo znamenat smrt. Bylo to buď a nebo, ale v danou chvíli se mu zdálo, že přijetí mu zaručuje větší naději na přežití jich obou. Nebo spíš všech třech.
Stiskl nabízenou pravici.
…
Když se Andrea probrala, ležela na nějakých kůžích a kožešinách v teplé jeskyni vyzdobené tisíci ornamenty. Pohled na zřídlo uprostřed ihned vyvolal všechny vzpomínky. Prohlédla si zápěstí a spatřila pevné obvazy, které zastavily krvácení. Zároveň si s úlevou uvědomila, že se může i hýbat. Už to, že nezemřela, byl sám o sobě zázrak, protože ztratila tolik krve, že to prostě nemohla přežít, ale že se jí už vrátila i hybnost, to ji udivovalo.
"Jak ti je?" ozval se hlas, který vyvolal vzpomínku na další fantasmagorii - dva Xaverie Hawky stojící proti sobě a tisknoucí si navzájem pravici.
Neměl košili.
To ty obvazy, došlo jí.
Byl k ní natočený zčásti zády, takže dobře viděla hlubokou spáleninu. Jinak ale vypadal nezraněný.
"Co se ti stalo?" zeptala se.
"Málem nás dostal oba," řekl. "Pomohla mi nějaká domorodka, tímhle mě probudila z omámení."
"Zachránil jsi mě už podruhé," vyslovila, co muselo být řečeno.
"Já vím," přikývl. "Ale vypadalo to, že ti to je vhod."
"Víc než jen vhod," souhlasila. "Díky."
"Mám to u tebe," usmál se, ale něco ve výrazu jeho tváře Andreu ujišťovalo, že to myslí vážně.
"Já své dluhy splácím," řekla proto chladně, ale pyšná slova jí trpkla na jazyku vědomím, že ji nějakým způsobem zřejmě

zachránil vlastně dvakrát.
"Ztratila jsem příliš krve," podotkla, aby se ujistila.
"Pomohla ti voda ze zřídla," ukázal rukou na pramen. "Upadla jsi mi do ní, když jsem tě sundával. Bohužel po smrti toho šamana své vlastnosti rychle ztratila. Když jsem to zkoušel na sobě, už jsem nepochodil, jak sis všimla."
Andrea cítila, jak se jí opět zavírají oči. Byla unavená, ale něco s ním nutně musela ještě probrat. Něco důležitého.
"Když jsme se sem blížili, viděla jsem nad horou rudý opar. Mohla by tady být nějaká časoprostorová anomálie," vzpomněla si. "Měl by ses tu trochu porozhlédnout. Třeba se nám ji podaří nějak využít."
"Už se stalo," předběhl ji i v tomhle. "Ukážu ti to, až se postavíš na nohy."
A tak Andrea znovu usnula.
Když opět procitla, skláněl se nad ní Mark Sallesi s injekcí v ruce.
"Marku, kde se tady…"
"Dorazili jsme před hodinou," zněla odpověď sympaťáka, který se v jejich spolku specializoval na starověk. "Nevím, jestli ten tvůj náhodný společník je tak dobrej nebo tak blbej. Našel tu nějakou časoprostorovou anomálii a rejpal do ní tak dlouho, až jsme se báli, že se tady děje něco velkého, co by mohlo zasáhnout i naši realitu. Představ si to zklamání, když jsme místo katastrofy vesmírného rozsahu objevili jen dva trošku potrhaný trosečníky."
Na chvíli se odmlčel a pak se usmál: "Ale jsem rád, že jsme tě našli, Andreo, nikdo zatím nemá ponětí, co se vlastně podělalo."
"Bylo to…"
"Teď ne," zarazil ji. "Nech si to do zprávy. Přeneseme tě ven, za dvě hodinky by nám měli otevřít průchod. V nemocnici můžeš napsat podrobnou zprávu."
Měl pravdu. Žádné nebezpečí z prodlení nehrozilo, mohla klidně odpočívat. Pak podá zprávu, pořádně to proberou, zhodnotí, a když to bude nutné, pošlou sem někoho, kdo se pokusí anomálii zabezpečit. To nejhorší měli za sebou.
Marek jí píchl injekci s nějakými léky a Andrea se klidně uložila ke spánku.
…
X-Hawk stál v malé úzké puklině téměř na vrcholku Horké hory. Měl odtamtud dobrý výhled na celou skupinu ze Zrcadla, Andreu na nosítkách a také na sebe sama. Pořád ještě to byl zvláštní pocit dívat se na sebe z této perspektivy, zvnějšku, ale zvykal si a navíc si čím dál lépe uvědomoval, že mu to přineslo obrovskou výhodu. Tohle bylo lepší než neviditelné kamery a odposlouchávací zařízení. Časem se o tom jejich spolku dozví úplně všechno a už se postará, aby mu nemohli křížit plány a omezovat ho.
Dole na planině se otevřelo rudé ústí, větší než X-Hawk čekal nebo považoval za možné. Díky své zkušenosti si myslel, že portály jsou omezené velikostí jednoho člověka, ale teď mu došlo, že je to nesmysl. Jistě existovaly průchody menší než špendlíková hlavička i větší než hangár. Možnosti bez hranic.
Před jeho zrakem skupina deseti lidí i s nosítky napochodovala dovnitř a on se sám na sebe ani neohlédl. Průchod se vzápětí zavinul jako květina.
V tu chvíli se mu nitro sevřelo a jako by oslepl a ohluchl, ba ještě hůř, jako by přišel o všechny smysly najednou a zcela bezmocný osaměl v nepřátelském světě. Jen led a horkost v jeho srdci zůstaly a konejšily ho tak dlouho, dokud nepochopil, že jen ztratil spojení se svým druhým já.
X-Hawk samozřejmě předpokládal, že k tomu dojde, ale vůbec netušil, že to pocítí jako újmu. Snad jeho dvojník šok z oddělení zvládl lépe. Napadlo ho, že pokud ještě někdy stvoří svou další kopii, bude ji muset vybavit nějakou pojistkou. Předpokládal, že sám proti sobě nepůjde, ale pokud ano, hodilo se mít nějakou tajnou zbraň.
Obrátil se a zamířil k jeskyňce, kde pro lidi ze Zrcadla nachystal časoprostorovou anomálii, i když tam nemusel, aby ji mohl použít. Byla jeho součástí. Ti pitomci neměli nikdy pochopit, že on sám je taková anomálie. Kalné oko za tím účelem obtížně celé roky odhaloval nitro země. X-Hawk netušil, jestli měl šaman stejné plány jako on, ale nové schopnosti se mu nadmíru zamlouvaly.
Vstoupil do jeskyňky v níž se křižovaly proudy energie, vířily dokola a některé se již začínaly formovat do malých ovoidů, zárodků budoucích fantomů. Hodlal je tak nechat. Koneckonců Zrcadlo bude potřebovat nějaké vysvětlení a také něco, čím se zabaví, a jemu se zase hodilo, že v chaosu se ztratí jakákoli jeho stopa.
X-Hawk ještě přesně netušil, co se s ním stalo ani jaké to může mít důsledky, ale až moc dobře věděl, že se před ním otevřely nové možnosti. On a Zrcadlo si kvůli tomu ještě nemuseli nutně překážet, ale…
Mohlo se to stát.
…
Ráno bylo zamračené, ale příjemně teplé a slibovalo vlahý letní den. Andrea se po krátké dovolené cítila úžasně. Trocha toho nakupování a trocha nezávazného flirtování v barech ji velmi snadno dostaly zpět do plné formy. Dovolená skončila právě tak akorát, ještě den a už by se nudila, ale takhle se nesla na vlně euforie.
Pozdravila vrátného, pokývla hlavou několika známým a zdržela se na chvilku s Markem Salessim, který jí víc než jen zpříjemnil pár uplynulých večerů.
Odemkla si kancelář a pustila počítač. Čekala pravidelnou nálož pošty po delší nepřítomnosti, ale jakmile systém naběhl, zablikala na ni rudě pozvánka na shromáždění.
S povzdechem odložila ranní kávu, zase zamkla kancelář a přešla přes chodbu naproti do velké zasedací místnosti. Shromáždění se svolávalo jen jednou za čtvrtletí, aby ve velkém fóru probrali, čeho dosáhli, a vytyčili si další úkoly. Tahle mimořádná schůze nevěstila nic dobrého. Netušila, o co půjde, ale vazba na její nepovedenou poslední misi se nabízela.
"Á, tady jsi, Andreo," uvítal ji Paul Dalewski, který se zabýval především sháněním financí na činnost Zrcadla. "Už tě čekáme."

Andrea zamířila k poslední volné židli u velkého oválného stolu. Úsměv jí ztuhl na rtech, když hned vedle spatřila sedět Xaveria Hawka.
Vypadal odpočinutě, tmavé vlasy ležely kolem zdravě opálené tváře a na rtech měl pro něj tak typický odtažitý úsměv. Právě ten úsměv, který nenacházela v jeho šedých očích. Měla z něj nepříjemný pocit, ale nemohla proti Hawkovi říct ani slovo. Nikdy se nezachoval nijak špatně. Všechno, co udělal nebo řekl, bylo v pořádku, a přece neměla žádnou radost z toho, že právě jemu tolik dluží.
"Rád vidím, že jsi v pořádku," řekl a napřáhl k ní pravici.
Andrea jeho ruku vlažně stiskla a úsměv opětovala.
"Jak je tobě?" zeptala se.
"Byla to banalita," shrnul léčení svého zranění dvěma slovy. "A tohle tady je navíc úplně úžasná zkušenost. Jsem nadšený. Jste s výzkumem a vybavením o tolik dál než já. Otevřely se mi úplně nové možnosti. Za tu trochu nepohodlí to rozhodně stálo."
Andrea na něm žádné zvláštní nadšení neviděla, ale ani ji to nepřekvapovalo, takhle rezervovaný byl přece od první minuty. Kdoví, možná to někde uvnitř něj vřelo, ale na povrchu jako by pronášel pouhé zdvořilostní fráze. Dovolila si do něj tedy trochu rýpnout.
"Vracíš se domů?"
Jiný důvod jeho přítomnost na shromáždění jejich spolku snad nemohla mít.
"Ano i ne," opět ten protivný úsměv.
"Kavi se v uplynulém týdnu seznámil s naší prací a předložil nám spoustu velmi zajímavých postřehů a nápadů," objasnil jí šéf. "Máš to před sebou v deskách."
Kavi?! Andreu to úplně šokovalo. Tvrdý finančník Dalewski si s tím parchantem už tykal? A dokonce ho oslovoval nějakou podivnou zdrobnělinou?
Andrea se konečně posadila. Měla to zapotřebí.
"Nebudeme o tom dneska ještě hlasovat," pokračoval Dalewski. "Jen to probereme a budeme připomínkovat. Budeš mít dost času seznámit se s tím v klidu doma."
"To je fajn," přikývla Andrea a otevřela desky. Její zrak padl na velká písmena v nadpisu. "Zřízení, fungování a cíle Agentury Equilibri Ferrarius."
"Equilibri Ferraius?" pozvedla obočí.
"Kováři rovnováhy," přeložil Dalewski, jako by to potřebovala. Pak si zřejmě uvědomil její perfektní znalost latiny a dodal: "Už dlouho si uvědomujeme, že mezi paralelními světy existují nejrůznější vazby, samovolné průniky jsou jejich důkazem. S naším objevením řízených průniků se intenzita těchto vazeb zvyšuje a je ji třeba korigovat. Už dávno jsme si měli stanovit nějaká pravidla. Paralelní světy nejsou bufet, kde si každý poslouží, jak se mu zachce. Nedá se čekat, že cest bude ubývat, spíš budou narůstat exponenciální řadou. To hrozí katastrofou."
Andrea letmo listovala připraveným materiálem, zatímco kolem ní proudila živá debata. Neměla čím do ní přispět, i když neznala podrobnosti, s nastíněnými důvody souhlasila. Jen kdyby… Jen kdyby to nenavrhl Xaverius Hawk.
Dostala se k pasáži rozebírající zřízení celé řady divizí a oddělení a zalapala po dechu, když jí zrak padl na předpokládané náklady na prostory, vybavení a personální obsazení.
"Kdo to zaplatí?" řekla hlasitě.
"Bude mi ctí poskytnout na činnost Agentury veškerý svůj majetek," odpověděl Xaverius Hawk.
"Co z toho budeš mít?" neudržela se Andrea.
"Nechci za to žádný podíl na zisku, jestli máš na mysli tohle," ohradil se. "Chci se jen přidat. Podívat se na jiné Země, vidět technologie a magii, jakou si neumím představit. Chci se nechat ohromit a překvapit."
"Nemůžeš se k nám přidat," zarazila ho.
"Proč by nemohl?" pozvedl obočí Dalewski.
Andrea mlčela, nemohla ničím zpochybnit Hawkovy úmysly ani čestnost jeho jednání.
"Ani ty jsi k nám přece nepatřila a přijali jsme tě mezi sebe, pamatuješ?"
Ta připomínka byla fér. Ani ona nepocházela z tohoto světa. Seznámila se náhodou se Salessim na jedné z jeho prvních misí, dozvěděla se o Zrcadle, požádala o přijetí a oni ji neodmítli. Jenže ona byla důvěryhodná, zatímco Xaverius Hawk…
"Kromě toho nejsme odkázáni jen na Kaviho finanční pomoc. Dá se předpokládat, že budeme-li po tom cíleně pátrat, jistě najdeme Země, kde se o cestování řízenými průniky také pokoušejí nebo ho již dosáhli," pokračoval Dalewski. "Budeme moct spojit své síly. Máme k dispozici zdroje mnoha realit. Zvládneme to."
Andrea potřásla hlavou. Dívala se do tváří svých kolegů a přátel a bylo jí jasné, že oni všichni jsou nadšení. Už se rozhodli, že do toho půjdou.
Když se shromáždění rozešlo, Dalewski ji a Xaveria Hawka ještě zdržel.
"Nechala jsi tu nějakou nedokončenou práci," nadhodil.
"Ano, já vím," přikývla.
"Kavi to tam dobře zná, takže tě doprovodí jako poradce."
Andrea nezapomněla na Hawkovo ano i ne, takže ji to nepřekvapilo. Čekala ji další mise s tím nepříjemným chlapem za zády.
Nebo spíš s ním na očích, pomyslela si a to jí trochu spravilo náladu. Aspoň tady nebude moct předkládat další návrhy, zatímco budu pryč.
"Očekávám, že na něj trochu dohlídneš."
Jako by to potřeboval.

Ale nahlas řekla jen: "Samozřejmě."
"Vyrážíte příští pondělí," Dalewski jí podal desky s instrukcemi. "Vezmi Kaviho do skladu, ať nafasuje vybavení, a pořádně ho proškol."
"Moc ráda," Andrea se zvedla.
Xaverius Hawk podal Dalewskimu ruku: "Zatím díky, Paule."
"Věřím, že pro nás budeš přínosem."
To jistě, jde jen o to, v jakém směru. Andrea z ničeho neměla větší obavy, ale nemohla s tím nic dělat. Tomu člověku dlužila víc než komukoli jinému a ke své nechuti neměla žádný reálný důvod.
Když vyšli na chodbu a byli Dalewskimu z doslechu, Xaverius se k ní naklonil takřka důvěrně.
"Mně nevadí, že mě nemáš ráda, Andreo," řekl tiše.
"To by ti ale vadit mělo," opáčila.
"Proč?" potřásl hlavou. "Pro mě je důležité jen to, že je mezi námi jasno."
A jasno mezi nimi skutečně bylo. Andrea svůj závazek už teď nenáviděla, a to ji ještě nevyzval k tomu, aby ho splatila. Ale on mě vyzve, tím si byla jistá. A bude to nejhorší chvíle mého života.
…
Profesor James Atkinson dělal poslední úpravy ve svém článku do Evropského časopisu pro fyziku. Pořád ještě se vnitřně chvěl, když si představil, jakou bouři výsledky jeho výzkumu rozpoutají ve vědeckém světě. Přinese mu to nejen společenskou prestiž, ale také obrovské finanční zajištění, protože ruku v ruce se svým úspěchem hodlal konečně úřadům oznámit nehodu, při níž tragicky zahynul Xaverius, poslední lord Hawk. Jeho bývalý společník neuvidí z výnosů jeho práce ani penci. Zatím Hawkovo zmizení tajil, aby mohl dát dohromady všechny závěry a zajistit si pro ně důkazy, ale teď už k tomu dál neměl důvod.
"Už jsi hotový?" naklonila se mu přes rameno Clara, již oblečená do večerních šatů. "Ano," přikývl a uložil soubor.
"Hned se převléknu." Možná byl blázen, když se jí se vším svěřil, ale doufal, že to mu její podporu a mlčení zajistí nejlépe. Jeho důvěra jí lichotila a Atkinson nacházel obrovskou úlevu ve skutečnosti, že s někým o všem mohl volně mluvit. Sám nevěřil tomu, jaké štěstí ho potkalo. Zbavil se Hawka a získal Claru. Někdo nahoře nad ním musel držet ochrannou ruku.
Zvedl se a objal ji. V tu chvíli ale v jeho náruči doslova ztuhla. Atkinson věděl, že je zle, ještě než se otočil.
Bylo to zhola nemožné, a přece to viděl na vlastní oči. Až do této chvíle byl přesvědčený, že časový tunel je možné vyvolat a udržet jen za pomoci toho záhadného kulovitého útvaru, ale teď se jeden otevíral přímo v jeho kanceláři, daleko od laboratoří, časoprostorového skalpelu i zázračné duhové koule. Měl se asi spíš bát, jenže jeho jen sklesle napadlo, jaká to je otrava, že bude muset celý svůj článek znovu přepracovat.
"Jimmy," zašeptala vedle něj Clara vyděšeně.
"Raději zmizíme," řekl, když si konečně uvědomil, jak dopadl před třemi týdny Xaverius Hawk.
Začali opatrně couvat ke dveřím a Atkinson se stále rozhlížel, jestli se někde neotevírá nějaké další ústí, které by je mohlo pohltit.
"Ale co tvoje práce?" hlesla za jeho zády Clara. "Máš tu přece všechna data i zálohy."
To z ní promluvila asistentka rektora, vždycky všechno měla dokonale zorganizované a každá věc u ní měla své místo. Atkinson se zarazil. Měla pravdu. Nejspíš přijde o všechno a bude muset začít od nuly. Na druhou stranu, nebyl žádný hrdina, a pokud zůstane naživu, bude aspoň mít příležitost začít znovu. V případě tragického úmrtí sotva.
"Na tom nezáleží," potřásl hlavou a pokračoval ke dveřím.
Jenže jí na tom záleželo. Vytrhla se mu, vrhla se ke stolu s počítačem a otevřela zásuvku.
Velikost ústí narůstala exponenciální řadou. Podobnost s otvírajícím se nenasytným chřtánem byla tak veliká, že vědec v Atkinsonovi vyděšeně mlčel a místo něj v jeho hlavě ječelo dítě, které se i přes zákaz rodičů dívalo v televizi na horor. Nedokázal se pohnout, aby jí šel na pomoc, ale ani ji nedokázal opustit a utéct. Zůstal stát naprosto ochromený a sledoval to divadlo s divoce bijícím srdcem.
V rudém chřtánu tunelu zahlédl dva stíny zhruba lidských proporcí. Nejprve byly nezřetelné, jen jako přízraky z pekla, ale rychle nabývaly na jasnosti.
Muž a žena, došlo Atkinsonovi a zároveň s tím si uvědomil, že tentokrát je průchod zkrocený, dosáhl své hranice a trval jen tak dlouho, dokud ti dva z něj nevkročili do jeho kanceláře. Pak se tiše a bezpečně zavřel.
Clara konečně našla disky se zálohou a ustoupila od stolu.
"Xaverius Hawk," vydechl nevěřícně Atkinson a měl oči jen pro svého společníka, i když matně si uvědomoval, že spolu s ním přišla také výjimečně krásná mladá žena.
Clara se zarazila a ohlédla se.
Xaverius Hawk se usmál, přistoupil k ní a z ochromené ruky jí vzal zálohy se všemi Atkinsonovými daty.
"To si vezmu, děkuji," řekl tiše. "Jste velmi laskavá, že jste to pro mě nachystala."
Je naživu, Atkinson tomu ani nedokázal uvěřit. Samozřejmě ho napadlo, že Hawk mohl transport přežít, ale že by dokázal přežít i v minulosti a dokonce najít cestu zpět, to mu připadalo nemožné.
"Lorde Hawku," vypravil ze sebe chvějícím se hlasem. "Nedovedu vyjádřit svou radost, že jste v pořádku zpět."
"To je pochopitelné, Jamesi," řekl lord Hawk. "Jste ještě v šoku."
"Já… my… pátrali jsme po vás všemi způsoby," hájil se Atkinson.
"To si dovedu představit," přikývl Hawk. "Muselo to pro vás být velmi těžké. Škoda, že jste nevěděl dost, abyste mi mohl přispěchat na pomoc."
"Můj pane," hlesl Atkinson. "Opravdu jsem…"
"To napravíme, Jamesi," řekl lord Hawk a ukázal na svou průvodkyni. "Tohle je Andrea, komtesa de Villefort,

zmocněný zástupce právě založené agentury Kovářů rovnováhy, kteří mají velký zájem navázat s námi standardní spolupráci. Výměnou za naši ochotu respektovat jejich pravidla dostaneme mnoho informací, po nichž tolik toužíte."
"Moc rád vás poznávám, miss," pozdravil Atkinson chvějícím se hlasem mladou ženu. "Mohu vědět, z jakého času přicházíte?"
"Nejde o pohyb v čase, Jamesi," pronesl Hawk, "ale o paralelní světy. Mýlili jsme se. Celou dobu."
"Ale to je nemožné!"
"Probereme to v klidu a podrobně u večeře," zarazil Hawk jeho protesty.
Zazvonil na sloužící a zadal jim pokyny ohledně večeře a ubytování pro komtesu de Villefort.
"Můžu ti zatím ukázat své sídlo?" zeptal se své průvodkyně.
"Máme tu práci," ohradila se.
"Dej jim čas, ať se trochu vzpamatují," řekl Xaverius Hawk. "Nemusíš mít obavy, bez mého vědomí se nedostanou ven ani se s nikým nespojí."
Teprve když se za nimi zavřely dveře, odvážil se Atkinson vyměnit si vyděšený pohled s Clarou.
"Myslíš, že nám něco hrozí?" zeptala se.
"To nevím," přiznal Atkinson a kolena se mu nepodlomila jen proto, že tolik stál o to zachovat před ní chladnou hlavu.
Xaverius Hawk mu dokázal nahnat hrůzu ještě před svým zmizením, ale teď byl jedním slovem děsivý.
"Vypadalo to, že se ani moc nezlobí," nadhodila Clara. Zřejmě hodně stála o uklidnění, ale to jí Atkinson nemohl poskytnout.
"Jestli se nezlobí teď, bude zuřit, až si prostuduje data na těch discích. Je tam úplně všechno, včetně toho, jak jsme ho usilovně nehledali."
"Co budeme dělat?" úplně zbledla, až se Atkinson bál, že tam omdlí.
"Snažil se zachovat dekorum před tou ženou," řekl pomalu. "Vypadá to, že na něj ta Agentura možná má nějakou páku. Toho bychom mohli využít. Zkusíme je před ním varovat a na oplátku budeme žádat ochranu. Jestli je skutečně mnoho paralelních světů, mohli by nás před ním dokázat skrýt."
"Ale já mám děti," namítla. "Přece nemyslíš, že je opustím."
"To by také bylo úplně zbytečné, má drahá," ozval se v tu chvíli Hawkův hlas z rohu místnosti. "Já bych si vás stejně našel kdekoli."
Atkinson nadskočil leknutím a Clara se stáhla za něj, jako by ji jeho tělo mohlo ochránit. Vůbec si nedovedl vysvětlit, jak se tam Hawk dostal, aniž by si jeho příchodu všimli.
Xaverius Hawk vyšel ze stínu. Už se stihl převléknout. Měl teď na sobě dlouhý černý plášť a svou tvář skrýval v kápi, ale nepochybně to byl on.
"Kde jste nechal společnici?" pokusil se o útok Atkinson.
"Ta vám nepomůže," řekl Hawk temně. "Vy totiž máte tak velký problém, že vám může pomoct jen jediný člověk."
"A to je?"
"A to jsem přirozeně já," zněla odpověď, kterou Atkinson očekával.
Atkinson mlčel. Za jeho zády mělce a přerývaně dýchala Clara. Věděl, že se bojí, i on sám byl strachem ochromený. Teď si již byl jistý, že se s Xaveriem Hawkem při jeho dobrodružství něco stalo, něco ho změnilo natolik, že se z něj stal možná ten nejnebezpečnější člověk na světě.
Na všech světech, opravil se Atkinson v duchu.
"Nemáte námitky, a to je dobře," pokračoval Hawk, když se mu nedostalo odpovědi. "Víte, svět kolem vás je teď extrémně nestabilní."
Vedle Atkinsonovy ruky se otevřel malý průchod a další se zavlnil vedle jeho ucha.
"Kdykoli vás může potkat nehoda. A mně můžete věřit, Jamesi, když vám říkám, že jsou takové paralelní Země, kde byste opravdu nechtěl skončit."
"Co ode mě chcete?" zeptal se Atkinson.
"Nic zvláštního," pokrčil rameny Hawk. "Jen to, k čemu jste se již zavázal. Pracujte pro mě."
"A Agentura?"
"Pracujte klidně i pro ně," odpověděl Hawk. "Ovšem vztah mezi námi dvěma chápejte jako exkluzivní. Nikdo jiný o něm nesmí vědět. Vždy bude mít přednost. Svým způsobem mi to dlužíte, Jamesi. Nebýt mě, nikdy byste nedošel tak daleko."
"Smlouva s peklem se podepisuje vlastní krví a platí se za ni duší," odvážil se Atkinson.
Xaverius Hawk se jen zasmál.
"Chápete to velmi dobře. Vaše odpověď?"
"Znáte ji," řekl Atkinson.
"Ano, znám," přikývl Hawk. "Naše spolupráce bude plodná a funkční jako doposud. Nemusíte se bát, umím být štědrý. Na druhou stranu ale nepřestávejte mít strach, umím být štědrý i v případě trestu za zradu."
Za Xaveriem Hawkem se zavřely dveře a Atkinson s Clarou už podruhé toho večera osaměli. Jen jejich obavy teď ještě vzrostly.
U večeře poslouchali Andreino líčení struktury zřizované Agentury a pravidel, jež budou muset dodržovat.
Už věděli, že se chytili do smrtelné pasti. Pokud někdy Kováři rovnováhy zjistí, že kvůli spolupráci s lordem Hawkem přestoupili jejich zákony, potrestají je, a přece s Hawkem spolupracovat museli, protože kdyby řekli ne, odplata by přišla mnohem dřív a byla by nelítostná.
Jen jediná věc byla Atkinsonovi zdrojem útěchy. I když se Xaverius Hawk snažil chovat a vystupovat jako okouzlující hostitel, Andrea de Villefort pro něj měla jen chladný úsměv a zdvořilostní fráze. Ještě tu možná byla naděje.

…
X-Hawk hleděl do tváře svého druhého já. Panovala hluboká noc a ve spletitých chodbách jeho sídla se ztratili všem zvědavým očím. I kdyby je někdo spatřil, viděl by jen lorda Hawka rozprávět s cizincem skrytým v plášti a kápi. Nikdo nemohl zaslechnout ani slovo z jejich rozhovoru, protože X-Hawk naslouchal zdůvodnění návrhu rozšířit činnost Zrcadla a zřídit Agenturu pouze ve své mysli.
Posíleni našimi prostředky a s novou strukturou budou schopni cíleně prohledávat větší množství světů. My se snadno dostaneme k veškerým výsledkům jejich práce, ale každý problém nebo krize stihne je, a ne nás.
Souhlasím, přikývl X-Hawk.
Stanovená pravidla omezí jejich možnosti vytěžit z průniků maximum, zatímco my skrze Atkinsona a vlastní vědecký tým získáme vše.
Ano, nebudou dost silní, aby nám mohli křížit naše plány, ale budou mít dost síly, aby za nás nesli riziko.
A pokud někdy zesílí dostatečně, aby se nám postavili? zapochyboval X-Hawkův dvojník.
Agentura je moje, jen to ještě neví, a já se postarám, aby v okamžiku, kdy nás bude vážně ohrožovat nebo omezovat, skončila svou činnost.
Bylo to zvláštní, jako by nemluvil s druhou lidskou bytostí, ale jen přemýšlel. Nehádal se sám se sebou, jeho myšlenky hladce plynuly a doplňovaly se. Jen jeho mysl měla dvojnásobný potenciál.
Založil Agenturu, aby mu sloužila, a spoutal ji pravidly, aby mu nepřekážela. Zevnitř i zvenku ji hlídal, aby ho nepřerostla. Patřilo mu vše, nabízely se mu nekonečné možnosti.
Budoucnost měla jméno Xaverius Hawk.

THE END

Část přepisu spojení mezi umělými superinteligencemi GOD a KILLER:

GOD: Tento mýtus o založení Agentury je civilní a osobnostně velmi propracovaný.
KILLER: Proč mýtus? Záznam jsem získal z velmi důvěryhodného archivu.
GOD: Mám mnoho dalších, podobně důvěryhodných záznamů.
KILLER: To já koneckonců také. Je zajímavé, že ve většině zpráv o založení Agentury, které se mi podařilo shromáždit, figurují právě agentka Andrea de Villefort a lord X-Hawk.
GOD: Ano, přesně v sedmdesáti jedna celých šedesát sedm setin procenta. A ten podíl stále narůstá. KILLER: A agent John Francis Kovář nefiguruje v žádné takové legendě nebo mýtu.
GOD: To je pravda. Ten vystupuje jen v záznamech o zničení Agentury.

Konec transmise

Karolina Francová
(*1974 v Liberci)

Bydlí v Liberci, kde pracuje jako právnička, ale toho času je na mateřské dovolené s druhým dítětem. Kromě psaní ji zajímá hlavně literatura a film. S prvními literárními pokusy začala před patnácti lety. Debutovala v roce 1999 v Ikarii s povídkou Vražda ještě pod rodným jménem Tobišková. V Ikarii publikovala ještě jednu povídku v roce 2001 (Sídliště) a poslední povídka s názvem Poznej sám sebe byla uveřejněna v roce 2002 v antologii 2101: Česká odysea, kterou vydalo nakladatelství Mladá fronta. Brzy se ale začala orientovat na delší práce a v současnosti již povídky téměř nepíše.

První román Algar tarch vyšel v roce 2001 v nakladatelství Straky na vrbě.

V roce 2002 následovalo ocenění Mlokem v CKČ za román Život je rafinované peklo, který vyšel ve Sbírce vítězných prací Ceny Karla Čapka MLOK 2002 tentýž rok.

V roce 2003 publikovala již v nakladatelství Triton román Arien.

V roce 2004 jí byla udělena cena Trifid v literární soutěži vyhlášené tímto nakladatelstvím za román Kaynova doba (Triton 2006).
Soutěže Trifid se zúčastnila i v následujících dvou letech. V roce 2007 vyšla Trifidem oceněná knížka Zrádce. Cenu Trifid získal i další román Zlatý plamen, který by se měl na trhu objevit v dohledné době.

V roce 2007 přijala účast v cyklu M. Žambocha a J. W. Procházky o agentovi JFK. Výsledek této spolupráce právě držíte v ruce.

Petr Vyoral
(nar. 1978)

Kreslím, maluju, animuju, komixuju - CG nebo ručně stručně.
Portfolio na webu:
www.kreslenipajtasi.kvalitne.cz

Agent
John Francis Kovář
15

VĚK MLOKŮ

Karolina Francová

ilustrace na obálce: Petr Vyoral
vnitřní ilustrace: Petr Vyoral
odpovědný redaktor: Milena Matějková
jazyková redakce: Zuzana Kupková
grafická úprava: Jan Doležálek
DTP: Petr Teichmann
tisk: Sprint Praha

Ve spolupráci s EF
vydalo nakladatelství
Triton, Praha/Kroměříž
jako svou 1222. publikaci
v edici Trifid svazek č. 271

vydání první
2008

ISBN 978-80-7387-103-1

www.agent-jfk.cz

Doporučená cena 139 Kč